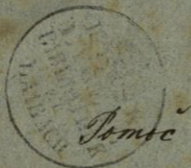
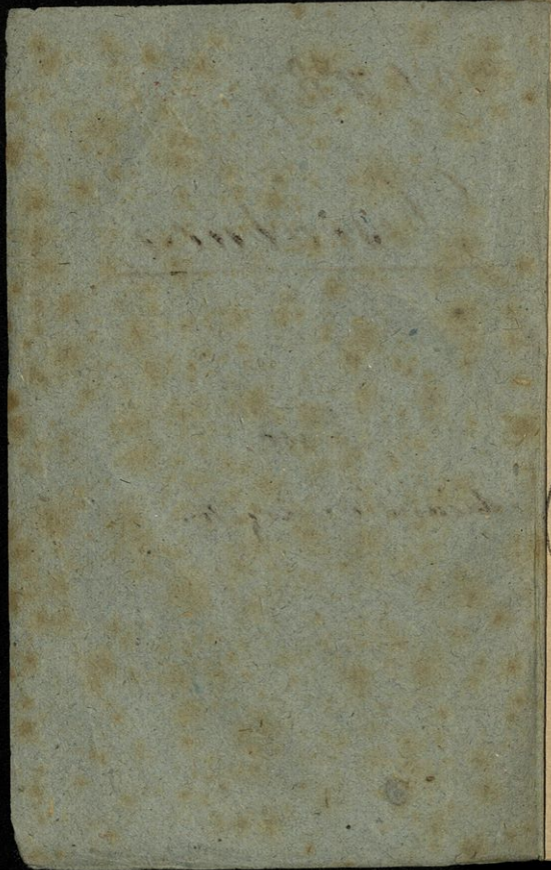

124
31026, II, B, 9, 135

Dosenbach,

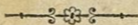
dušam v. vicahe.

Pomoč dušam v vicah,

ali

premišljevanja in molitve
za naše ljube ranjke.

Po P. St. Dosenbach-u S. J.

poslovenil

P. Hrisógon M.

Z dovoljenjem visokočastitega ljubljanskega knezoškofijstva.

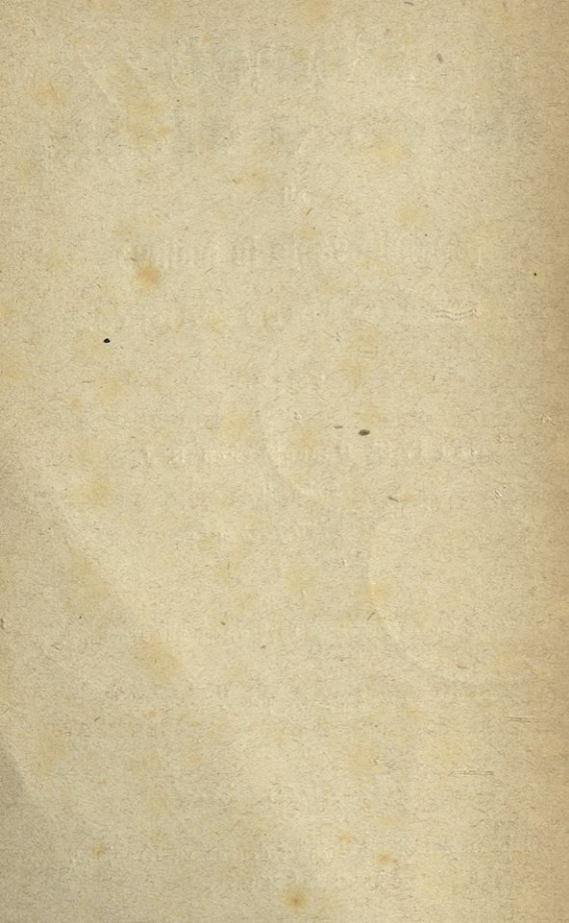

V Ljubljani, 1879.

Izdala in založila katoliška družba za Kranjsko.

Tiskal Rud. Milic.

Malo je pobožnost, ki bi se našemu
sercu tako prilegale, kakor je
pobožnost za duše v vicah.

To, da so otroci božji, da so tolikere vezi
ljubezni, s katerimi smo bili zvezani ž njimi
na zemlji in smo še, njih žalostni stan, ker
Božji pravici nikakor ne morejo drugače
zadostiti, kakor le s terpljenjem, od naše
strani pa ta okoliščina, da jim vspešno
zamoremo pomagati , ti in enaki
vzroki nas nagibajo k tej pobožnosti. Oni
so tudi nas nagnili, da smo te verstice
spisali.

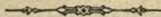
Naj ta knjižica pripomore, da se po-
božnost za uboge verne duše vedno bolj
razširja, in pomaga k rešenju naših ranjcih

iz žalostne ječe vic! Spominjajte se jetnikov, kakor bi bili sami ž njimi vjeti (Hebr. 13, 3), kakor bi bili tudi vi v ravno tistem britkem terpljenju. Oni so šli pred nami: mi pojdemo pa za njimi. Ali kdo izmed nas se more zanašati, da mu o smerti ničesar ne ostane še storiti? ne za male pregreške se pokoriti, ne za ostale časne kazni zadostovati? Komu izmed nas se ni bati bolj ali manj pekočih vic? Zatorej spominjajte se jetnikov, kakor bi bili vi sami ž njimi vjeti. Storiimo jim zdaj to, kar želimo, da bi se kdaj tudi nam storilo. Hočemo li, da bi nas po smerti pozabili, in nas brez ljubezni v terpljenju pustili? — Zdaj bodimo blagoserčni in radodarni do ubogih duš v vicah, kakor sami želimo, da bi bili tudi drugi do nas dobrotni. „S kakoršno mero namreč boste merili, s tako se vam bo odmerjalo“. (L. 6, 38.) „Bla-

gor usmiljenim, ker usmiljenje bodo dosegli". (Mt. 5, 7.)

Zgledi, ktere podajam, so vzeti iz verjetnih pisateljev. Če so mnogi ostermljivi in čudoviti, še ni to vzrok, da bi se kot nemogoči zametavali. Prikazni ranjcih se ne dajo tajiti. Uterjene so na sv. pismo in na druge spričbe, ki se ovreči ne dadó. Ako tacega imenujemo lahkovernega, ki vse enako veruje, je pa gotovo tisti prederzen, ki vse take stvari malomarno zametava. Sicer pa gré tem v knjižici povedanim dogodbam le zgolj človeška verjetnost.

Kdor bode s pripomočjo te knjižice sebi kaj koristil ali pa drugim, spomni naj se s kakim očenašem ... duše tega, ki jo je spisal — in onega, ki jo je poslovenil — bodi on še na zemlji, ali bodi si, da terpí v vicah.

Odpustki

za duše v vicah.

Papež Pij VII. dovolili so v pismu od 7. svečana 1817 odpustek 300 dni, ki se zamore dušam v vicah darovati, vsem vérnim, ki pobožno in skesano molijo petkrat očenaš, češčenamarijo in klicanje (kakor je spodaj), in terpljenje Gospoda našega Jezusa Kristusa premišljujejo.

Tistim pa, ki to pobožnost celi mesec opravljajo, podelili so popolni odpustek katerikoli dan v mesecu, samo da se skesano spovedó, sv. obhajilo prej mó, in molijo za sv. Cerkev in za večni pokoj ranjcih:

Pet očenašev in češčenamarij, in klicanje:

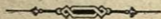
»Zatorej te prosimo, pomagaj služabnikom svojim, ktere si odrešil s predrago kervjo«;

ali pa:

Gospod, daj jim večni mir!

In večna luč naj jim sveti!

Naj v miru počivajo! Amen.

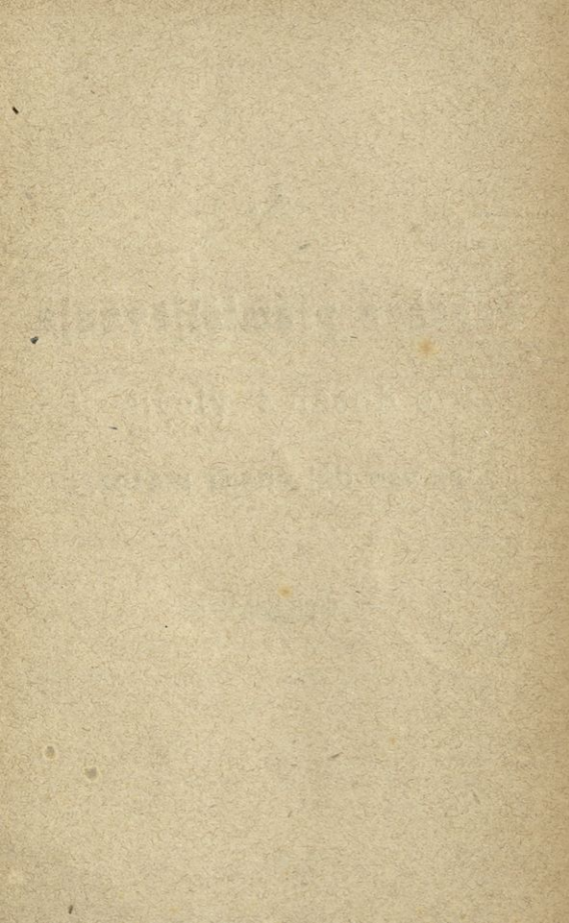
A.

Pobožne premissljevaja

o dušah v vicah,

za vse dni enega mesca.

1. dan. *)

Vsi svetniki. — Verne duše.

Vérujem v občestvo svetnikov.

(Ap. vera.)

1. Občestvo svetnikov. Preden je Kristus svet zapustil, vstanovil je bil Cerkev, da bi njegovega odrešenja deležni postali vsi ljudje. Kdor neče, da ga Kristus v eno versto postavi s pogani in očitnimi grešniki (Mat. 18, 17), on mora biti ud te sv. Cerkve Kristusove, mora biti edino le v tem ovčjaku božjega pastirja. Vrata vanj pa je sv. kerst. S tem kerstom smo zvezani s telesom svete Cerkve ne le po zunajnem, ampak zedíneni smo tudi po notrajnem z njeno dušo; ta zveza stori, da smo živi nje udje in pa udje enega telesa, čegar glava je Kristus. Zvezani pa ostanemo ž njo tako dolgo, dokler nam smertni greh ne končá dušnega življenja, življenja milosti božje, ki smo ga zadobili v sv. kerstu. Iz tega sledí, da séga ta zveza še unkraj groba;

*) Preden začneš vsakdanje premišljevanje, postavi se v duhu pričo Boga in prosi ga, naj ti milostno razsvetli um in tako nagiba voljo, da dobiš zares kaj prida in koristi iz premišljevanja.

smert je ne razdere, ampak jo še le uterdi, in to tem bolj, kolikor tesneje nas s Kristusom zedini. Zatorej je tudi v drugem življenju ravno toliko živih udov Cerkve, kolikor se je kristjanov ločilo v milosti božji iz tega življenja. Ker tedaj mali grehi življenja duši ne uzamejo, ker ji nebes ne zapró, kakor tudi ne časne kazni že odpuščenih grehov, jo pa vendar zadržujejo, da ne pride precejvanje — zakaj nečistega kar nič ne pride tjekaj (Rzd. 21, 27) — zato je treba razločevati dvojni stan Kristusovih udov po tem življenju: to je stan tistih, ki so že v nebesih, in stan tistih, ki se še pripravljajo, da pridejo v nebesa, ki bivajo v stanu čistenja, v kraju, kjer zadni madež operó, to je: v vicah. Temu trojnemu stanu, v kateri zamorejo stopiti udje Kristusove cerkve, primerno je trojno ime: vojskovavne cerkve, terpeče in veličane. Torej spadajo tudi verne duše k tisti zvezi, ki sklepa sedanje življenje s prihodnim, in to zvezo ali edinstvo imenujemo: občestvo svetnikov, rekoč: „Vérjem občestvo svetnikov“. To občestvo storí, da se drugi vdeležujejo dobrih del drugih. — Kako srečni smo pač, da smo udje katoliške cerkve! Kako veličastno in vzvišeno, kako tolaživno in koristno je vendar to občestvo nebeškega življenja s Kristusom in vsemi svetimi! „Kako veličastno podobo nam daje neizmerno to mesto duhov s svojimi tremi oddeli, ki zmeraj občujejo

med sabo! Borivni svet podaja roko terpe-
 čemu, in z drugo se oprijemlje poveličanega.
 Hvalivne molitve in prosivne, zadostenje in
 pomaganje, navdajanje, vera, upanje, ljubezen
 — vse teče kakor oživljajoči studenec od
 enega do drugega“.*) Zares, kdor je v tem
 občestvu, ni ubožen, ni ponižan, ako je tudi
 pred svetom najubožnejši in najbolj zaničevani.
 Njegovo bogastvo je zaklad Kristusovih zaslug
 in pa vseh svetnikov; njegovo plemstvo je
 plemstvo Boga — človeka samega, kteremu
 je vtelešen kot živi ud njegove cerkve.

2. Vseh vernih duš praznik. Cer-
 kev vé, da dežela mertvih je dežela po-
 zabljenja (ps. 87, 13), ker se te dežele le
 po redkem kdo spominja. In ta redki spo-
 min je verh tega navadno še tako slab in
 tako kratek, da ostane brez koristi. Da
 odverne sv. Cerkev veliko to napako, spomi-
 nja se ona kakor dobra mati vsak dan pri
 sv. maši vseh, ki so umerli v zvezi ž njo.
 Ali s tem ni še zadovoljna, postavila je tudi
 poseben praznik — vseh vernih duš, da prav
 posebno takrat koristi njenim otrokom, kteri
 so še v stanu čiščenja. Zlasti o tej priložno-
 sti se sv. Cerkev obrača do nas, nas prosi
 in nam prigovarja tako živo in milo, kakor
 le materno serce premore, naj roko v pomoč

*) Graf de Maistre, Abendstunden von Peters-
 burg. 2. Band, 10. Gespräch.

podamo onim našim bratom in sestram, ki so pred nami šli, pa so deržani v kraju čiščenja. Kako goreče in toplo so želele tega dne tiste duše, ki so morebiti že dolgo upale, da jim rešenje zadobimo! O da bi mogli videti, kako se rešena duša iz globočine vic vzdiguje vsa veličanska proti nebu! Da bi mogli videti njeno obličje s svetlobo obdano, njeno angeljsko lepoto: o gotovo, vse bi dali, vse darovali, celó najdražjega bi se znebili, samo da bi imeli to blaženo zavednost, da smo mi k temu rešenju kaj pripomogli!

Daruj najvišjemu sodniku po rokah svetnikov vse, karkoli se danes po celem svetu za duše v vicah godí in vse, kar češ sam storiti zanje v tem mescu. Obiskuj te dni pokopališče; to je prav lepa kristjanska navada, povsem primerna vzvišenemu nauku od občestva svetnikov. Skesaj se svojih grehov in spovej se jih, ter pojdi jutri k sv. obhajilu za verne duše; zakaj kdor hoče vspešno zanje moliti, mora čistega serca pred Boga stopiti.

Vsi svetniki božji v nebesih!

Prosíte za nas in za verne duše v vicah!

Molitev.*)

Prosimo te, o Gospod, za stanovitno pomoč vseh tvojih svetnikov, da, ki spomin

*) Molitve po premišljevanjih so iz rimskega obrednika.

njih zaslug obhajamo, tudi njih varstvo čutimo nad nami. Dodeli nam v naših dnevih svoj mir, in odverni od svoje Cerkve vso hudobijo njenih sovražnikov; vodi po srečni poti izveličanja naše, kakor tudi vseh svojih služabnikov stopinje, djanja in namene; povračuj dobrotnikom našim z večnimi dobrotami, in dodeli vsem vernim ranjkim večni pokoj. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij, klicanje.

Zgled.

Neki romar iz Akvitanije, ki je prihajal ravno iz Palestine, sreča na poti pobožnega puščavnika. Puščavnik ga praša, če vé za opatijo kliníjsko in če pozna Odilona, nje prednika, in ko mu romar odgovori: dà, želel je védeti, zakaj da puščavnik o tem poizveduje. Nato ga puščavnik zagotovi, da mu je znano iz več razodetij, da ópat Odilon veliko duš iz vic reši, ker zanje opravlja molitve in dobra dela, kar tudi sobratom svojim priporoča. Prav serčno je prosil puščavnik romarja, naj to v samostanu klinijskem sporoči in samostanskim prebivalcem prigo-varja, naj le zmerom bolj vneto opravljajo dela ljubezni za duše v vicah. Ko opat Odilon to izvé, so se mu uboge duše še bolj smilile; misli in misli, kako bi jim bilo hitrejše po-

magati. Dá tedaj ukaz vsem samostanom svojega okraja, da kakor se po cerkveni zapovedi obhaja prvega listopada praznik vseh svetnikov, tako se ima praznovati nasledni dan spomin vseh ranjkih vernikov z molitevjo in miloščino, posebno pa z daritevjo sv. maše. — (Življenje sv. Odilona od sv. Petra Damijana.)

Ta ukaz opata Odilona je sv. Cerkev pozneje poterdila za vse kerščanstvo.

2. dan.

D a s o v i c e.

(Po cerkvenih določilih.)

Verujem, da so vice.

(Zbor trientski, 25. s.)

Nauk katoliške cerkve je, tedaj verska resnica za vsacega kristjana, „da so vice, in da se ondi zadržavanim dušam pomaga s priprošnjami vernikov, posebno pa z bogodopadljivo altarno daritevjo“. Zbor v Trientu, 25. seja.

1. Bog je neskončno svet in pravičen; pred njim ne obstane nobena, tudi ne najmanjši nepopolnost; on sam pravi „da imajo ljudje o vsaki nepotrebnosti besedi, ki jo govoré, odgovor dajati na dan sodbe“ (Mt.

12, 36). Še več, celó v Jeruzalem ponese luč svoje sodbe (Sofon. 1, 12), t. j. dobra dela, ki so bila videti, da človeka enacega storé najsvetejšim dušam svetega Jeruzalema, tudi te dela bo sodil po svoji pravičnosti. Ako tedaj duša zapusti življenje, sicer v posvečujoči milosti, brez velicega greha, vendar pa ne popolnoma čista, ne brez malih pogrškov in kazni; ali če ima nad sabo še časne kazni že odpuščenih grehov, mora jo Bog, ker je sama svetost in pravica, poslati v čistivni ogenj, kakor umetnik dene zlato in srebro v ogenj, da postane čisto vseh peg. Potem še le, ko je duša čista, popolnoma čista vseh madežev, potem še le ji je dopuščeno, da sme gledati obličje božje v nebesih!

Res, o Bog, vérujem, da so vice, kakor mi vérovati zapoveduje sveta katoliška cerkev.

2. Bog je neskončno ljubeznjiv in usmiljen. Po svetosti svoji je Bog dolžan, da nad temi dušami skazuje svojo pravico, ob enem pa svojo usmiljenost nam v róke poklada. Zatorej smo v stanu, kakor uči katoliška cerkev, dušam v vicah vspešno pomagati. Kolika usmiljenost je to od Boga, da mi ljudje na zemlji zamoremo poplačati to, kar so óne duše njegovi pravici dolžne! Se li ne bom teh usmiljenih namenov božjih prav radovoljno poprijel? Se mar ne bom prav goreče poslužil vseh pomočkov, ktere mi milost božja ponuja, da nesrečnim jetnikom

pomagam? — Čudimo se, ko slišimo v sveti zgodovini, da je Aron, od ljudstva Izraelskega siljen, malika mu narediti, od njega zahteval najlepše dragocenosti. In vendar so mu moški rado voljno prinesli zlatih in srebrenih kup in posod, ženske in device pa svoj ovratni lišp, uhane, perstane, zapestnice in kar so sicer dražega imele. Tukaj pa ne velja za studa vredno malikovo podobo kaj storiti, ampak tukaj velja neumerljivim dušam pomagati, ki so z Bogom in z nami najtesneje zvezane; dušam, ki so nas na zemlji odkritoserčno ljubile, ki so nam ljubezen svojo na vsak način skazovale, ki so nam stregle, nas oskerbovale; tukaj gre za to, da iz vic rešimo duše, ki so nam bile najdražje. Tukaj veljá oprostiti duše ranjcih neizrekljivih muk in bolečin, jih pripeljati pred božji prestol, jih pripeljati pred obličje božje, ktero gledati tako serčno želé; in za to se ne zahtevajo od nas najlepše dragocenosti naše, ampak samo cena, ki nas le malo stane: kaka molitev, kak post, kaka miloščina, dobljenje odpustka, prejetje ss. zakramentov, dar presvete maše... z eno besedo: vsako dobro delo telesnega ali duhovnega usmiljenja, storjeno v stanu milosti in iz dobrega namena, zamore biti odkupnina. Ali ne bom rad prinesel tako lahkega daru za tako blag, tako svet namen? O kako tolažljiva, kako blagovita je vsakemu zavest, kdor je kaj pomagal k rešenju ubogih vernih duš!

Glej, ali bi ne hotel danes storiti junaškega djanja ljubezni za uboge duše v vicah? Obstoja pa v tem, da po poti priprošnje podariš dušam v vicah vse dela svoja, ki jih sam storiš v zadostenje; potem vse dobra dela, ki se bodo po smerti za tvojo dušo opravljale. Kar tako podarimo, to je posebni sad teh spokornih del in teh priprošenj, ki nam samim koristijo. Ta podaritev torej mašnika ne ovira, da ne bi sv. maše po namenu drugih daroval in nikomur ne brani, da ne bi zamogel moliti za svoje stariše zraven navadnih svojih pobožnih vaj i. t. d. Samo zadostivna cena teh del se podari. Sad zasluženja in prošnja ostane pa zmerom nam; saj ga drugim ne moremo oddati. (Papeži Benedikt XIII., Pij VI. in Pij IX. so temu djanju bogatih odpustkov podelili.*) Že papež Benedikt XIII. pravi, da so to djanje opravljali neštetilni verniki

*) Odpustki. 1. Mašniki, kateri so opravili to podaritev, imajo vsak dan v letu osebno pravico predoblaščenega altarja. — 2. Navadni verniki pa, ako v cerkvi ali javni kapeli molijo po namenu sv. očeta, zamorejo vsak dan, ko so prejeli sv. obhajilo, popolnoma odpustek zadobiti, ki se more pa le dušam v vicah v prid obrniti. — 3. Ravno tako zadobe vsak ponedeljek popolni odpustek, ako so pri sv. maši na prid dušam v vicah in kako cerkev obišejejo in po namenu sv. očeta molijo. Pij IX. so razložili, da velja tudi nedeljska maša, komer je to v ponedeljek nemogoče (18. nov. 1854). — 4. Dušam v vicah zamorejo **vse** odpustke, ki so že dodeljeni ali pa še bodo podeljeni, v prid obrniti, ako tudi se jim sicer ne morejo. Pij IX, 30. sept. 1852.

vsacega stanu. Ne boj se, da bi s tem za se kaj zgubil; zakaj nikdar se ne zgubi, kar se za Boga stori in pa tistim kaj podari, ktere on najbolj ljubi.*)

Kratka oblika, kako narediti junaško djanje ljubezni.

Nebeški Oče! V edinosti Jezusovega zasluženja in Marijnega Ti darujem za uboge duše v vicah vse zadostivne dela celega mojega življenja, kakor tudi vse dela, ki jih bodo po moji smerti zame opravljali drugi. In te dela dám v najčisteje roke neomadežne device Marije, da jih oberne za tiste duše, ktere če Ona po svoji modrosti in materni ljubezni najprej oprostiti iz vic. Sprejmi, o moj Bog, milostno ta dar, in dodeli mi zavolj tega, da vsak dan v Tvoji milosti rastem! Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

*) Dasi to junaško djanje pogosto imenujejo obljubo, vendar ne veže pod grehom, in da se kdo udeleži podeljenih mu odpustkov, ni treba besedi; dovolj je samo volja.

Zgled.

V samostanu, kjer je bival sv. Malahija, bilo je nekega dne vsem redovnikom naloženo, da vsakdo pové, kje in kdaj da bi najraje umerl. Ko pride versta na svetnika, ni hotel odgovoriti. Ker ga silijo, pravi: „Naj bo; ako umerjem na tujem, bi najraje umerl v Jasnem-dolu (Clairvaux) in sicer vernih duš dan“. Želja se mu je spolnila. Na poti do papeža Evgenija pride ne vedé in ne hoté sredi oktobra v Jasni-dol in zboli ondukaj na praznik sv. Luka. Vsi redovni bratje mu strežejo, kar le morejo. On jim pa reče: „Vi se trudite, da bi me pri življenju ohranili, pa vaš trud je zastonj; le iz ljubezni do vas storim, kar mi velevate“. Vsi so bili terdnega upanja, da ozdravi, saj ni bilo poznati nikakoršne nevarnosti. Pa rekel je: „Letos bo sklenil Malahija svoje življenje. Pride dan, kakor veste, ki sem ga želel za dan svoje smerti. Kar me posebno z upanjem napolnuje, je to, da verniki tisti dan za ranjke nar več storé“. Da prejme ss. zakramente, gre sam v cerkev, se vèrne v svojo izbico in bratom sebe v molitev priporočivši, nje pa Bogu, umerje kmali nato o polnoči 2. nov. 1148., 54 let star. — (Življenje sv. Malahija od sv. Bernarda.)

3. dan.

D a s o v i c e.

(Dokazano v sv. pismu.)

Sveta in blaga je misel, moliti
za ranjke, da bodo grehov rešeni.

(2. Mak. 12, 46.)

1. V makabejskih vojskah si je več vojakov nekaj darov jámnijskih malikov prisvojilo, kar je pa judom postava prepovedovala. Vsi ti so bili v vojski pobiti in te stvari so našli v njih gornji obleki. Vsem je bilo razvidno, da njih smert je kazen božja. Dasi tudi so hudo grešili, so jih vendar s tem opravičevali, da postave znabiti niso dosti poznali, ali pa, da so pregrešek svoj obžalovali in torej pobožno zaspali. Juda, glava makabejcev, ves goreč za vero svojih očetov, ukazal je, da se imajo darovi za ranjke pobirati, in tako je poslal 12.000 drahem srebra v Jeruzalem z prošnjo, da naj se za pobite spravna daritev opravlja, ker dobro in blago je mislil o vstajenju. Judovsko ljudstvo je imelo tedaj navado, za ranjke moliti in daritve opravljati; verovali so, da jim zamorejo tako pomagati; sicer bi gotovo ne bili zá-nje

pobirali in daritve opravljali. Sv. pismo pa, ne da bi to vero grajalo, jo le še kot resnično poterjuje, ker dostavlja: „*Sveta in blaga je toraj misel, za ranjke moliti, da bodo rešeni svojih grehov*“. Iz tega sledi, da so ranjki, ki so z grehi obteženi, in da jih molitev oprostiti zamore. To je pa gotovo, da to ne velja ne o blaženih v nebesih, ki so brez greha, ne o pogubljenih v peklju, ki so brez upanja. Zatorej moramo misliti na kak tretji kraj, kjer se duše manjših grehov čistijo. To je čistivni kraj ali vice.

2. V sv. pismu nove zaveze ničesar ne najdemo, kar bi bilo zoper to vero. Gotovo je bila znana Kristusu in aposteljnemu. Ko bi bila neuterjena, ne resnična ta vera judov, zakaj se jej pa vstavljali niso Jezus in njegovi učenci, saj so se vpirali vendar toliko zmotam in krivim mislim?! Ako je bil ta nauk le zmota in praznoverstvo, bi ne bili smeli molčati, ker bi ga bili molčé poterjevali. Ali aposteljni niso nikoli tega prepričanja, med Judi razširjenega, da se namreč duše ranjcih rešiti zamorejo z dobrimi deli, kot neresničnega, kot zmoto razglaševali, niker ne kažejo nad tem svoje nezadovoljnosti. — Velikoveč so:

3. Kristus sam in aposteljni tako govorili in učili, da se je moralo sklepati iz njih besedi, da o vicah govoré. Zatoraj so jih

tudi prvi očetje in najbolj učeni svetopisemski razlagavci tako razumeli, da namreč od vic govore.

Kristus v priliki govori pri sv. Mat. 5, 25 : „Spravi se s sopernikom svojim brez odloga, dokler sta na potu, da te sopernik sodniku ne izdá in da te sodnik hlapcu ne izroči in te v ječo ne verže. Resnično, povem ti, ne prideš od tod, dokler ne plačaš zadnjega vinarja“. Kristus če to-le povedati: Bolj modro je, ako se z upnikom svojim pobotaš, dokler te sodbi ne izroči: ravno tako modro je pa tudi, ako se z nasprotnikom svojim spraviš, brez odloga, v tem življenju, da zavolj njega ne prideš v roke ojestremu sodniku, ki te v kraj kaznovanja pripre. — Ako bi tedaj ne bilo mogoče, da se nekaterekrati tudi še le po tem življenju zadni vinar poplača, bil bi Kristus priliko o dolžniku, ki pride iz zapora, ko poplača zadni vinar, izvolil kar brez pomena. Iz tega sklepajo Tertuljan pa Origen, sv. Ciprijan, Jeronim, Ambrož, Hilarij . . . da mora biti čistivni ogenj, da so vice. —

Pri sv. Mateju (12, 32) beremo besede Kristusove: „Kdor govori zoper sv. Duha, mu ne bo odpuščeno ne na tem, ne na onem svetu“. Tedaj so grehi, ki se v prihodnem življenju, v vicah odpuščajo; sicer nimajo te besede nobenega pomena. O vicah so razumevali ta izrek Gospodov tudi ss. Avguštin, Gregorij v., Izidor, Bernard, č. Beda in drugi.

Sv. Pavel piše 1. Kor. 3, 11: „*Nikdo ne more vložiti drugega vlada, razun onega, ki je vložen, ta pa je Kristus Jezus. Kdor na ta vklad zida zlato, srebro, biserje (dober, čisti nauk in dela), les, seno, stern (pohabljen nauk in omadežana dela), bo delo vsakega na dan prišlo; zakaj dan Gospodov ga bo pokazal, ker se bo v ognju razodelo; in kakošno je vsakega delo, bode ogenj pokazal. Ako bo ktereга delo, ktero je postavljaj na vklad, obstalo, bo plačilo prejel. Ako bode pa ktereга delo gorelo, bo škodo terpel; on sam pa bo rešen, toda kakor skozi ogenj*“.

— Apostelj govori tukaj od ognja po tem življenju, ki ne poskuša samo, ampak tudi povživa in žge, ki ne kaže samo del, ampak tudi osebo tako prime, da škodo terpi. Tukaj je tedaj govorjenje o stanu, ki osebi bolečine prizadeva, s kterimi se kakor po ognju očiščuje in zveličuje. Vsi ss. očetje in florenški zbor so te besede tako umevali in razlagali.

Vérujem, o Bog, s sveto katoliško cerkevjo, da so vice; zakaj Ti, večna, nezmotljiva Resnica si to razodel!

Koliko tolažbe je v tej veri! Ko bi samo nebesa bile ali pa samo peklo, o kako strašna bi bila misel na smert! Zakaj kdo je tako pravičen, da bi si mogel obetati, da pride po smerti precej v nebesa, kamer pridejo le popolnoma čisti? Bili so taki na smertni postelji, ki so si ohranili nedolžnost

od kersta sem, in vendar niso upali, si niso obetali nebes, ampak s strahom in trepetom so čakali sodbe. Bili so ojstri spokorniki, ki so za storjene grehe neverjetno veliko pokoro delali, in vendar niso vedeli, če so ljubezni božje vredni ali pa sovraštva, in trepetali so pred sodbo pravice božje. Koliko bi bilo njih trepetanje še le, ako ne bi bili vérovali, da so vice! Kako grozen strah moral bi tudi mene obhajati, ki nisem živel tako nedolžno in ne storil toliko pokore, ki sem bil tako mlačen v molitvah, tako len v dobrih delih, tako zanikaren v vojskovanji s svojimi hudimi strastmi! Kako tolažljivo je tedaj zá-me slabega, grešnega človeka, da vem, da mi je Bog po tem življenju kraj pripravil, kjer morem pokoro svojo doveršiti, in tako v nebesa priti! Zares, *pri Tebi, o Bog, je usmiljenje in preobilna rešitev!* Ps. 129, 7.

Molitev.

O Bog, stvarnik in odrešenik vseh vernih, dodeli dušam svojih služabnikov in služabnic odpuščenje vseh grehov, da milostno odpuščanje, ki so ga vselej želeli, po ponižnih prošnjah dosežejo: ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

Sv. Vincencij Pavlan je prav posebno mislil na to, kako da bi dušam v vicah polajšanja in rešenja naklonil. Pogosto je svoje spodbujal ter rekel, da uboge te duše morajo spoznati za žive Jezusove ude, ker so v milosti Njegovi in ker je gotovo, da bodo kdaj tudi slave Njegove nebeške deležne. To pa so vzroki, je djal, da jih ljubimo, in jim pomagamo. Zato je pogosto zánje molil in jim pogosto presveto daritev naklanjal. Ravno to je tudi ukazal drugim duhovnom svoje družbe, in prav velikrat je dal ta sveti mož brati ss. maše za tiste duše, ki so že dolgo v vicah in za ktere nobeden posebej ne moli. Zato je tudi vpeljal po hišah svoje družbe to lepo navado, da trikrat na dan skupaj molijo psalm „iz globočine“ („de profundis“).

4. dan.

D a s o v i c e.

(Poterjuje ustno izročilo.)

Cerkev je po starem izročilu očetov učila, da so vice.

(Zbor trientski, 25. s.)

1. **D**a se dandanes po vsem katoliškem svetu moli za duše v vicah, je resnica,

ki se tajiti ne da. Kakor mi, tako so zanje molili tudi naši stariši in predstariši. Ta navada je bila že v 16. stoletju, sicer bi ne bil trientski zbor nasprotnega uka zaverigel. Molili so za ranjce v 14. in 12. stoletju. Priča temu je zaverženje husovcev in valdencev v kostniškem in lateranskem zboru, in poprej že je bil ta krivi nauk zaveržen pri armencih in nestorijancih. Iz 5. stoletja nam spričujejo to navado cerkveni očetje: Avguštin, Krizostom, Epifanij, Jeronim in drugi ss. možje. — V svojih bukvah „o skerbi za ranjke“ imenuje s. Avguštin to navado občno. — V 4. stoletju pravi véliki očak jeruzalemski, s. Ciril: „*Molimo za vse, ki so med nami umerli, ker smo prepričani, da njih dušam koristi daritev in ž njo združene molitve*“. S. Jeronim hvali Pamáhija, rimljanskega plemenitnika, da za dušo svoje ranjke žene raje milošnjo deli, kakor bi ji na grob — po navadi drugih mož — cvetice sadil. To priprošnjo za ranjce nahajamo celó pri najstarši molitvi, ki je bila v navadi, ko so se obhajale ss. skrivnosti. Že v 2. stoletju piše Tertulijan: „*Vsako leto opravljamo kak dan daritev za ranjke*“. Že takrat tedaj se je v Afriki obhajal vernih duš dan. Po verjetnih mislih je pripisavati ta god že a posteljnom. Tako po misli Vincencija Lerinskega: „*Zmeraj in povsod so ljudje za ranjke molili*“, torej je ta navada res in prav katoliška; in po

mislih sv. Avguščina: „*Ta molitev je občna v sv. Cerkvi, dasi tudi ni ukazana od nobenega zbora; imeti jo tedaj moramo za apostoljsko izročilo*“. In toliko bolj smemo tako sklepati, kolikor dalje že obstoji ta navada, in kolikor pogostniši je v življenju. — Pa apostoljski izvir te navade se dá še bolj natančno dokazati. Sv. Epifánij pravi v 4. stoletju, da „*ta navada je potrebna, ker je od prednikov izročena*“; besede, ki imajo zase poterditev sv. pisma in pa sv. Cerkve. Sv. Gregor Niški zasleduje to navado pri Jezusovih učencih. Da so pa ti učenci in oni predniki res aposteljni, pove s. Krizostom: „*Niso apostoli zastonj ukazali, da pri obhajanju ss. skrivnost se je spominjati ranjkih, zakaj dobro so aposteljni vedeli, da jim to veliko koristi*“. Ako bi imela ta navada drug začetek in bi ne bila vpeljana po aposteljnih, morali bi ti najučenejši in najizverstniši možje za ta začetek vedeti in to navado poznati. Ali kakor zdaj mi bremo, tako so takrat tudi oni brali v apostoljskih naredbah: „*Zbirajte se na pokopališčih, berite svete bukve, pojíte psalme za svoje v Gospodu zaspale brate, in opravljajte zanje daritev*“.

2. Da je bila že pred Kristusom pri judih navada, za ranjke moliti in darovati, smo že spoznali iz tega, da je Juda makabejec napravil béro, in je 12.000 srebernih drahem

v Jeruzalem poslal, da se ondi moli in daruje za vojake, ki so za vero padli. Ako bi te navade takrat ne bilo, gotovo bi se ne bilo ne zberalo zanje ne darovalo. To navado imajo judje še dandanes. Priča temu je vsakdanja molitev za ranjke, ki je brati v njih molitvenih knjigah; priča temu je ploščica v njih shodnicah, na kateri so zapisana ranjkih imena, da se zanje moli; priča temu dolžnost vsacega njih otrok, ki morajo celo leto moliti za ranjkega očeta neko molitev, „kadis“ imenovano. Tedaj že pred Kristusom so za ranjke molili, in nikjer ne nahajamo, da bi bili Kristus ali aposteljni to navado grajali le z eno samo besedo.

3. Ljudje so tedaj zmeraj vérovali, da so vice. Za koga bi bili pa sicer molili? Mar za pogubljene v peklu? saj je njih stan neboljšljiv, nespremenljiv, njim pomagati ni mogoče. Ali za pravične v nebesih? saj so ti na kraju svojih željá. Ne prvo, ne drugo ne more biti. Torej so molili za take duše, ki so v nekem srednem kraju, odkoder zamorejo pa rešene biti. Ta sredni kraj pa imenujemo čistivni kraj ali vice.

Že sv. Epifánij se v 5. stoletju z nekim Aêrijem, ki se je prvi prederznil tajiti vice, z nobenim drugim orožjem zoper njega bojevati ni hotel, kakor da mu je dokazal, da je že od nekdaj v sv. Cerkvi navada: za mertve moliti in darovati. Koliko

bolj smemo to sklepati mi, ki imamo to navado že 19. stoletij pred sabo.

To je tedaj gotova reč, da vice so. Kako tolaživna je ta vera! Kako upanje bi mi ostajalo, ko bi vic ne bilo? Res da popolnoma ljubezen božja vse grehe zbriše in tudi njih kazni, pa kdo je tako srečen, da ima popolnoma ljubezen? Ah, moj Bog, jaz še le začenjam Te spoznavati in ljubiti; še le začenjam se pokoriti. Kaj ko bi kmali umerl? V kratkem bi bila moja duša v peklju, ako bi mi Ti, o Gospod, ne pomagal. (Ps. 93, 17.) Toda pri Tebi je usmiljenje.

Hvalimo Gospoda, ker je dober; ker na veke je njegova usmiljenost. (Ps. 106, 1).

Molitev.

O Bog, ki grehe odpuščaš in človeški rod zveličati hočeš, prosimo Te, dodeli milostno našim bratom in sestram, sorodnikom in dobrotnikom, ki so že ta svet zapustili, da na prošnjo blažene device Marije in vseh svetnikov večno zveličanje zadobé: ki živiš in kraljuješ od vekomaj na vekomaj. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

Kdo more brati, da bi ginjen ne bil, kar poroča sv. Avguštin v 13. knjigi svojih spoznávanj o smerti svoje matere, sv. Monike.

„Moj brat je želel, pravi sv. Avguštin materi, da bi na tujem ne umerli, ampak domá“. Nato ga mati pogleda z ojstrim pogledom in reče obema: Telo pokopljita, kjer hočeta; ne skerbita zanj. Le tega vaju prosim, da se me, kjerkoli bodeta, pri altarju Gospodovem spominjata. „Pričo njenega telesa, govori dalje sv. Avguštin, opravila sva dar našega odrešenja, sv. mašo, in v molitvah jo v zemljo položila“. In ko Avguštin razodene svojo bolečino o zgubi svoje matere, oberne se k Bogu, rekoč: „Zdaj Te prosim, ne glede na dobre dela moje matere, za ktere se ti goreče zahvalim, odpuščanja njenih grehov. Usliši me zavoljo Njega, ki je zdravilo naših ran, ki je na križu visel in zdaj na desnici Tvoji za nas prosi. Vem, da je bila moja draga mati usmiljena, in da je iz serca dolžnikom svojim odpustila: odpusti ji zdaj tudi Ti nje dolgove. Odpusti, o Bog, prosim Te, odpusti ji, in ne sodi je ojestro. Usmiljenje Tvoje naj presega sodbo, zakaj besede Tvoje so resnica, ko si usmiljenim obljubil usmiljenje Vérujem pa, da si že storil, za kar Te prosim ; ko se je bližal dan nje smerti, ona ni mislila na to,

kako bi se nje truplo krasno pokopalo ali pa dišavno mazililo; tudi ni zahtevala veličastnega nagrobnika, ne domačega groba. Nič tega nama ni velela, le to je zahtevala, da se je spominjava pri altarju, kateremu je brez prenehljeja služila, ker je védela, da ondi se opravlja sveti dar, ki zbriše dolžno pismo“ Naposled priporoča sv. Avguštín vsem bralcem svojih spoznavanj, da naj se spominjajo pri altarju njegove matere Monike in njegovega očeta Patricija, da ji mnogih molitev prej doseže, kar je želela ranjca.

5. dan.

D a s o v i c e .

(Kaže pamet.)

Nič nečistega ne pojde v nebesa.

(Razod. 21, 27.)

1. Gotovo je, da duša, ki je omadežana z grehom, ne more priti k Bogu. Odpustljivi ali mali greh sicer ni še dušna smert, je pa vendar omadežanje, in zatoraj se mora duša madeža očistiti, preden se zamore združiti z Bogom, z najčistejšim Bitjem. Odpustljivi greh še ni popolni odpad od Boga, je

pa vendar veči ali manjši vpornost proti najvišjemu Veličanstvu božjemu: tedaj mora duša zadostovati. To pa nikakor ne more biti večna kazen v peklu. Ali mar ne bo pred Bogom razločka med malim prestopkom človeške slabosti in pa med pregreho, storjeno iz hladno-kervne premišljenosti? Zasluži li majhna nejevolja, če tudi se razodeva z besedami, pred Bogom ravno tisto kazen, kakor hudodelstvo očetomorstva? Tega si nikakor misliti ne moremo! Kje bi bila tu zdrava misel, kje pamet? Dalje: Ako je kdo padel v velike grehe, ako je celó hudodelstvo nakladal na hudodelstvo, in ti grehi so mu slednjič le odpuščeni v dobri spovedi, to pa mora pravica tirjati, da tak grešnik, dasi tudi je po božjem usmiljenju večne kazni rešen, vendar še terpi časno kazen. To nam bo še bolj jasno, ako primerjamo tacega grešnika, seveda skesanega, kader se loči iz tega sveta, z zvestim služabnikom božjim. Ta je vse življenje svoje preživel v molitvi in dobrih delih, in samo po tem hrepenel, kako da prijeten postane svojemu Očetu v nebesih. Le onemu se studi sicer grešno svoje prejšnje življenje, pa je zapravljaj svoje dni v službi sveta, mesa in satana. Kaj ni pametno, ako je njih osoda na onem svetu saj nekaj časa različna, z drugimi besedami, da spokorni ta grešnik časno svojo kazen dostoji na onem svetu.

2. Nauk, da so vice v onem življenju, najdemo že v najstarji davnosti, celó pri nekristjanskih narodih. Ne samo judje, ampak tudi greki in rimljani so bili te misli, da duše, z malimi prestopki obložene, po tem življenju dotlej ostanejo v nekem žalostnem kraju, dokler se ne očistijo in blaženih stanovanj vredne ne store. Tako pričajo Homêr, Cíceron, Virgílij . . . Pri vseh narodih najdemo daritve in molitve za ranjke. Ta vera tedaj mora biti človeški pameti popolnoma primerna, sicer bi bilo neumljivo, kako da taki nauk pride med vse ljudstva. Iz vednega tega izročila, ki se je ohranilo celó sredi razujzanih krivih ver, sklepamo, da je bil ta verski nauk koj sperva človeškemu rodu razodet in da je utekel popolnoma pogubi, v katero je resnica po grehu zašla. Že zdrava pamet tedaj nas uči, da so vice.

3. Kako lepo se pač tudi ta resnica, ki življenje sklepa z grobom, s pametjo sklada! Kako veliko ima v sebi dobrote in pravice, zaupanja in ljubezni! Kako mogočno pospešuje čednosti! kako neizrekljivo sladi grenkoto smerti! kako dobrodejno bladi rane, ktere boleče zgube sekajo! — Kako merzla pa in temna je tista vera — luteranska, ki uči, da ljubezen néha s poslednim dihom, in da nikake prijateljske zveze ni med nami, pa med temi, ki so šli pred nami na oni

svet! Nasproti pa, kako sladko je, kako serčno milo, kako silno tolaživno za umirajočega, ako vé, da zamorejo drugi za-nj kaj storiti tudi še po smerti, mu terpljenje olajšati, dasi tudi se njemu dela noč, v kateri sam ne bode mogel ničesar več storiti! Kako sladko, kako neizrečeno tolaživno je tudi za nas, da imamo pomoček, s katerim zamoremo pomagati svojim dragim, ktere nam je pre-zgodaj vzela neizprosljiva smert! — Ako žalost ločitve celó brezbožnika verže na kolena, da zraven merliških ostankov skoraj nehoté moli za pokoj in blagor svojega drazega, spoznamo v tem, da že sama pamet goni človeka k takemu dobremu delu!

Kteremu stoletju pač mora ta verski nauk bolj po godu biti in bolj občudovanja vreden zdeti se, kakor našemu, ki tako bahari s človekoljubjem in bratovstvom? Kaj ljubezen lepše razodeva, ko vera o vicah? Ta nas postavlja v najlepši in najdobrotniši zvezo ljubezni z našimi brati in sestrami, ne le s temi, ki še živé, ampak tudi s temi, ki so v Gospodu že zaspali. Resnično! ako bi ta namestna zadostitev ne bila že razodeta od Boga, izmisliti bi si jo moral naš vek kot najlepši in najbolj vzvišeno iznajdbo.

Kako srečni smo torej, ker smo v taki Cerkvi, ki nas tudi po smerti ne pozabi, ampak se nas zvesto spominja in nas svojim živečim vernikom vedno kliče v spomin, in

se nas celó vsak dan spominja pri svojih najsvetejših skrivnostih: kader sv. Cerkev kri Odrešenikovo polaga med Boga in našo dušo, da se popolnoma očistimo in pa vredne storimo, priti v blaženi krog zmagoslavne cerkve.

Molitev.

Prosimo Te, o Gospod, bodi vedno milostiv in usmiljen dušam služabnikov Svojih in služabnic; naj jim na vse veke koristi, da so na-te vérovali in v té upali: po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Pet očenašev in češčenamarij in klicanje.

Zgled.

To-le se je prigodilo v Parizu l. 1827:

Ubožna dekla je imela navado, da je dala vsak mesec za sv. mašo za duše v vicah. Zboli pa, zgubi službo in porabi zaslužek, ki si ga je prihranila. Ko zopet okreva, imela je samo še 20 soldov. Hoče iti v oskerbnišče, da si jedi kupi za zadnji denar. Na poti stopi v cerkev sv. Evstahija. Ko zagleda mašnika, se spomni, da zadni mesec ni še dala za sv. mašo. Svoje skerbi Bogu izročivši gre v zakristijo in dá zadnji denar za mertvaško

mašo, ki se je precej opravila. Ko v cerkvi odmoli, gre svojo pot. Približa se ji mlad gospodič, bledih a plemenitih lic, prašaje: „Ali iščete službe?“ „Da, gospod“. — „Dobro tedaj, pojdite po cesti . . ., številka . . . k gospej . . .; menim, da boste dobro sprejeti“. Izreče in zgine med ljudmi.

Uboga oseba si dá pokazati cesto, najde številko in stopi v hišo pred postarno gospo. „Gospa, čula sem to jutro, da vam je hišne treba. Ponujat sem se vam prišla“. — Kdo te pa pošlje k meni, blago dete? Saj nihče ne ve, da posla potrebujem“. — „Mlad gospod, ki sem ga to jutro srečala, me k vam pošlje“. Tudi pripoveduje, kako je v cerkvi Boga prosila, naj bi jej naklonil kak zaslužek in kako da je zadnji denar dala za sv. mašo, ki se je brala za duše v vicah. Gospa si ni mogla nikakor misliti, kdo da bi bil ta gospodič. Dekla ugleda podobo na steni in precej pravi: „Lejte, gospa, ravno ta je bil, ki mi je semkaj nasvetoval“.

Pri teh besedah gospa na glas vzdihne in pravi: „Ne bodeš moja dekla, ne; od tega trenutka bodi moja hči, zakaj ta, ki si ga videla, je moj edini sin, ki mi je umerl; dve leti je tega. Gotovo se ima tebi zahvaliti, da je rešen. Bodi mi pozdravljena in odslej skupno molive za vse tiste, ki morajo še terpeti, preden gredo v blaženo večnost“.

6. dan.

Zakaj da duše v vicah terpé.

Kdo pojde na góro Gospodovo?
Ali kdo obstoji na njegovem svetem
mestu? Le kdor je nedolžnih rok
in čistega serca.

(Ps. 23, 3.)

1. **Z**a male grehe. V nebesa iti se družega ne pravi, kakor k Bogu priti, in na veke ž Njim kraljevati. V veličastvu Božjem biti, ni družega, ko sredi svetlobe nebeške svetiti se. Vsak blaženi, zveličani v nebesih je odsev svetosti, ki jo zajema iz Boga, in kolikor veči je bila njegova svetost, krepost in zaslužnost na zemlji, toliko veličastnejši sije v nebesih. Kako li bi sredi te veličastne svetlobe nevidna ostala tudi najmanjši senca greha?

Kako čista mora torej duša biti, ktera se hoče svetiti pred neskončno svetostjo božjo! Vsaka prevelika ljubezen do pozemskih stvari; vsako ne dosti čisto nagnjenje, ki se skriva v najbolj skrite serčne gubé, tako da bi ga ne zapazilo nobeno človeško oko; celó najmanji vpornost zoper postavo božjo, vsako prostovoljno opuščenje in zanemarjanje dobrega: vse to je gnjusoba, ki se mora

odpraviti, je rana, ki se mora zaceliti, preden se tjakaj dospè, kamer nič nečistega ne pride; (Raz. 21, 27) ako poprej na zemlji ni bilo dosti obžalovano in pokorjeno.

Če je pa temu tako, ali se mar ni tudi meni bati bolj ali manj hudih vic? Koliko pregreškov in pomanjkljivost je najti v mojem življenju. Samoljubnost, nesterpljivost, zvedavost in oziri, kaj ljudje poreko; nečimernost in brehkavost, poželjivost in nasladnost, morebiti brezštevilni grehi jezika; potrata časa in zanemarjanje notranjih nagibov božje milosti; radovoljno raztrešenje v molitvi; zani-kernosti raznih verst, na ktere še ne mislim; lenoba, kateri se vdajam, in ki vse moje dobre dela spremlja! Kdo bo preštel vse te in enake napake in pregreške? Kaj kó bi moja duša v tacih madežih in marogah se prikazala k sodbi pred Boga? Neskončno Brezmadežni, pred katerim, kakor je pisano pri Jobu (9, 2), nobeden človek pravičen ni, On bi meni zaklical: Doli! madežna duša, na kraj očišče-vanja; osnaži se prej v teh plamenih, ker si bila na zemlji tako malomarna, da se nisi premagovala, in se nisi ogibala tudi malih grehov! — Kako britko se bom tedaj kesal, ker sem bil v življenju tako malo goreč za dobro! Kako ojestro se bom pokoriti moral za svojo lenobo in mlačnost! — O, stokrat raje se hočem zdaj premagovati; hočem se tudi malih pogreškov ogibati, skerbno si vest izpraševati

in na zemlji se prostovoljno pokoriti za svoje grehe, da me božja svetost in pravica v plamenu vic ne bode čistila, ampak da že očiščen pridem pred božjo sodbo.

2. Morajo duše v vicah tudi terpeti zavolj ostalih časnih kazni za greh. — Ni še dosti, pred smertjo čistemu biti in prostemu vsacega tudi najmanjšega greha, zakaj Bog terja odgovor od celega našega življenja; in tedaj bodemo prašani tudi, smo li zadosti pokore storili za časne kazni tistih grehov, ktere nam je bil Bog odpustil. Božja naredba je, kakor nas sv. vera uči, da nam ostanejo še časne kazni, ako tudi smo bili v zakramentu sv. pokore zadobili odpuščanje grehov. Za vse take časne kazni, ki nam tudi še ostanejo po opravljeni dobri spovedi, moramo Bogu zadostovati. Ako pa človek vseh teh kazni na zemlji ni dovolj poravnal, in če pride pred božjo sodbo ž njimi, ga pa mora večni Sodnik v tisto ječo obsoditi, iz ktere se ne gre, dokler ni plačan zadni vinar. (Mt. 5, 25.) O koliko mero časnih kazni seboj v večnost prinesó tisti, ki so v življenji grešili veliko in hudo, pa niso delali pokore ali skoro nikakoršne ne? In kaj še le, ako pomislimo pomanjkljivost človeškega zadostovanja! Mi še vseh grehov svojih ne poznamo, in se jih tedej ne kesamo, kakor treba; ali so pa celó naše zadostivne dela pogreškov polne! — Ali sem živo pre-

pričan te resnice? Ali kedaj mislim na to? In če sem tega prepričan, zakaj se pa ne ravnam po tem? Na zemlji, kjer te kazni tako lahko poravnam, se odtegujem mali bolečini, tukaj v vseh zopernostih godernjam, ničesar nočem poterpeti in vzeti za pokoro svojih grehov, in tako si nakopavam in množim na onem svetu strašne muke v vicah. Prečudna nespamet! Ali se mar zanašam na to, da bodo zame po smerti drugi molili, drugi zame dobro delali? Že marsikdo se je tukaj vštél in prav hudo! Kako velikrat se uresniči pri ranjcih: kakor hitro izgine mi spred oči, tako hitro mi izgine iz spomina. Ali pa tudi ni čudno, če zahtevam, da naj drugi za mojo dušo bolj skerbé, kakor pa jaz sam? Kaj ni bolj varno, koj tukaj poskerbeti in sam poskerbeti, da v vice ne pridem? Bolj varno je in ložej, hišo ognja obvarovati, kakor gasiti, ko že gorí. Zdaj hočem poravnati časne kazni za svoje grehe božji pravici; zdaj se hočem resno pokoriti, da kolikor mogoče, brez zadolženja pridem pred Boga. Kolikor večí bo moja pokora, tim krajši bodo moje vice!

Molitev.

O Bog, ki edini zamoreš dati po smerti zdravilo, dodeli, prosimo Te, dušam Svojih

služabnikov in služabnic, da bodo vseh grešnih vezí oproščene, med tiste prištete, ki so Tvojega odrešenja deležne. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

L. 1641 je umerl v frančiškanskem samostanu na Kanarskih otocih véliki služabnik božji br. Jovan de Via. Prikazal se je bolniškemu strežaju Ascenziju, ki mu je bil ljubeznjivo stregel, in molil za pokoj njegove duše. Toda strežaj ga ni spoznal; ko se mu prikaže tretji pot, praša ga, kdo da je in kaj da hoče. Zdaj dobi odgovor: „Jaz sem duša br. Jovana, za katero moliš, in ti pridem povedat, da sem za nebesa odbran. Boga poveljučujem in za neskončno usmiljenost njegovo se mu zahvalujem. Toda vhod mi je še za dolgo zapert, ker sem bil v svojem življenju opuščal nekatere molitve, ki so bile za naše umerle sobrate pod pokorščino zapovedane“. Po tem ga prosi, naj za to skerbi, da se opuščene molitve opravijo po drugih. Br. Ascenzij sporoči to prikazen o. predniku. Ta precej zbere svoje redovnike ter jim velí, da opravijo molitve, zavolj katerih je njih sobrat v vicah zaderžavan. Kakor je bilo to storjeno, se ranjki strežaju z nova

prikaže, toda poln svetlobe in blaženosti; zahvalil se je njemu in vsemu samostanu za veliko ljubezen, s katero so mu zadobili vstop v nebesa.

7. dan.

Kakó veliko da je v vicah terpljenje.

Strašno je pasti v roke živega Boga.

(Hebr. 10, 31.)

1. Vice so naprava razžaljene pravice božje. — Najmanjši odpustljivi greh je toliko zlo, da nobena stvar ne more zanj dostojno zadostiti, in Bog najmanjši greh tako sovraži, da ne bi ga dopustil, ako tudi bi ž njim rešeni bili vsi pogubljeni iz pekla. Kakó strašno je zatorej, tudi za manjši pregreške pasti v roke živega Boga! V dokaz nam povedó pobožni možje te-le dogodbe iz sv. pisma: Mojzes umerje, preden vidi obljubljeni deželo, ker je drugi pot vdaril na skalo nezaupno in v dvomu, da res priteče voda (Num. 20). — Lotova žena spremeni se v solnato soho, ker se je proti prepovedi iz zvedavosti ozerla na gorečo mesto Sodomo (Gen. 19). — Dečki, sivega Eliseja zasramujoči, bili so na božje povelje raz-

tergani od divjih zverí (4. kr. 2). — Mojzesove sestre so se bile gobe prijele, ker je bila zoper brata mermrala (Num. 12). — Israelec, ki je v puščavi les pobiral na sobotni dan, t. j. v praznik, je bil na božje povelje s kameni pobit (Num. 15). — Koliko jezer jih je s smertjo plačalo prazno samoljubnost svojega načelnika! (Paralip. 21). Enacih zgledov je prav veliko. Ako Bog že na tem svetu, ki je vendar kraj Njegove usmiljenosti, tudi le male grehe tako ojstro kaznuje; ako je to storil celó z dušami, ktere je ljubil: kako ojstro bo kaznoval še le na onem svetu, v vicah, ktere je prižgal dih njegove pravične jeze! Kako veliko vzroka imam, da se vic bojim! Kako vestno in skerbno se mi je ogibati celó malih grehov, za ktere se doslej še zmenil nisem!

2. Vice so izvoljenim kraljestvo pokore. — Kako ojstra da je ta pokora, lahko sodimo po velikem strahu, ki je pravične na zemlji sprehajal zarad vic. Hude poste, dolgo bdenje, kervavo mertvenje mesa, vsakoverstne sile in muke iznašel je duh pokore, in vabil se jih je ne samo dneve, tedne in mesece, ampak leta in leta. Zakaj? Da odpravi tudi najmanjši madeže, da se spokori za kazni grehov še v tem življenju: da vicam odide na onem svetu. — Moremo li brez strahu misliti na ojstrost pokore v prvi cerkvi, ki je za razne grehe nalagala

večletno in celó dosmertno pokoro? Na kaj se opira to na videz tako neprizanesljivo ravnanje sv. Cerkve, ki se vendar vselej tako milo mater skazuje? To ravnanje se opéra na pokoro izvoljenih v vicah, ki se s pokoro na tem svetu nikakor in nikdar primerjati ne dá. Tukaj na zemlji zadostujemo za grehe naše s spokornimi solzami, molitevjo, postom in mertvenjem, z miloščino in pa z vsemi dušnimi in telesnimi deli usmiljenja, s potrpežljivostjo in vdanostjo v britkostih in terpljenju, z vsakim delom, ki ga opravljamo v stanu milosti, z dobrim namenom, z duhom pokore, z odpustki in posebno s presveto daritevjo sv. maše. Na kratko: vsako dobro delo ima tukaj na zemlji moč, da odpustljive grehe zbríše in časne kazni poravna. ZadoSTITUTEV pa, ki je edino le v vicah mogoča, to je terpljenje. — Kako teška mi bode pokora v vicah, ako mi je že na tem svetu pokora težavna!

3. Vice so kraj terpljenja. — Duhoviti učeniki in pa sveti očetje popisujejo nam vice kot stanovitno in hudo terpljenje, kot celoto raznoverstnih terpljenj; imenujejo jih kraj, kjer se edino le terpi. V vice pridemo in v vicah smo samo zato, da terpimo. Terpljenje, to je vic življenje! In káko terpljenje! Sv. Tomaž Akvinski misli, da najmanjši terpljenje v vicah je večji, kakor vse terpljenje sedanjega življenja; zakaj pri vseh

terpljenjih tu na zemlji je sodelavna božja usmiljenost, nam jih polajšuje; toda v vice božje usmiljenje nima pristopa — tam vlada samo pravica, brez milosti. Vsakemu je terpljenja odmerjeno natanko toliko, kolikor iznaša njegov dolg; in ta dolg mora do zadnega vinarja poplačati s terpljenjem. Prerok Malahija (3, 3) pravi, da Bog svoje čisti, kakor umetnik čisti srebro in zlato v ognjeni peči; da jih obdeluje kakor izveden podobar s podvojenimi vdarci svoje pravice, dokler iz njih ne naredi podobe svoje popolnosti, ki je vredna v nebesa biti vzeta. Isaia (4, 4) pravi, da Bog svoje miže in čisti z dihom sodbe in z dihom ognja. — Jezus Kristus (Mt. 5, 25) vice primerja ječi, kamor se verže duša, ki je še kaj dolžna. — Niso li to podobe, ki kažejo strahovitost terpljenja?

Seveda, te duše ne obupujejo, ne kolnejo Boga, kakor delajo pogubljeni, vedoči, da njih nesreče nikdar ni mogoče popraviti. Delajo pa duše v vicah nasprotno, t. j. kolikor bolj spoznavajo ostudnost greha, toliko bolj povečujejo in hvalijo Boga, toliko spokornejše in vdanejšše mu blagoslavljujejo in poljubljajo kaznujočo roko. „Pravičen si, o Bog! kličejo one, maščuj se, s plamenom se maščuj nad nami, o Stvarnik; v ognju in plamenu naj se kaže Tvoja pravica!“ Toda ta njih vdanost jim ne da nikakega polajšanja. Kdo je bil terpeti voljnější, kdo je bil v terpljenju

vdanejši, ko Jezus in Marija? in vendar je bil Jezus mož bolečin in Marija mati velikih žalost!

O Bog, kako težko, skoro neprenesljivo se mi zdi nektero terpljenje v tem življenju, ko mi vendar na strani stoji mogočna podpora Tvoje milosti! ko hodi Jezus pred mano s Svojim zgledom, in se mi nad glavo sveti obljubljeni večni venec! Kako pa bom prestajal terpljenje v vicah, ki je brez primere večji, ko vse terpljenje tega življenja? Dodeli mi, o Bog, da terpljenje vic zmeraj bolj spoznavam, da se v tem življenju še spravim s Tabo in pa s Tvojo pravico.

Molitev.

O Bog, ki Ti je lastno, vselej se usmiliti in prizanesti, bodi milosten dušam Svojih služabnikov in služabnic, in odpusti jim vse njih grehe, da rešeni vezi umerljivega življenja, vredne postanejo priti v večno življenje. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Pet očenašev in češčenamarij in klicanje.

Zgled.

O. Albin, iz družbe tako imenovanih oblatov neomadežane device Marije, je sklenil, da če pogosto premišljati ogenj v vicah. Tako

je tudi delal do konca svojega življenja. Bivši vodja v semenišču v Marsejlji je to vedno priporočal semenišnikom svojim, rekoč, da tako premišljevanje je prav vspešen pomoček, s katerim se dospe do svetosti. Nekdaj ga vidijo, da že dlé derži svoj perst nad lučjo in ga slišijo, kako pravi sam pri sebi: Tako? bedak! še plamena nad lučjo ne moreš sterpeti, pa češ v vicah prenašati ogenj! — Umerl je v sluhu svetosti.

8. dan.

V vicah biti in ne gledati Boga.

Moja duša je žejna Boga. Kdaj pridem in se prikažem pred obličje Gospodovo?

(Ps. 41, 3.)

1. **V**ice so nekako središče med nebom in peklom. Duše, ki tukaj bivajo, so izločene od nebes, da ne gledajo Boga. Koliko terpljenje! Se ve, ta kazen je začasna, vendar pa, kdo bi razumel nje velikost!

Kako zeló in neskončno so pobožne duše že na zemlji kopernele po Bogu! Sv. Katarina je jokala, kader je bila pri pogrebu; jokala in plákala je, da ona še živi, tako goreče je hrepenela, da bi že skoraj bila pri Bogu.

— Kader ura bije, si kliče sv. Terezija veselo: „Terezija, eno uro si bližej svojega ljubega Ženina, ki ga boš na veke imela“. — Sv. Pavel hrepeneče prosi, razvezan biti in s Kristusom prebivati. Veliko tisoč jih je veselo šlo v strašno smert in terpljenje, se jim je celó sladko zdelo, ker jim je bilo zastava, da se kmalo z Bogom zedinijo, kterega videti in imeti so čez vse hrepneli. — Kako silno hrepenenje po Bogu imajo pa še le duše v vicah! Proste so vezí umerljivega telesa, proste so tisočerih razmišljenost, ki pa nas bolj ali manj odtegujejo od Boga. One imajo živo vero. One popolnoma spoznajo, da Bog je njihovo najvišje Dobro, edini njih namen, edino prava njih sreča! One vedó, da jih Bog ljubi, da si jih je za nebesa izbral, in da jih hoče na veke srečne storiti. Kako veliko torej mora biti njih kopernenje, da bi videle in da bi imele Boga! kako strašno jih tedaj bolí, da so še ločene od Njega!

2. Mislimo si človeka, ki ima vse bogastvo, vse veselje in vse časti sveta, in to za zmeraj. Kolika sreča! Mislimo si dalje, da je vsa ta njegova sreča večna, da mu je nihče vzeti ali spodkopati ne more. Pamet nam zastaja, ako gledamo take sreče velikost. In vendar, ta neznanska in neobsežna sreča še primerjati ni s tisto zveličanostjo, ki bi jo kdo občutil, ko bi le en sam trenutek Boga gledal. Duša v vicah pa bi precej, ta trenutek,

vživala to neizmerno srečo, ko bi je ne zadržavale nekatere nepopolnosti in kazni. To zadržavanje, da ne gleda Boga, dela ji veči bolečine, kakor onemu človeku, ko bi vso srečo izgubil. „Tisoč in tisočkrat pomnožene muke, pravi sv. Krizostom, niso nič v primeri z bolečino, ki jo duša občuti, da je nevredna gledati Boga, in pri njem prebivati“. Ako velikost te bolečine mi ne spoznamo ali pa le malo, je to znamenje, da smo vse preveč navezani na svet in na posvetnost.

3. Absalom ni bil ravno najboljši otrok in vendar, ktera izmed vseh kazen, ki jih je imel terpeti zavolj bratomorstva, ga je najbolj pekla? Ali triletno prognanstvo v Géseu? Ne. Tudi ne zguba vsega njegovega bogastva in vseh veselic. Da mu je bilo slednjič odpuščeno, da je bil med svoje nazaj poklican, da je zopet dobil svoje posestvo, za vse to je malo maral, skoro nič, dokler ni smel pred obličje svojega očeta. In samo za to prosi po vojvodi Joabu. Stori, mu vleva, stori, prosim te, da vidim obličje králjevo. Ako sem tega nevreden, naj me pa umori. (2. Kr. 14, 32.) Da ni smel pred svojega očeta, to ga je tako bolelo, da se je vernil raje v prognanstvo in da bi bil raje smert storil. — Skrivnostno je silno to hrepenenje po Bogu predpodobljeno v nevesti v visoki pesmi. Kaj je bila nje največa bo-

lečina? Da je zgubila svojega ljubljenca. Kakor je slaba, gre po noči za njim, ne bojí se ne tme ne nevarnosti, preleti vse mesto, plaka in roti vsacega, ki ga sreča, da bi ji ljubljenca pokazal. Ne miruje, dokler ga ne najde, in ko ga najde, je konec nje terpljenja. (V. pesem 3.) Vendar te krepke podobe iz sv. pisma so še preslabe, da bi hrepenenje duš v vicah po Bogu pojasnile. Vsak trenutek se hočejo do Njega vspeti, pa vselej jih neka železna roka zaderžuje. Zdi se, kakor bi klicale s psalmistom: „*Kako prijetne so Tvoje stanovanja, o Bog! Koperni in medli moja duša po preddvorih Gospodovih.* (Ps. 83.) *Kakor jelen hrepeni po hladnem studencu, tako hrepeni moja duša po Tebi, o Bog! Kdaj vendar pridem? kdaj se prikažem pred Tvoje obličje?*“ (Ps. 40.) In vendar se vse to njih kopernenje še zmeraj neče spolniti, dokler jim o neznanem času ne bije ura odrešenja. — Koliko terpljenje je v tem hrepenenju in kopernenju po Bogu, ki jim ostaja še zmeraj neizpolneno! O da bi jaz spoznal in občutil to njih hrepenenje po Bogu, gotovo bi zdaj Boga čez vse ljubil in vse storil, da bi po smerti dolgo v vicah ne bil.

Molitev.

Oprosti, o Bog, duše umerlih vernikov vseh grešnih vezí in daj, da z vsemi svetniki

v nebesih Tebe zadobijo in Tebe gledajo na vse veke. Amen.

Pet očenašev in češčenamarij in klicanje.

Zgled.

Duša neke pobožne gospe prikazala se je bila v Luksemburgu na praznik vseh svetnikov neki bogoljubni devici, da jo prosi pomoči. Kolikorkrat je šla od tistega dne devica k sv. obhajilu, šla je za njó. Ko pa se ji duša le še prikazuje, jo devica praša, kaj to pomeni? Dobí odgovor: „Ah, ti ne veš, kolika bolečina da je, oddaljenemu biti od Boga. Ni mogoče tega terpljenja dopovedati. Neka neustavljiva sila me k Bogu vleče; toda za kazen svojih grehov moram biti daleč od Njega. To mi prizadeva toliko bolečino, da ognja, ki me obdaja, še ne čutim ne. Da mi Bog pekočo muko ohladi, dovolil mi je po posebni milosti, da hodim v to cerkev, in da ga saj na zemlji molim do dne, ko ga bodem v nebesih vživala“. Nato je preiskreno prosila devico, naj za njo moli, da ji blaženi trenutek hitreje pride. Devica je to storila z največjo vnemo in 10. decembra je videla dušo vso svetlo in žarečo kakor solnce iti v veličastvo božje. (P. Jos. Niremburg: Von der Schönheit Gottes. B. 2. K. 11. §. 4.)

9. dan.

Pravo čutljivo terpljenje je v vicah.

Zveličan bo, pa le kakor skozi ogenj.

(1. Kor. 3, 15.)

1. Vsak človek, ki greši, išče prepovedanega veselja, ali pa skuša nasititi čutno poželjenje; zato je prav naravno, da greh v čutenju mora biti kaznovan in pokorjen z bolečino. V vicah je prava bolečina, in še kolika bolečina! Neke verste ognjena bolečina je! Zveličani bodo, pravi sv. Pavel, pa le kakor skozi ogenj. Sv. pismo nam kaže ogenj sploh kot glavno orodje pravice božje. Zato govoré tudi molitve cerkvene za verne duše o rešenju iz čistivnega plamena. Od tod je ime očiščevališča. Res, kraj očiščevanja je goreča kópel, v kateri se briše in odpravlja vsa grešna nesnaga, vsa dušna góbavost, vsi madeži duše in sicer z bolečimi mukami, kakor govori prerok Isaia (4, 4): „*Gospod bo opral nesnago sionskih hčera z duhom, ki sodi in sežiga*“. — Mar iz povedanega ne spoznamo, kolika da je ta muka? Opekline so najhuje bolečine. Doklej pa deržimo roko na ognju? Bolečine zaupijemo, če nam pade na perst le iskra ali pa kaplja kropa. — Kaj mi je tedaj storiti, da ubežim plamenu vic?

2. Čistivni ogenj pa ni le podoba, ampak je pravi ogenj, ki žge in peče in v katerem goreči terpi. (1. Kor. 3, 15.) Cerkev je zmerom tak ogenj umévala, in sploh tak ogenj učila. Ko bi kdo vprašal, kako da more ogenj terpinčiti dušo, ki je breztelesna, mu odgovarja sv. papež Gregor: „*Kakor so lucifer in odpadli angeli v peklu z ognjem mučeni, dasi tudi so zgolj duhovi, tako zamorejo tudi človeške duše mučene biti, ki so telo zapustile, in so zares tudi mučene pred vesoljnim vstajenjem v vicah in peklu*“. Gospod Bog ima gotovo tisto moč, da vstvari ogenj, ki ga čutijo in terpé tudi duše. — Ako je tedaj res pravi ogenj v kraju očiščevanja, kako ga bom prestajal? Kaj ni bolj pametno, da za svoje grehe zdaj pokoro delam? da časne kazni za-nje zdaj poravnam? zdaj, preden sem veržen v tisto ognjeno ječo?

3. Čistivni ogenj v kraju očiščevanja je zapaljen po vsegamogočni besedi serditega Boga; on je kaznujoči ogenj, je žgeče orodje, ki maščuje vse razžalitve, neskončnemu Veličastvu božjemu prizadete. Ako že naš zemeljski ogenj tako strašno boli in peče, kaj si je misliti še le o božjem, nadnatornem ognju, ki dušo žge? Ako pomislimo, da duševno in nadnatorno je vselej krepkejši in hujši od tvarinskega in natornega, kaj ni po tem ta ogenj neskončno silen in močan? Gorí, pravi sv. Avguštin, „prečudno“ pa vendar res;

je „razumni ogenj“, ki svéti po vseh temnih kotih serca, ki najmanjši in najskrivnejši pogreške zasledi, ki vsako nesnago dušno razjeda in konča. Je ogenj, ki vsako dušo muči po meri njenih pregreškov in njenega dolga; muči pa vse tiste moči in zmožnosti toliko bolj, kolikor bolj so bile vdeležene pri grehu. O strašni plamen, ki čudovito predereš k najbolj notranjim stranem serca, k najbolj skritim kotom duše! Kdo zamore zapopasti ta nadnatorni, duševni, vse predirajoči ogenj, ki omadežano dušo muči in čisti? Sveti očetje terdijo, da je ta ogenj neprimerno bolj boleč, kakor vse terpljenje tega življenja, bolj kakor vse muke spoznavalcev Kristusovih. Predstavimo si nekatere veči bolečine tega življenja, n. pr.: če bi koga strašansko zobje boleli, da bi mu bilo obnoreti; če bi bil kdo v ognjeno peč veržen, če bi čutil vse neizrekljivo terpljenje mučencev; mislimo si, da mora vse to terpljenje terpeti eden in tisti človek, da mora vse to terpeti tedne, mesece, leta, terpeti célo življenje, in recimo potem s ss. očeti: to je malenkost v primeri s terpljenjem v vicah! Z eno besedo, takó veliko je to terpljenje, da duhoviti učeniki in cerkveni očetje zagotavljajo: ravno tisti ogenj je v vicah, kateri v peklu.

O morje neizrečenih terpljenj! Kdo te more pogasiti? — Edino le ogenj ljubezni božje. Znaprej hočem živeti v ognju te lju-

bezni, da mi onkraj ne bo živeti v ognju očiščevanja.

Molitev.

Užgi, o Bog, ogenj Svoje ljubezni v mojem sercu, da razjé vse nečisto; po svoji razbeljenosti naj me posveti in spodbada, da dušam v vicah na pomoč hitévam in jih iz plamenov oprostujem. Usmili se mene, usmili se njih, da Te ljubimo zdaj in vselej. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

Zveličani Henrik Suso iz pridigarskega reda je s svojim redovskim bratom, ki je ž njim v Kolonji se učil, pogodil se in zavezal, da tisti izmed njih, ki pred drugim umerje, bode nekaj ss. maš za družega opravil. Brat umerje, Suso se spomni svoje obljuje, pa jo odlaša spolniti, ker je bil ravno takrat od mnogih strani prošén za sv. maše. Vendar je pa veliko molil za ranjkega sobrata in zmeraj za-nj daroval ojstre pokoritve. Pa kmali se mu prikaže duša ranjcega, ki se bitko pri-toži, da je od njega pozabljena. Suso se pre-straši in se izgovarja, da je bil ravno takrat veliko ss. maš sprejel, da se ga je pa vedno spominjal, in da je za njegovo rešenje veliko

molil in se pokoril. „Tvoja molitev, odgovori ranjki, ni toliko močna, da bi me rešila; Kristusova kri, edina ta me more rešiti. Ko bi bil obljubljen sv. maše opravil, bil bi jaz že rešen“. Suso je vse to svojemu predniku naznanil in ga prosil, naj prevzame nekaj drugih sv. maš, da on obljubljen opravi; in res, ko je bil ss. daritve opravil, prikaže se mu brat in mu reče, da je rešen, in da bode zdaj v nebesih priprošnik njegov.

10. dan.

Terpljenje grizoče vesti je v vicah.

Nadloga in britkost nad dušo vsacega človeka, ki hudo počenja.

(Rim. 2, 9.)

1. **N**avadni nasledek greha je ta, da rodi sramovanje, strah in pa grizočo vest. Poskušajo greh pozabiti, očitanje, toženje vesti zadušiti: toda zastonj; glas vesti se ne da preprositi, ne podkupiti; vedno spominja dušo na grehe. Moj greh je zmerom zoper mene (Ps. 50, 5); zmerom je pred mano; ne gre mi iz spomina; zmerom me toži. Kakor červ je, ki mi gloje serce; kakor trapilo pripravljeno duši; kakor orodje božje, da kaz-

nuje grešnika. Kolika muka je to duši v vicah! Toliko veči muka je, kolikor veči so nje terpljenja, ki smo jih dozdej preišljevali. Vsi grehi, ktere je na zemlji storila, pa se za-nje ne zadosti spokorila, plavajo venomer pred njo, in jo silijo venomer, da se jih bitko in belestno, toda prepozno kesa. Ah, kako lahko je bilo, da bi se bila ogibala tistih zvedavih pogledov, tistih nepridnih in sovražljivih besedi, tiste nezmernosti pri jedi in pijači; ah, kako lahko bi se bila zderžala tiste nečimernosti v obleki, tiste nepoterpežljivosti in jeze, tistega pohujšanja in slabega zgleda, človeških ozirov, posvetnih veselic! Kako lahko bi bilo spolnovati dolžnosti stanu, krepkejše se ustavljeti gerdim mislim in nespodobnim željam, zatérati sovražno in zlobno pikavost do bližnjega in hudobno sojenje o njem, várovati se razmišljenosti pri molitvi. Vse to gloje kakor červ neprenehoma serce, muči kakor tezavnica dušo; to pa ne toliko zavolj hudega, ki so si ga nakopale, kolikor zavolj tega, da so Bogu neprijetne. Samo ta misel, da je Boga žalila, ki je vreden vse časti in ljubezni, kteremu je imela biti neizrečeno pokorna, ta misel je njena najgrozovitiši morilka, je kakor tern, v njeno serce zaboden, da ji dela smertno rano. Resnično srečen je le ta, komer vest nobenih grehov ne očita!

2. Še bolj pa dušo boli ta misel, koliko dobrega bi bila zamogla na zemlji storiti in

prav lahko storiti, pa je vendar opustila. Kolike muke mora duši prizadevati misel: Bog me je vstvaril, da ga uživam précej po smerti. Dopustil je, da sem se rodila v edino pravi, katoliški cerkvi, živil me je s ss. zakramenti, s svojo milostjo me je podpiral, s tolikimi in tako lepimi zgledi me je spodbadal! Koliko pomočkov se je bil Bog poslužil, in koliko potov je storil, da bi me bil pripeljal pred vrata nebeške, ali jaz sem mu tolikokrat kljubovala in nasprotovala! Lahko bi bila že v nebesih, v družbi Device Marije, angelov, vseh svetnikov, lahko bi se že veselila in ž njimi vred gledala obličje Gospodovo! ali sama sem kriva, da moram še terpeti strašne bolečine, mesto da uživam neskončno veselje. Kako lahko bi se bila na zemlji spravila z božjo pravico! Kako lahko je bilo nekaj več moliti, dela ljubezni doprinašati, nekaj več se pokoriti, ker bila bi na zemlji z enodnevnem pokorjenjem več pokore izbrisala, kakor je zdaj zbrišem cele tedne in mesece! Kako lahko bi bila o delavnikih pri sv. maši, bolj pogosto pri ss. zakramentih, in kako bi bila pred Bogom neizmerno obogatela, ako bi se bila samo kaj malega bolj premagovala! In ko bi me bilo vse to tudi mnogo stalo, zdaj bi bilo vse prestano, zdaj bi nobenih težav več ne čutila! Toda bila sem prelena, premlačna, preposvetna. Namesto da bi bila poravnala greha stare dolgove, nakladala sem

si zmeraj še novih. — Koliko terpljenja prizadevajo take in enake misli duši, ki je za v nebesa vstvarjena in vendar ne more priti v nebesa! Zdaj, ko živim še na zemlji, zdaj hočem skerbeti, da se mi ne bode prepozno kesati. Doslej zgubljeni čas hočem nadomestiti s podvojeno gorečnostjo in s stanovitno zvestobo.

3. Še neka druga prevelika bolečina terpinči duše v vicah. Vest jim pravi, da zavolj mlačnosti in pregreškov, katerih bi se bile prav lahko ognile, da zavolj teh ne pridejo na veličastnejši sedež v nebesih; da nikdar ne bodo tako blizo Boga, kakor bi bile sicer. Ali priložnosti dobro delati, slabega se varovati, so zamujene, so zgubljene, in na vse veke ne pridejo nazaj! Kolikor stopenj milosti je na zemlji zanemarjenih, toliko stopenj slave v nebesih je izgubljenih! Kolika zguba! Da bi to do celega spoznali, morali bi poznati vrednost milosti božje. Duše v vicah poznajo to zgubo in sicer toliko bolj, kolikor živejši vérujejo in iskrenejši ljubijo. Kako zeló jih boli ta zguba! To je, pravi sv. Alfonz Ligorij, njih največi muka. — Kolikor večji je na zemlji krepost ali čednost vsacega, toliko viši je slava njegova v nebesih! Vsako premagovanje je kakor nov biser v vencu slave. Zdaj tedaj se hočem boriti zoper neredno samoljubnost in grešno posvetnost, zato da bo božja ljubezen v mojem sercu vedno in v

čedalje več meri prebivala. Zakaj kakor ona določuje na zemlji stopinjo kreposti, tako tudi v nebesih odloči stopinjo slave.

Molitev.

O Bog, čegar usmiljenost dušam vernih podaja večni mir, dodeli milostno vsem v Kristusu umerlim odpuščenje njih dolgov, da rešeni vseh kazni, se s Tabo na vse veke veseliti zamorejo. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

Sestra svetega Malahija bila je prav posvetna. Brata je to zeló bolelo, tako da je sklenil, da je neče več videti, dokler živi. Toda ktere ni hotel videti v telesu, moral jo je gledati zunaj telesa. Po nje smerti sliši nekda po noči glas, ki mu pravi, da sestra njegova pred vratmi stoji, in da že 30 dni ničesar ni dobila. Svetnik zbudivši se précej vé, česar potrebuje; ker ravno toliko dni že ni več zanjo daroval nekervave daritve sv. maše. Začel je zopet nji naklanjati to dobroto, s katero je bil prenehal. Kmali na to jo vidi do cerkve priti. Pa ni mogla vanjo, ker je bila v černo halo zavita; in zatorej noben dan ni opustil, opravljati zanjo s. daritve.

Potem jo drugič vidi, toda v belkasti obleki. Stopila je v cerkev, k altarju pa ni še smela. Naposled jo vidi v tretje v prav belem oblačilu sredi zveličanih duhov. — „Vidiš li, o čitatelj (poslušavec), koliko da premore stanovitna molitev pravičnega?“ Tako sklepa s. Bernard to povest iz življenja sv. Malahije, pogl. 5.

11. dan.

Dolgost terpljenja v vicah.

Gorje mi, da je bivanje moje podaljšano.

(Ps. 119, 5.)

1. **B**ati se je, da bi kdo ne mislil, da so verne duše iz vic že rešene, preden so res rešene. Pogubljeni nimajo nobenega upanja, ker oni na veke nikoli ne bodo rešeni iz pekla. Duše v vicah pa so si v svesti, da bodo kdaj rešene; kdaj pa ravno? — Kader božji pravici zadosté, takrat. Doklej pa imajo zadostovati? Ah, kdo bi si upal odgovoriti na to vprašanje? Dolgost vic ni pri vseh dušah enaka; ravna se po kaznivosti duš, po njih grešnosti. Kolikor več je duša nepokorjenih pregreškov in nepopolnost seboj prinesla v večnost, toliko delj bodo terpele

njene vice. Mnogo ss. cerkvenih učencov, kakor Avguštin, Bonaventura, Tomaž Akvinski, je teh misli, da vice toliko delj terpe, kolikor veči je bila nagnenost na greh. Belarmín, čegar veljava je velika, pravi: „Gotovo je, da terpljenje v vicah se more podaljšati čez 10 in tudi čez 20 let; dà, jaz si upam celó terditi, da se more podaljšati čez 100 let in še čez 1000“. Ta sodba se opéra na ravnanje sv. cerkve, ki je sperva nakladala spokornikom dolgoletne in celó dosmertne pokore, da bi jim pomogla toliko hitreje zadostiti. In še dandanes ponuja vernikom iz ravno tega namena odpustke za več let. Ona tudi vsak dan moli za ranjke, in kjer so mertvaške ustanove, obhaja vsako leto spomin teh, ki so že pred veki umerli. Tudi taki bogoslovci se najdejo, ki pravijo, da nekteri bodo mukepolno to ječo zapustili še le dan posledne sodbe. — Motim se tedaj, ako mislim, da prav lahko v nebesa pridem. In nasledek tega motenja je ta, da ga moram toliko dražje plačati, in toliko dalje se zanj v vicah pokoriti. Zatorej hočem zdaj na zemlji to storiti, ko mi je mogoče in lahko, kar bom potlej želel, da bi bil storil.

2. Dolgost vic je dolgost kopernečega pričakovanja, je dolgost nebeškega hrepenenja, in v primeri s to dolgostjo vse terpljenje na zemlji tako v nič zgine, da ena ura takraj — se raztegne na eno leto onkraj. Dolgosti

mi ne merimo po času, ki je prešel, ampak po tistem, ki prehaja; prehaja pa toliko počasnejši in kasnejši, kolikor več terpimo, kolikor bolj želimo, da bi skoraj prešel. V vicah se tedaj minute zdaljšavajo na ure, ure na dni, dnevi na leta, leta pa na veke. „Samo en dan v vicah, pravi sv. Avguštin, se ima primerjati s tisočerimi zemeljskega terpljenja“. Kako nespametno je toraj, če kdo pravi: Malo mi je na tem, kako dolgo da v vicah ostanem, ker vem, da sem potem gotovo izveličan! Kako pametno pa je po drugi strani, že zdaj se pokoriti za preteklost, da brez dolga pridemo pred Boga! Ali se res smem zanašati na to, kar bodo po moji smerti drugi storili zame? Ah, kako hitro je po smerti vsakdo pozabljen! In koliko jih je, ki so sami krivi, da so njih dobre dela brez zasluženja, zato ker so v stanu greha doprinešena! Jaz sam moram skerbeti, da si vice skrajšam in sicer s tem, da se ogibljem greha, tudi malega in odpustljivega, in da dela pokore opravljam.

3. Marsikteremu se morebiti čudno zdí, da duše v vicah tako dolgo terpé; pa to je lahko umeti, ako stvar pogledamo natanko. Ali so mar tako zeló redki taki, celó med pravičnimi, ki se velikrat na dan pogreznejo v male pregreške, ki dobro storiti opuščajo, katerim milost in zlati čas po nepridnem pohaja? Vzemimo pa, da neka duša, ki je sicer

pravična, toda le srednje goreča, kakoršnih res ni malo, da taka duša stori 10 malih pogreškov na dan, torej 3650 na leto, v desetih letih pa 36.500. Strahovito število pregreškov in nepopolnosti je to za dušo, ki je še pravična, in v tako kratkem času! Recimo pa, da v tej nepopolnosti preživi ta duša 20, 40, 60 let: Oj kako grozno število malih pregreh še stori!? Pa saj dela tudi za-nje pokoro. Ali kako nedovoljna in nepopolna je velikrat človeška pokora! — Iz tega lahko posnamemo, da prav veliko, celó iz števila pravičnih, jih pride pred sodni stol božji z malimi toda kaj obilnimi grehi. Po pravici tedaj govori neki velik svetnik: „Če male grehe malo ceniš, ako jih tehtaš, naj se ti pa studijo, ako jih šteješ“. Veliko več je pa taci, ki smertno grešé, ki veliko in velikih grehov storé, ki leta in leta in celó večí del svojega življenja v smertnem grehu prežive, tako da njih sporne delo nimajo kar nobene cene za drugo življenje. In če se take duše tudi na zadnje spreobernejo in odpuščanja grehov zadobé, jim vendar ostane časni kazni še obilo število, za ktere Bogu zadostujejo le z dolgimi vicami. Marsikaka duša zdihuje tu v vicah: „Gospod! doklej še?“ (Ps. 6, 4.) „Gorje mi, da mi je tako dolgo ostati!“ (Ps. 119, 5.) „Kdaj vendar pridem in se prikažem pred Tvoje obličje?“ (Ps. 41, 2.) Kako marsikaka duša, žalovaje koperni in pričakovaje k ne-

besam pogleduje, ali pride li že angel božji, da ji roko poda, da jo reši iz strašnega kraja, in da jo popelje v blaženi kraj. Pa akoravno se manjša božje pravice teža, ktera jo pritiska, akoravno se vedno bolj bližajo željene nebesa, ji vendar še vedno nasproti doní: „*Resnično, povem ti, ne prideš odtod, dokler ni plačan zadni vinar*“. (Mt. 5, 26.) — In zatorej, dokler na zemlji živim, se hočem spraviti z božjo pravico, zdaj se hočem sam pokoriti za svoje grehe, da v tisto pregrozno ječo ne pridem, ali pa vsaj le za prav malo časa!

Molitev.

O Gospod, Jezus Kristus, kralj veličastva, reši duše vseh vernih iz bolečin vic, iz globokega brezna. Reši jih iz levjega žrela; izvleci jih iz pekočih plamenov; vzemi jih iz tme in daj jih po sv. Mihaelu k večni luči pripeljati. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

Sv. Antonin pripoveduje: Nek bolnik, ki je imel strašno terpeti, je prosil Boga, naj ga že skoraj reši neznanskih bolečin. Prikaže se mu angel in pravi: „Bog je tvojo prošnjo

uslišal in me k tebi poslal. Na prosto ti je dano, ali en dan v vicah terpeti, ali pa še na zemlji eno leto“. Bolnik se ne obotavlja, berž odgovori: „Izvolim si en dan v vicah; bo vsaj tukaj konec mojim bolečinam“. Kmali nato umerje in duša njegova pride v vice. Tukaj je pa toliko terpel in tako težko prenašal, da je plakaje klical: „Kako me je angelj motil! En sam dan, mi je rekel, da mi bo terpeti v vicah, pa gotovo že terpim dvajset let v teh strašanskih mukah“. Zopet se mu prikaže angel in pravi: „Uboga duša, motiš se, ker veliko terpiš, pa ne veš, kako dolgo. Le malo ur je še le, kar si umerl; saj tvojega trupla še zakopali niso“.

12. dan.

Kako uboge da so duše v vicah.

Neizrečeno smo obožali.

(Ps. 78, 8.)

1. **P**o pravici imenujemo duše v vicah uboge duše; zakaj njih uboštvo je res veliko, je toliko, da večje skoraj biti ne more. Nijajo nobene dobrote iz nebes. Pravico do nebes imajo sicer, toda le čez kaj časa, ki je daljši ali krajši, česar same ne vedo. One

tudi vseh tistih pomočkov nimajo, s katerimi verniki na zemlji zadostujejo in se posvečujejo; one ostanejo na tisti stopinji kreposti, na kateri jih je prehitela smert. — Ravno tako so uboge gledé časnega blaga; zakaj smert jim je vse pobrala. O ko bi imele zdaj tisti denar, ki so ga imele na zemlji, da bi milošnjo delile in si dobrih del pridobivale! Ko bi imele zdaj nekajno veljavo, da bi spolnile same svojo posledno voljo, katero dediči spolniti nočejo, dasi tudi vživajo podédovano blago! — Koliko uboštvo mnogih duš, ki so imele na zemlji vsega časnega na ostajanje, in ki so imele veliko veljavo! Ničesar jim ni ostalo od vseh zakladov, ki so jih morda tukaj zapravljivo razmetavale ali pa skopušno skupaj grabile. S čim si naj pomagajo? Samo z eno rečjo si pomagajo: s terpljenjem svojim plačujejo zaostali dolg. — Ali sem jaz tega prepričan? Če sem, zakaj se ne poprimem pomočkov, ki so mi pri roki, da se svojega dolga pred Bogom znebim?

2. Pa uboštvo teh duš je še zato večji, ker niso v stanu si kaj zaslug pridobiti. Na zemlji so imele pri rokah pomočkov in priložnost brez števila, s katerimi bi si bile odpuščanje grehov in časnih kazni lahko zaslužile. Mogle so zadostovati, kakor mi moremo. Bogu zadostiti z molitevjo, posebno s prejemo ssv. zakramentov, s presveto daritevjo, s postom in mertvenjem, z dobivanjem odpustkov, z

dušnimi in telesnimi deli usmiljenja, s potepeljivostjo in vdanostjo v terpljenju in britkostih, z vsemi tudi najmanjšimi deli v stanu milosti božje storjenimi, in pa z dobrim namenom. Na kratko: vsako dobro delo ima to moč, da odpustljive grehe zbriše in časne kazni poravna. Ah, kako težko se morajo zdaj pokoriti zato, ker so to zanemarjale! Niso hotele, ko so mogle, zdaj pa ne morejo, ko bi tudi hotele; ker zdaj niso več zmožne. Njim je nastopila noč, da ne morejo ničesar več storiti. Angel je dvignil svojo roko proti nebu in je prisegel pri Tem, ki živi od vekomaj do vekomaj, da nobenega časa ne bodo imele (Raz. 10.), nobenega časa, da bi krepostno živele, da bi zasluženje si nabírale, da bi odpustke zadobívale. Te uboge duše medlé v ječi in terpé. Terpljenje je edino, kar imajo, da ž njim plačujejo svoj dolg in se odkupujejo.

Če je pa taka, zakaj bi zdaj, ko sem živ, ko imam čas, z dobrimi deli božji pravici ne plačeval? zakaj bi se sam ne odkupil, saj ne vem, bodo li drugi kaj zá-me storili, kader umerjem? Zdaj čem to storiti in pa sam.

3. Največi ubošček na zemlji ni tako ubožen, da ne bi premogel še enega pomočka t. j. molitve. Celó tedaj, ko se nihče ne da preprositi, noben človek ne omečiti, je vendar *Bog zmeraj bogat za vse, ki ga kličejo* (Rim.

10, 12). Pa duše v vicah pogrešajo tudi tega pomočka. Obljubljeno je, da bode uslišana dobra molitev, seveda le na zemlji. Ali jo pa Bog tudi usliši in milost podeli, to je odvisno od Njegovega usmiljenja; to usmiljenje ne ha, kader mi nehamo živeti. V vicah gospoduje le pravica božja in ta je nepreprosljiva. V vicah se kazni ne odpusti, ne spregleda: dostana in doplačana mora biti do zadnega vinarja. Uho božjega usmiljenja je tem nesrečnicam kakor zaperto. Kako velika je tedaj njihova nezmožnost! — Jaz to vem; jaz sem tega prepričan; ali vendar sem le mlačen in len v dobrem! „*O da bi bili modri in razumni, in bi za konec poskerbeli!*“ (5. M. 32, 29.) Delati moram, dokler je dan in preden se noč naredi, zakaj takrat ni mogoče več ne delati ne popravljati, kar je bilo v življenji zamujenega. Da bo pa moje delo koristno in vspešno, zatreti moram najprej svoje grehe; zakaj časna kazni za greh ni odpuščena, dokler je nje dolg v sercu. Treba je: očistiti serce in delati pokoro. O ljubezen mojega Zveličarja, napolni ti moje serce, da ogenj tvoje ljubezni vse nečisto v meni sežge.

Molitev.

Usmiljeni Bog! usmili se duš v vicah in daj, da po britki smerti Tvojega Sina na

križu in našega Gospoda Zveličarja, odpuščanje svojih grehov dosežejo. Ah, te nesrečne duše zdihujejo neprenehoma za pomoč, in same si ne morejo nič pomagati. Zatorej Te prosim, usliši mojo prošnjo, in sv. kri Jezusovo, Sina Tvojega, sprejmi jo na blagor tem terpečim dušam. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

Sv. Nikolaj Tolentinski je imel veliko sočutje z dušami v vicah in se je trudil, da jim kakorkoli pomaga. Duše te so imele pa tudi največ zaupanje v njegovo molitev. Nekdaj pošljejo redovskega brata Pelegrina, ki je bil v življenju njegov prijatelj, k njemu, da ga zá-nje pomoči prosi. Res se mu prikaže ta duša, mu sporoči, da je v vicah in pristavi: „Tukaj, oče, pogledajte naše siromaštvo“. Svetnik vidi veliko planjavo, pa vso v ognju, in neznanško število duš, ki so ga iz sredi ognja priserčno pomoči prosile. Glejte, mu reče na-to Pelegrin, kako grozno terpé uboge duše, in kako se priporočajo vašemu sočutju. Več terpé, kakor more človeški um si misliti, pa si same ne morejo kar nič pomagati. Vi jim pa lahko pomagate, ako zá-nje darujete molitve, pokorila in sv. mašo. O tem se svetnik

prebudi, precej vstane, pade na kolena, in tople solze prelivaje moli za te duše. Potem dobi od prednika samostanskega dovoljenje, da sme celi teden za-nje ss. maše darovati. Zadni dan se mu Pelegrin zopet prikaže, in se mu zahvali za ljubezen, ki je njega rešila in pa še veliko drugih duš. Pogosto je svetnik tudi videl, kako da so šle duše po maši iz plamenov, in je tudi slišal, kako da so se mu zahvaljevale.

13. dan.

Kako je ubogim dušam pomagati mogoče.

Vérujem, da se v vicah zadržanim dušam s pripomočjo vernikov pomaga.

(Pr. zbor trient. 25. s.)

1. **K**akor so duše v vicah same zá-se ubožne, tako smo mi za-nje bogati. Vsled občestva svetnikov zamorejo se uboge duše vdeležiti naših duhovnih dobrih del, in mi jim moremo koristiti, za-nje zadostovati, njih dolgove Bogu poplačati. Tako uči nezmotljiva sv. Cerkev, opiraje se na sv. pismo in izročilo.

Sv. pismo naravnost pravi: „*Sveta in blaga je misel, za ranjke moliti, da bi bili grehov rešeni*“. (2. Mk. 12, 46.) Ss. očetje go-

voré o tej reči jasno, da celó drugoverci spoznavajo, da že v najstarejih časih so cerkveni očetje tako učili, in prvi kristjani tako vérovali. Zmerom in povsod se je za ranjke molilo. — Že v stari zavezi so za-nje darovali molitve in daritve. In ako so imele starozavezne molitve in daritve moč sprave in zadostovanja, koliko več imajo moči novozavezne molitve in dobre dela, in posebno tista daritev, v kateri se v resnici ponavlja vesoljnosppravna Kristusova daritev na križu? Natanko sicer ne vemo, koliko da jim pomagamo, ali koliko da one potrebujejo; to pa vemo, da kar enim ni treba, drugim koristi.

Kako tolaživna je ta resnica! Ako nam očeta ali mater smert pograbi ali pa druge, ki so nam iz serca dragi, zamoremo jim vendar še po smerti ljubezen svojo skazovati in pa svojo hvaležnost. Kolika tolažba, koliko veselje, kolika sreča, da jim celó onkraj groba moremo podajati svojo rešivno roko!

2. Na trojni način moremo pomagati dušam v vicah: ali jim terpljenje polajšamo, ali jim ga skrajšamo, ali pa do cela končamo. Terpljenje jim polajšati, to je najmanj, kar jim storimo; zakaj ta pomoč se raztega le na ono kazen, ki jo skoraj najlaglje terpé, namreč, da se čistijo, ne pa na tisto, da so ločene od Boga. Ta kazen lóčenosti jih teží z vso svojo težo. Pa tudi skoraj pomočka ni, s katerim bi se polajšati dala. Edini pomoček

bi bil ta, ko bi se zmanjšala njih ljubezen do Boga; le tako bi se zmanjšalo njih hrepenenje po Bogu in torej tudi njih bolečina, da so ločene od Njega. Ali kaj bi jim to pomagalo? Kolikor bolj Boga poznajo, toliko bolj ga ljubijo, in kolikor bolj se jim bliža ura rešitve, toliko bolj raste njih hrepenenje po Bogu. Samo to jim pomaga, ako se jim skrajša čas njih ločenosti, ako se njih rešitev pospeši. Rešitev je pač največa pomoč, ktero bi jim dali: s tako pomočjo jim odpremo nebesa, jih postavimo med svetnike, jih posadimo na sedež veličastva, ki je odkazan njih krepostim in zaslugam.

3. Kako velika je tedaj naša moč, če le hočemo pomagati dušam v vicah! V naše roke so djani ključi do te strašne ječe. Mi imamo skrivnostno vodo pri rokah, da jim ogenj vic pogasimo. Malo kako delo usmiljenja je, ktero bi veči bilo, kakor delo do teh ubogih duš. Milošnjo deliti je velika dobrota; pa ubogim je malo pomaganega. Jetnike rešiti je veči dobrota; pa zato rešeni še niso gospodje. Koga dušne smerti oteti, mu življenje milosti poverniti, spreobrniti ga, to je največi dobrota, ki jo na zemlji komu skažemo; pa ne vemo, če bo spreobrnitev njegova stanovitna, če se ohrani v stanu milosti: njegovo dušno izveličanje še ni gotovo. Ako pa rešimo dušo iz vic, storili smo ji neskončno veliko dobrega. Kaj ni to an-

gelska služba? niso li angeli nesli ubozega Lazarja v naročje Abrahamovo? Resnično, kar ne premorejo ne angeli in ne svetniki, ali kar premorejo samo z molitevjo, to mi premoremo, in sicer s tolikimi in s tako raznimi pomočki, kolikor je dobrih del. Kako velika, kako prečudno velika je moč, ki nam je na ponudbo! Kako radovoljno, veselo in velikodušno bi se je imeli posluževati in ubogim dušam jo naklanjati!

Molitev.

O Bog, čegar usmiljenje je brez mej, usliši milostno naše ponižne prošnje in dodeli dušam naših bratov, sorodnikov in dobrotnikov, ktere Si poklical, da spoznavajo Tvojo sveto ime, in po skrivnostih našega izveličanja odpuščanje vseh grehov dosežejo: po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

26. septembra 1656 umerl je v Münsteru na Vestfalskem o. Janez Fabricij iz družbe Jezusove, kot mučenec ljubezni, ktero je junško skazoval o kužni bolezni. Obiskoval je bolnike, prinašal jim zdravila, prevedoval

jih s ss. zakramenti, pokopaval jih z lastno roko in sv. daritev zanje opravljal. Najljubši pobožnost mu je bila, mertvaške maše brati, kolikorkrat je bilo dovoljeno. Od prednikov je bil tudi izprosil, da se je vsak mesec darovala slovesna črna maša za duše v vicah. To vnemo so mu povernile in ga v njej poterdile nektere uboge duše, ki so se mu bile prikazale, in ga ali pomoči prosile, ali pa se mu zahvaljevale. Preden je umerl, je naredil oporoko, v kateri je vse zadostitve, zatajevanja, molitve, odpustke in ss. maše, ki se bodo po njegovi smerti zanj darovale, velikodušno podaril dušam v vicah.

14. dan.

Dušam v vicah pomagati, je volja božja.

Ne pozabite pa dobrotnosti in milošnje; zakaj s takimi darovi se Bogu prikupujemo.

(Hebr. 13, 16.)

1. **Bog** po svoji svetosti mora nad dušami v vicah svojo pravico skazovati; po drugi strani nam pa sam svoje usmiljenje v roke polaga in nam pravi, kakor nekdanj Mojzesu :

„Glej, za boga sem te postavil“ (Ex. 7, 1), vso oblast čez te nesrečne duše sem ti dal. Čudodelna šiba, s katero lahko narediš čudeže usmiljenja, ta naj ti bo neskončni zaklad zasluženja mojega Sina. Todi zajemaj pridno, zajemaj kolikor se ti poljubi, in razdeluj med nesrečnice. Dobre dela, ki jih opravljaš, so ravno tolikere ceví in vodotoki, po katerih se Kristusovo zasluženje v vice pretaka. — Resnično, Bog sam hoče, da ga takorekoč silimo, da Njegovo kaznujočo roko nekako zadržujemo, in mu šibo iz rok izvijamo, s katero te duše pokori. On pričakuje, da mi za-nje zadostujemo in je skoraj nepotrpeljav, ker jih ne more k sebi vzeti in venčati.

Ali mu zamorem odreči, česar od mene želi Bog? — Njegovo usmiljenost hočem porabiti, in za te Njegove uboge duše Njegovi pravici zadostovati.

2. Bog, neskončno modri in sveti, mora v vsem svoje časti iskati. K Svoji časti je vstvaril nebo in zemljo, Svojega edinega Sina je na svet poslal in sv. Cerkev vstanovil. Božja čast bodi tudi pri vseh naših opravilih zadni in prvi namen. Vse k časti božji! Ona je prvo, za kar nas je Kristus v oče-našo moliti učil: Posvečeno bodi Tvoje ime. Hvala božja, ta je tudi glavno opravilo svetnikov v nebesih. S tem pa, da tem dušam v nebesa pomagamo, kjer se Bog časti, ljubi in hvali, s tem prav vspešno pomnožujemo

čast božjo. Ako je sv. Terezija z drugimi svetniki zagotavljala, da bi bila za eno stopinjo božjega poveličanja rada preterpela vse muke, ki se izmisliti dadó: kaj vse moramo biti pripravljeni storiti mi, kaj vse terpeti, da duše oprostimo iz čistivnega plamena vic, ker ravno to oproščevanje je tisti pomoček, s katerim Boga povišujemo za milijone stopinj, in sicer ne samo za en trenutek, ampak za vselej, za vekomaj? Tako je govoril tudi neki redovnik, ki je ves gorel same ljubezni do Jezusa, o. Janez od s. Marije: „Povem, da je moja želja ta, da bi bil za vse življenje svoje v samoto pregnan ali pa v ječo djan, kjer bi nič družega ne delal, kakor odpustke za uboge duše zadobival, in tako vsak dan nekatere k Jezusu, Gospodu našem, pošiljal, kjer bi ga zamogle v Njegovem kraljestvu iz vseh moči ljubiti in hvaliti“.

3. Velika je torej pred Bogom vrednost dobrih del, ki jih za uboge duše opravljamo. Duhoviti učenik Ludovik Blozij piše: „Dobrotljivi in ljubeznivi Gospod ljubi duše izvoljenih, ki se imajo po telesni smerti še očiščevati, tako zeló, in želi njih rešitve tako iskreno, da mu ni nobena reč bolj prijetna, kakor če za-nje iz kerščanske ljubezni goreče molimo, sv. rešno Telo in zasluženje Kristusovo za-nje darujemo, ali bodi si kterokoli dobro delo delamo njim na prid, kakor če bi našega Gospoda samega v ječi zapertega

tolažili in mu pomagali oprostiti se; zakaj On sam je rekel: „*Resnično vam povem, kar ste storili komu izmed teh najmanjših bratov mojih, to ste Meni storili*“. (Mt. 25, 40.) — Sv. Tomaž Akvinski celó uči: „Molitev za ranjke je Bogu bolj prijetna, kakor molitev za žive; zakaj óni so pomoči potrebniši, ker si ne morejo sami pomagati, kakor pa ti“. — Z molitvijo za ranjce tudi sami zadostujemo za krivice, ki smo jih Bogu naredili; se Mu zahvalujemo za mnoge in velike dobre, ktere smo od Njega prejeli. Gotovo je tedaj ta pomoček prav koristen in uspešen, ker nam samim pomaga, ob enem pa tudi ubogim dušam v vicah. Te duše bodo Boga toliko delj hvalile, častile in poveličevale, kolikor hitreje pridejo k Bogu. Zato je svétovati, se posebno tistih vernih duš spominjati, katerih oproščenje je Bogu v nar večí slavo, ktere so zmožnejši Boga v nebesih preslavljati, ktere so najbližne odrešenju, in ktere so najbolj zapuščene.

Molitev.

Usmili se, o najdobrotniši Jezus, ubogih duš v vicah, za katerih rešitev si sprejel človeško natoro in preterpel najbritkejši smert. Usmili se njih zdihozanja in plákanja, in odpusti jim po moči Svojega terpljenja kazni,

ktere so s svojimi grehi zaslužile. Tvoja sveta kri, o najdobrotniši Jezus, teči v vice, poživljaj in krepčaj vse ondi terpeče. Podaj jim Svojo roko in pelji jih v kraj hladu, svetlobe in miru. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

Med dvema mnihoma iz reda sv. Dominika, Bertrandom in Benediktom, nastal je bil pobožen prepir, ktero delo da je bolje: ali dušam v vicah pomagati ali grešnike spreobračati. Bertrand se je bil razvnel za spreobračanje grešnikov; stanovitno je za-nje daroval sv. mašo pa tudi vse svoje zatajevanja in molitve. „Grešniki, je djal, niso v milosti božji in vsak hip v nevarnosti, da se vekomaj pogubé. Za grešnike je božji Sin prišel na zemljo, zánje je na križu umerl. Ali more biti kaj večjega, kakor ž Njim vred jih spreobračati? Duše v vicah so pa že rešene in v pričakovanju večnega izveličanja“. — Benedikt nasproti je pa zagovarjal uboge duše in djal: „Grešniki so sami krivi svojega nesrečnega stanu in vsak hip ga lahko zapuste, ako le hočejo; ali duše v vicah so kakor v ječo zaperte, da se ne morejo same oprostiti; zatorej je bolje, tako je sklepal, da se teh ubogih duš usmilimo“. Pa Bertrand se ni

hotel za premaganega spoznati, dasi na te razloge ni mogel dovoljno odgovoriti. Ali glej, po noči imel je prikazen, ki ga je prepričala, da je res to, kar je on odbijal in zanikal. Odslej je vse ss. maše, pokore, mertvenja in molitve le za uboge duše v vicah daroval.

15. dan.

Veselje v nebesih o rešitvi ubogih duš.

Resnično vam povem, kar ste komu storili izmed mojih najmanjših bratov, to ste Meni storili.

(Mak. 25, 40.)

Kakor nam je Zveličar sam povedal, je v nebesih veliko veselje, kader se grešnik spreoberne (L. 15, 7); in vendar je grešnik v stanu, da pot izveličanja zopet izgreši in celó na vekomaj zgubi: kako veliko mora biti še le veselje v nebesih, če duša iz vic v nebesa dospè, k Bogu, ki ga ne bode nikdar zgubila!

1. Veselijo se takrat svetniki. Kako ljubijo oni te duše! kako želé, da bi bile rešene! Tako se pomnoži njih število v nebesih. Verh tega so bili varhi tem dušam, in veliko jih je svetnike prav posebno častilo. Vezi te nagnenosti v vicah ne le da niso

bile sežgane, ampak so se še le bolj vterdile, zavolj terpljenja, ki so ga njih várovanke prestajale in zavoljo rešitve, ki so jo pričakovale. Oni vidijo na teh dušah, koliko da so jim pomagale njihove skerbi in priprošnje, in koliko prida jim je prinesel njihov zgled. Kako velika je tedaj njih radost, ko vidijo, da te duše vendar že brezno vic zapuščajo, da vendar že prihajajo k sedežu Božjemu!

2. Radost je med ss. angeli. Kader ti prinašajo navadne molitve naše pred sedež Gospodov, gotovo nesó neizrečeno veseli tiste molitve pred Boga, ki so opravljene za uboge duše. — Za čast božjo angeli kar goré; to pa dobro vedó, kako da se čast božja pospešuje s tem, če se duše iz vic rešujejo. — Potem so bili angeli tem dušam tudi na zemlji varhi, in njih varstvo še ni prenehalo. S kako veliko radostjo opravlja posebno véliki angel Mihael svojo nalogo, kakor mu jo sv. Cerkev pripisuje! Karkoli se stori vernim dušam v prid, vse on tako veselo sprejema, kakor da bi bilo za njega samega storjeno. Angeli in svetniki bodo usmiljenje božje na vekomaj hvalili, ker je blagoslovil njih skerb za sebi izročene; vernikom pa bodo prehvaležni, ker so pripomogli, da so njih várovanci iz vic rešeni.

3. Še veči veselje ima pa Marija, Mati vseh ljudi, in torej tudi Kraljica in Mati vernih duš v vicah, kader vidi, da nje zvesti

otroci se zberajo v njenem maternem naročju. — Kako srečni smo, ako mi kaj pripomoremo, da se radost Marijina poviša! Kako bogato nam bode za to povernila! In kako vspešen pomoček je to, če Ona koga usliši in pod svojo obrambo vzame!

4. Veliko je veselje božjega Zveličarja; zakaj če pomagamo tem dušam, da se popred vdeleže Njegovega odrešenja, smo tako, bi rekel, Njegovi nasledniki, smo nekaki soresniki. — Tudi v plamenu vic ne zapusti Jezus teh odrešenih duš; saj so živi udje tistega duhovnega telesa, čegar glava je On. In ako je Kristus rekel: „*Resnično vam povém, karkoli storite najmanjšemu izmed mojih bratov, to Meni storite*“, to me bo tako veselilo, in to bom tako povernil, kakor da bi bili Meni samemu storili: — kolikanj bolj ga bode še le veselilo, in kolikanj bolj nam bode vse povernil, ako tistim dušam dobre skazujemo, ktere On tako silno ljubi, ktere pa še tako strašno terpé, in si ne morejo pomagati same.

5. Veliko je naposled veselje nebeškega Očeta; zakaj On ljubi te duše, ker so v milosti Njegovi stanovitne ostale, ker so Njegovi zvesti, izvoljeni otroci, ki ga bodo slavili na vse večne čase. Po pravici Svoji jih mora sicer kaznovati; pa kakor dober oče na zemlji nerad kaznuje, in njega samega bolí, kader kaznuje, tako

želi tudi Bog, nebeški Oče, da bi se terpljenje ljubljenih Njegovih otrok že skoraj končalo. Koliko veselja naredimo Njegovemu očetovskemu sercu, ako Njegove otroke, ki so naši bratje in sestre, iz terpljenja vic rešujemo, in kako prijetno mu dé, Njemu vseh nas Očetu, ako vidi, da ljubeznjivo in dobrotno drug drugemu na pomoč hitimo!

Kako bi mogli tedaj to zanemarjati, česar je vse nebo tako zeló veselo? Ali ni ta premislek zadosti, da se naše serce, ledeno in merzlo in neobčutno kakor je, da se ogreje, gine, nakloni in odloči, pomagati vernim dušam radovoljno, veselo in velikodušno pomagati?

Molitev.

O vi sveti angeli in vsi izvoljeni prijatli božji, pridite dušam v vicah na pomoč! Posebno jim pa skaži svojo pomoč, ti, o deviška Mati božja Marija! obrni svoje milostne oči tje doli, nánje, in pokaži jim Jezusa, blaženi Sad svojega telesa, o dobrotljiva, o milostljiva, o sladka devica Marija! Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

Don Bernardino de Mendoza je bil sv. Terezi podaril svoje posestvo blizo Valladolida,

da ondi zida samostan. Pa preden je bil samostan postavljen, dobrotnik nagloma zboli, zgubi glas in umerje, ne da bi se bil mogel spovedati ali kako spokorno znamenje dati. Svetnica je bila zavolj tega silno žalostna, in bala se je za njegovo izveličanje. Nato ji razodene Gospod: „Moja hči, Bernardinovo izveličanje bilo je v veliki nevarnosti; pa našel je milost pri meni zavolj podarjenega posestva, ki ga je tebi v tako blag in lep namen izročil. Njegova duša pa préd iz vic ne pride, kakor potlej, ko se bo v novem samostanu brala prvič sv. maša“. Odslej si ni dala sv. Terezija nobenega pokoja; zmerom so ji bile pred očmi velike bolečine ranjcega. Dasi tudi je iz serca želela, najprej ustanoviti samostan drugej, v Toledi, podala se je vendar prec na pot v Valladolid, kamor je po velikih težavah prišla. Kakor hitro je bilo najpotrebnejši dobljeno in sezidano, bila je berž drugo nedeljo brana sv. maša v posebno zato napravljeni izbi. Tu je videla svetnica pri obhajilu, kako da se duša njenega dobrotnika Bernardina vsa lepa in svetla v nebesa dviga.

16. dan.

Da je vernim dušam pomagati dolžnost ljubezni.

Ljubi svojega bližnjega, kakor sam sebe.

(Mat. 22, 39.)

1. **V**si smo dolžni drug drugemu skazovati ljubezen, ker smo otroci ravno tiste družine božje na zemlji. Ta zapoved ljubezni je (natorna) postava, in zahteva, da bližnjemu zmanjšujemo nesreče, da mu pomoremo v potrebi, da mu storimo, kar sami želimo, da tudi on stori nam. Kolikor večji pa je potreba, toliko večji tudi dolžnost, da mu priskočimo pomagat. Kdo ima tako nečloveško serce, da bi ubozega lakote umirati pustil, ko mu lahko z milošnjo pomaga? ali kdo je tako terd, da bi prepustil otroka, da zgori, ki ga pa iz ognja prav lahko reši? — Pa glejte, velika, čez vse velika je potreba duš v vicah. Ničesar nimajo, ničesar si prislužiti ne morejo, dolžne so pa veliko. Velike, čez vse velike so verh tega bolečine, ki jih terpe te duše, ki so najubožniše, najpotrebniše; in mi? mi jim zamoremo prav zlahka pomagati! Imamo

pa tudi natorno dolžnost, da jim pomagamo. Kaj pa, ko bi bil jaz sam v prenesrečnem stanu teh vsega usmiljenja vrednih duš, kaj ko bi jaz sam gorel v razbeljeni peči vic — bi li meni bilo všeč, da bi name pozabili, da bi me hladne kervi v plamenih pustili moji sorodovinci in drugi znanci na zemlji? Bi mar ne klical na zemlji vse ljudi na pomoč, ker bi vedel, da so dolžni mi pomagati po natorni in človeški ljubezni?

2. Vera ne razterga natornih vezi ljubezni, temveč jih zveže tesnejši, krepkejši in terdnejši. In postavodajalec nebeški je to postavo ljubezni, ki je vsacemu že prirojena, še oblažil, povišal, s Svojim izgledom posvetil in s Svojo veljavo poterdil. Bližna ljubezen, zaterjuje Kristus, je znamenje, po katerem hoče Svoje spoznati. (Jan. 13, 35.) Ona je nova zapoved, katero je iz nebes prinesel na zemljo, je prav Njegova zapoved, torej božja, ker je s postavo ljubezni božje v ravno tisto versto postavljena: Druga (zapoved) pa je tej enaka: *ljubi svojega bližnega kakor sam sebe.* (Mt. 22, 39.) Kako velika, kako sveta, kako božja je tedaj zapoved bližnega ljubiti! S smertjo pa ljubezen ne prestane, ne preneha; zakaj ako tudi smo za nekaj časa ločeni po telesu, pa nismo po duhu, ampak smo dušno zvezani kakor udje enega telesa, kateremu je Kristus glava, in zatorej smo še zmerom dolžni ljubezen

tako izveličanim v nebesih, kakor dušam v vicah. Kaj bi pa bila naša kerščanska ljubezen, ko bi vernim dušam na pomoč ne hiteli? Ali bi se to reklo bližnega ljubiti kakor sam sebe?

3. Duše v vicah zaslužijo našo natorno in kerščansko ljubezen tolikanj bolj, kolikor svetejši so. Ker so umerle v milosti božji, so prijateljice božje, so otroci Njegovi. Bog jih ni samo poklical, ampak tudi izvolil; zanje Kristus ni zastonj umerl; one so opravičene; njih imena so zapisane v bukve večnega življenja in se ne dadó izbrisati. Kako visoke prednosti! — Boga ljubijo zdaj še bolj ko na zemlji; ljubijo ga toliko bolj, kolikor bolj spoznajo, da le On je največi dobro. — Ravno ta ljubezen je vzrok, da jih ločenost od Boga tako boli; vse njih kopernenje méri samo na Boga. One ljubijo tudi nas kot svoje brate in sestre v Kristusu; ljubijo nas toliko bolj, ker boljše vedó in poznajo vzroke te ljubezni. — Ali bi tedaj najdli kje uboge, ki bi bili vrednejši in potrebnejši naše pomoči, kakor so te duše, ktere z Bogom in z nami veže ljubezen? Čez vse vredne so tedaj naše ljubezni, naše delavne in zdatne pomoči! Res, prav ima sv. Dijonizij kartuščan, ker pravi, da tisti res nima ne iskrice kerščanske in bratovske ljubezni, kateri iz zaničernosti in lenobe dopusti, da ogenj v vicah muči verne duše.

Molitev.

Božji Jezus! ki si bil na zemlji pomočnik zapuščenim, prosim Te posebno za tiste duše v vicah, ki so od celega sveta kar popolnoma zapuščene. Pogledj, kako globoko so te duše v plamen zakopane, kako zdihovaje prosijo pomoči, in vendar nikogar ni, da bi slišal njih klicanje in se jih usmilil. Iz keršćanske ljubezni se jih jaz usmilim in Te zanje prosim s tisto gorečnostjo, s katero bi prosil za svoje najboljše prijatle. Amen.

Pet očenašev, češćenamarij in klicanje.

Zgled.

Neka imenitna vdova je imela samo enega sina, in še ta ji je bil po sovražniku umorjen. Morilec se je bal, da nebi bil zasledên; zato se je skrival. Pa zvédelo se je, kje da ima zatišje, in to se je naznanilo vdovi po sodniku. Že je bila gosposka na potu, da ga prime, ali blaga vdova mu da skrivaj sporočiti, naj beži; še denarja mu je dala, in celó konja, ki je bil lastnina njenega umorjenega sinu. Med tem pa ni jenjala moliti za ranjcega sina, in prositi Boga za njegovo zveličanje. In glej, to blago djanje je Bogu tako dopadlo, da je bil nje sin ognja

v vicah otet. Prikazal se ji je bil namreč v veliki svetlobi in slavi; povedal ji je, da ga je Bog rešil iz vic zavolj njenega djanja ljubezni, ki ga je mati skazala sovražniku, sicer bi mu bilo pa še dolgo terpeti. — Toliko premore pogosto eno samo djanje ljubezni nad Sercem božjim!

17. dan.

Vernim dušam pomagati je dolžnost pravice.

Plačaj, kar si dolžan.

(Mt. 18, 28.)

1. Verne duše v vicah ne terpe samo, ker jih kaznuje pravica božja, ampak pogosto tudi zavolj krivice ljudi, in celó zavolj tistih ljudi, na ktere so se največ zanašale. Sočutje, ako vidimo nesrečnika, je v človeškem sercu najmočnejši čut, in ta čut nas nagne, da obljubimo in damo, karkoli premoremo. Posebno rado se to zgodi, kader kdo umira in se nam priporoča v molitev. Vidimo ga v grozni stiski, na pragu večnosti, torej mu iz serca obljubujemo, da ga ne bomo pozabili, da mu bomo vsegdar in vselej pomagali. Pa ah, komaj utihnejo zvonov žalostni glasovi,

komaj je sv. daritev za ranjcega pri kraju, že tisti čut — slabí; zmerom bolj smo vnémerni, zmerom bolj pozabljamo pomoči in molitve, ki smo jo ranjkemu obljubili, in katero smo mu zategadelj dolžni; in napósled se sočutje popolnoma porazgubi.

2. Prav velikrat nas veže ne le dana beseda, ampak tudi ojstra dolžnost pravice. Ta dolžnost pravice je posebno tedaj prav ojstra in velika, kader pripade komu taka dedšina, da mora iz nje kaj za ranjke storiti. Take volila zanemarjati, to je krivica pred Bogom in ljudmi. Če je po besedah sv. Janeza (1. l. 3, 15) *sleherni, ki sovraži svojega brata, človekomorec*, kaj porečemo še le od tistega, ki ranjcih ne samo ne ljubi, ampak jim celó to odteguje, kar jim je po vseh zahtevah pravice dolžan? „Glejte, se čudi sv. Krizostom, neverniki se žigajo z merličí vse, kar je bilo merličev, tudi najdražje njih stvari! In kristjani si to lasté, kar bi imeli podariti? Kar so zapustili, je treba tako oberniti, da se ranjkim pomore, da se ranjkim nebesa odpró! Neverniki se žigajo zaklade svojih merličev, da časte njih spomin; kristjani sicer trupel ne žgó, pa duše svojih ranjkih goreti puste, da ž njih dedšino bogaté“. Kako strašen odgovor si nakopavajo, ki zadno voljo ranjcih zanemarjajo, in ne spolnujejo njihovih volil! Ali ne zaslužijo taki, da bi jih imenovali roparje cerkve in

vernih duš rabelje? Božje in človeške postave jih preganjajo; in celo od več cerkvenih zborov so izobčeni taki trinogi, ki ne spolujejo želje ranjcih.

3. Tacih vzrokov, po katerih je kdo po pravici dolžan, je toliko, da skoraj ni človeka, ki bi eni ali več dušam kaj dolžau ne bil. Pravica nam pravi, da smo vsem tistim dolžni, od katerih imamo službo ali premoženje; pravica nam pravi, da imamo dolžnost do vseh tistih, ki so nam dali kako časno blago, ali katerim imamo kaj poverniti. Če nam je poverniti kaj ranjkemu, to ni drugače mogoče, kakor z dušno pomočjo, da za njegovo dušo kaj storimo. Če smo komu čast jemali, če smo ga čertili, če smo ga pohujševali ali ga od dobrega odvrachevali . . . trudimo se, da mu kolikor moč olajšamo vice. Toliko več smo dolžni tistim, ktere smo v greh zapeljali. Ako smo mi krivi, da zdaj oni goré, moramo tudi mi skerbeti, da jih rešimo.

Molitev.

Ne dopusti, o Bog, da bi se pregrešili zoper pravico glede duš v vicah. Prosimo Te še prav posebno za tiste, za ktere smo obljubili moliti, in za ktere smo moliti dolžni. Dodeli, da naše zadostitve poravnajo našo

dolžnost pa tudi njih dolg, ki jim ga naklada
Tvoja pravica, in da pridejo potem k plačilu
večnega življenja. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

V življenju bl. opata Rabána Mavra se bere ta-le dogodba: V njegovem samostanu je bila stara navada, ki se je še do zdaj po mnogih samostanih ohranila, da so za ranjke tiste hiše skoz 30 dni jed in pijačo, ki so jo ranjci navadno dobivali v življenji, vsakdan med uboge razdelili, in sicer dušam ranjcih na tolažbo in prid. O kužni bolezní je pa nekđaj mnogo redovnikov drug za drugim pomerlo, in o tej priliki je ranjkim neki skop oskerbnik to dobroto priderževal ali pa dlé odlašal. Zadnjič je tudi njega bolezen pograbila, pa tiste ljubezni: ubogim dajati, mu ni nobeden kratil. Čez nekaj dni se prikaže opatu in mu reče: „Velike bolečine še terpim; dasi tudi mi jih molitev samostanska zeló polajšuje, vendar ne bodem rešen prej, dokler niso rešeni vsi moji sobratje, ktere je moja skopost v vicah zaderževala: zakaj milošnja, ki je bila zame razdeljena, je po božji naredbi koristila onim. Zatorej vas prosim prav lepo, podvojite miloščino, zakaj le tako bode

dobrotni Bog po rešenih sobratih tudi mene hitreje rešil. To se je zgodilo, in čez mesec dni se zopet prikaže, pa zdaj že rešen.

18. dan.

O posebnih vzrokih, da se dušam v vicah pomaga.

Usmilite se me, usmilite se me, saj vi, prijatli moji.

(Job 19, 21.)

Poleg občne dolžnosti, ki nam jo natorna in kerščanska postava nalaga, da vernim dušam pomagamo, so še posebne dolžnosti, ki izhajajo iz osebnih razmer, v katerih smo bili ž njimi. Veže nas hvaležnost

1. do naših dobrotnikov. Dobrote pozabiti je toliko veči nehvaležnost, kolikor glasneje tirja hvaležnost že glas natore, in kolikor globočje so čuti hvaležnosti vsajeni v človeško serce. In kdo bi ne imel nobenih dobrotnikov v vicah? Morda so ondud kaj učeniki tvoji in odgojevalci, dušni pastirji in predniki, ki so nam dajali poduk in omiko, ki so nas s svojimi krepostnimi zgledi, z dobrimi sveti, lepimi načeli . . . h

kreposti vodili, na poti zveličanja vterjevali; ki so nam v življenji delili mnogotere dobrote; katerih se je Bog poslužil, da si je nas izvolil.

Kdaj imamo več vzroka, da jim hvalo vemo in hvalo skazujemo, ako ne tedaj, ko so v vicah? Kdaj zahtevajo in čakajo naše hvaležnosti bolj, kakor takrat, ko bivajo v vicah? — Veže nas hvaležnost

2. do naših prijateljev. Kdo ne pozna iskrenosti, moči in priserčnosti prijateljske ljubezni? Ona sklepa in edini serca, da se ne dadó ločiti, da so nerazdružljiva. Prijatelj se vdeležuje veselja in žalosti, sreče in nesreče tvoje. Iz dveh serc naredi prijateljstvo eno serce. Ako ju tudi smert loči, loči jo le po zunajnem, njunih serc ne more ločiti. Obojno serce je drugo na drugo navezano s pobožnim spominom, z molitevjo in z vsako ljubeznivostjo, ki jima jo vera podaja. Ako je že prava prijateljska ljubezen do ljudi na zemlji tako djanska, tako močna, kolikanj bolj bo še le močna do tistih, ki so nas na zemlji tako iskreno, serčno in zvesto ljubili, ki pa zdaj v vicah terpe! „Jaz sem te ljubil, je rekel sv. Ambrož umirajočemu cesarju Teodoziju, ljubil sem te na zemlji, in spremljal te bodem sedaj v deželo živih, in te ne zapustim, dokler te z molitevjo in solzami tjekaj ne pripeljem, kamer te kličejo tvoje zasluge, na sveto Gospodovo goro“. — Veže nas tudi hvaležnost

3. do naših sorodnikov. Vez kervi sklepa med sabo starše in otroke, brate in sestre, zakonske. Ljubili so nas na zemlji preiskreno, so nam toliko darovali, za nas toliko storili, delali in terpeli, nas žalostne tolažili, nam brisali solze, nam rane ovezovali; zdaj pa terpé morda zavolj nas, ker so nam bili predobri, preprizanesljivi; ali pa terpe zavolj grehov, katerih smo bili mi krivi. Morda bi bili naši sorodniki že zdavnej rešeni, ko bi bili mi kaj zanje storili, ko bi bili spolnili, kar smo jim umirajočim tako sveto in resnično obetalj, in kar storiti nam zapoveduje in sveto veleva hvaležnost, ljubezen, pravica. Od koga, od kodi naj čakajo pomoči in ljubezni, če ne od nas? Kdo jih bo rešil, če ne mi? Zares, če je kaj v stanu, da bi tem dušam terpljenje povečalo in povišalo in njih žalostno osodo stežilo, gotovo jim muke in bolečine pomnoži ta misel, da so celó od tistih zapuščeni in pozabljeni, ki so jim pred vsem in najbolj hvaležnost dolžni in ljubezen, in zavoljo katerih morajo še sami terpeti. Kako jih moremo pustiti v toliki potrebi, v tolikem terpljenju, da bi se zanje ne zmenili?! Kako jih moremo od sebe suvati, če k nam stegujejo roke in če smo jim pomoči dolžni? Mar bi to ne bila najgrozovitniši nehvaležnost? bi li to ne bilo v nebo vpijoče djanje in kazni vredna krivica? Pri smerti svojih dragih se jih veliko ljudi silno ihti; pa ko bi

mogli ranjci govoriti, rekli bi jim: Malo manj žalujte in jokajte, pa toliko bolj glejte, da nam hitro pomagate z molitvami in dobrimi deli.

Molitev.

Nebeški Oče, usmili se mojih staršev, bratov in sester, sorodnikov, prijatlov in dobrotnikov, ki so pred mano se preselili v drugo življenje, pa imajo še v vicah terpeti. Božji Sin, Jezus Kristus, razlij čéž-nje rešno Svojo kri! Sveti Duh, hládi jih z roso Svoje milosti! O Bog, najdobrotniši Oče, daj da bodo rešeni po prebogatem zasluženji, ktero si je pridobil Jezus Kristus in Marija in vsi svetniki, in da bodo kmalo sprejeti v večno veselje. Dodeli pa tudi meni, da jih kdaj zopet vidim v veselju večnega veličastva. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

Mlad mož je bil zašel na žalostne pota. Velikrat je s tem svojo mater, ktero je sicer prav rad imel, silno razžalil. Pa hude strasti in slabi tovarši so ga térali naprej. Mati zboli in umerje. Tudi sin je stal pri njeni smertni postelji s svojo družino, ki je kleče

molila. Tudi on bi bil rad molil, pa kakor je bil v posvetnih rečéh najden in vešč — bil je vse molitve pozabil. V roke vzame molitevno knjigo, pa ne najde nobene molitve za umirajoče, še psalma „Iz globočine...“ ne. Nevolja ga obide ter reče sam pri sebi: „Nesrečnik ti! še moliti ne moreš in ne znaš za svojo mater. Ona bo tedaj nesrečna, ker je imela tacega sina! Sicer bi ji tvoje molitve tudi nič ne pomagale. Ne, nikakor ne, zanaprej ne bo tako. Zopet se bom učil svoje vere, k spovedi hočem iti in sv. obhajilo prejeti za svojo mater“. Kakor je sklenil, tako je storil; ostal je stanoviten in postal tako goreč kristjan, da so se drugi nad njim zgedovali.

19. dan.

Lastni prid, če dušam v vicah pomagamo.

Kakor boste merili, tako se vam bo merilo.

(Mt. 7, 2.)

1. **Ni** treba nič pomišljati, ker je gotovo, da se ima ta izrek božjega Zveličarja tudi obračati na pomoč, ki jo delimo dušam v vicah. Kolikor usmiljenja skazujemo vernim

dušam zdaj mi, toliko ga bodo nam skazovali drugi v tem in onem življenju. Sveti Avguštín pravi: „Hočeš li, o človek, da se Bog tebe usmili? tedaj glej, da se ti bližnega v vicah usmiliš; zakaj Bog se te bo tako usmilil, kakor se ti usmiliš svojega bližnega“. Bog namreč bo za to skerbel, da bode Njegovi pravici za nas kmali zadosteno, in da pojedemo kmali iz vic. — Duhoviti učeniki obljublajo usmiljenim velike pomoči v vicah, in djansko ljubezen do vernih duš v vicah imajo za gotovo znamenje, da je kdo za nebesa odbran. Sv. Tomaž Akvinski piše: „Res je, da kdor zadostuje namesto duš v vicah, za samega sebe še ne zadosti; po drugi strani je pa ravno tako res, da si tak še več zasluži, kakor le odpuščenje kazni t. j. tudi večno življenje“. Tako se plačuje usmiljenost do terpečih duš! Kdo bi tedaj ne hotel biti usmiljen do njih?

2. Kakor se usmiljenost do duš v vicah sama sebe plačuje, tako se neusmiljenost do njih sama sebe kaznuje. Z drugimi besedami: Kdor je do vernih duš v vicah brez ljubezni, skop in neusmiljen, do njega bodo drugi tudi brez ljubezni, skopi in neusmiljeni. Umerl bo, in če mu dobro pojde, pride v vice; ali kdo se bode pa za-nj zmenil? Tisti, ktere bi bil v življenji lahko rešil, so še ali v vicah ali pa niso njemu hvaležni, da so rešeni, in zatorej nima upati pomoči ne od teh, ki so

v vicah, ker je same nimajo; in je ne more zahtevati od teh, ki so v nebesih, ker mu je niso dolžni. Pa bodo mar več zá-nj storili morda óni, ki so na zemlji ostali? Kdor pozabi na druge, se ne more pritoževati, da drugi pozabijo nánj. In kakor si je morda on prej prilastil premoženje svojih sprednikov, za njih dušo pa nič storil ni, tako bodo tudi nasledniki njegovi si prilastili njegovo premoženje; bodo mislili samo na to, kako si ga méd se porazdele, na ranjcega se pa nihče ne bo spomnil, med tem ko bo njegova uboga duša morda v čistivnem ognju prebivala in se strašno pokorila do zadnega vinarja. Bog bo to pripustil njemu neusmiljenemu v pravično kazen. „*Kakor merite, tako se vam bo odmerjalo*“. Vice brez usmiljenja čakajo tega, ki usmiljenja ni skazoval. Kako silno bo taka duša takrat obžalovala poprejšno svojo zanikernost do vernih duš? Sama sebi poreče, kakor so djali med sabo Jožefovi bratje: To po pravici terpim; grešila sem zoper svoje brate; videla sem njih žalost, s katero so me prosili, pa jih nisem uslišala. (Gen. 42, 21.)

Molitev.

K Tebi, o Bog, se obračamo v skesani molitvi za duše Tvojih služabnikov in služabnic, in Te milo prosimo, odpusti jim mi-

lostno vse, karkoli so v tem življenju napak storili, in sprejmi jih v blaženi kraj Svojih izvoljenih: po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

Arhangela Panigarola, prednica v samostanu sv. Marte v Milanu, je bila za to silno vneta, da se pomaga dušam v vicah. Toda malo kdaj ji je na misel prišla duša svojega očeta, ki ga je v življenju prav detinsko ljubila. Nepričakovan in čudovit dogodek ji je pa pregnal to pozabljivost. Vseh vernih duš dan se ji prikaže nje angel varh, jo prime za roko in jo kakor v zamaknjeni pripelje v vice. Tu zagleda svojega očeta. Tudi oče jo spozna in ji reče: O, Arhangela, moja hči! kako je mogoče, da se tako dolgo ne spomniš svojega očeta, ki tako strašno terpi? Tujim dušam vso ljubezen skazuješ. Veliko jih je že rešenih po tebi. Na me pa, ki sem vendar tvoj oče, kateremu se imaš toliko zahvaliti, ná-me pa pozabiš?" Arhangela je bila vsa prestrašena; spoznavši, da je vredna očitanja, obljubi vsa solzna očetu, da hoče vse storiti za njegovo otetje. Premišljeva je, kako da je mogla očeta svojega pozabiti, če tudi se je pogosto namenila zanj moliti, reče ji angel

varh: „Bog je to dopustil, zato da kaznuje tvojega očeta, ker je on na zemlji tako malo storil za duše v vicah“.

Od tega dne si Arhangela ni dala miru, dokler ni rešila svojega ljubega očeta z molitevjo, postom in zatajevanjem. Prikaže se ji, ves od žarne svetlobe obdan, in se ji zahvali za rešitev, katero mu je bila izprosila.

20. dan.

Kako koristna da je pobožnost za duše v vicah.

Pravičnemu dobro stôri, in bogato ti bode verneno.

(J. Sir. 12, 2.)

Pobožnost k dušam v vicah nas vódi v treh zveličanskih čednostih ali krepostih, ki so kakor trije nebeški studenci, po katerih nam priteka duhovno življenje. S to pobožnostjo se množi

1. **V**era; zakaj: a) ta nas uči, da duša ne umerje, ako truplo tudi v prah razpade, ampak da se ona dvigne v kraljestvo neumerljivosti, prejemat plačilo ali kazen, kakor si je po svojih delih zaslužila. Juda makabejec, mož plemenitega serca, nabéral je darove za svoje v boji padle brate, da se za njih dušni

blagor opravljajo daritve, in s tem je bil pokazal, da véruje, da je še drugo življenje. Kakor on, tako pričamo s pobožnostjo za verne duše v vicah tudi mi svojo vero, da vérujemo vstajenje mesa in óbčestvo t. j. jedinstvo ali zvezo s taistimi, ki so v milosti božji umerli. *b)* Ta nas uči, kako velika da je božja svetost, pravica in usmiljenje; da ž Njegovo svetostjo se ne strinja ne najmanjši madež greha; da Njegovi pravici mora sleherni zadostiti in da dela usmiljenja to zadostitev nadomestijo. *c)* S to pobožnostjo spoznavamo tudi svojo vero, da so vice, in da je mogoče dušam v vicah pomagati. *d)* Nam vedno pred oči stavi neskončne zasluge Jezusovega terpljenja in smerti, in nam daje pomisliti, da brez njih nimajo vse naše zadostitve in dobre dela nikake vrednosti, nikake nadnatorne cene. *e)* Dokazuje našo vero v moč sv. daritve, ss. zakramentov, odpustkov . . . *f)* Nas neprenehoma opominja, da nebesa so naš pravi namen, in da le ondukaj bodemo zares srečni.

Vidi se, da ta pobožnost veliko djanj vere obsega. S to pobožnostjo se množi

2. upanje. Nagib in vzrok kerščanskega upanja je resničnost božja. Kaj nas nagiba in napeljuje, da vernim dušam pomagamo, dasi tudi smo sami grešniki in dolžniki pred Bogom, kakor le zaupanje, da nam bode Bog res dodelil, kar nam je obljubil

zavolj Kristusovega zasluženja, naj si prošimo záse, naj si prosimo za druge, za duše v vicah? In ako darujemo svoje spokorne dela in zadobljene odpustke, kaj družega je to, kakor junaško djanje upanja in zaupanja na Boga? Mi pa upamo tudi sami za se najti usmiljenje, ker smo bili sami do drugih usmiljeni. Vnema ta pobožnost

3. ljubezen. Kaj se ne pravi Boga ljubiti, zares božjo ljubezen sámo posnemati, ako tiste ljubimo, ktere Bog ljubi, in ako jih zato ljubimo, ker jih Bog ljubi, da Njegovo čast in slavo povišujemo? Kaj se ne pravi to Jezusa ljubiti, ako bogastvo Njegovega odrešenja povečujemo, Njegovo zasluženje in zadostenje častimo, Njegovo kri pre-slavljamó, nebesa napolnujemo? Kaj se ne pravi bližnega ljubiti, ako se trudimo, da ga rešimo največi sile, ako si prizadevamo, da doseže največi dobro, večno zveličanje? Kaj se to ne pravi tudi samega sebe ljubiti, ako zdaj to storimo, kar bi o smertni uri želeli ali pa v vicah, da bi bilo storjeno? ker bi tolikanj gotovši in hitrejši zadobili usmiljenje in rešenje, ker bi si pridobili tolikanj več zasluženja in plačila?

Kako mnogoverstno in kako lepo nas vadi ta pobožnost božjih čednost! Kako dobra je zategadelj, in kako zeló jo imamo ceniti, kako zvesto in goreče sami opravljati in drugim priporočati!

Molitev.

Skaži, prosimo Te, o Bog, usmiljenje Svoje vsem dušam v vicah, da ne bodo kaznovane, kakor so zaslužile, ker so vendar zmerom želele Tvojo voljo spolnovati; ampak da bodo, kakor so bile na zemlji združene v pravi sveti veri, tudi v drugem življenji pridružene angelskim verstam: po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

Poznal sem luterana, pravi Gom, ki je katoličan postal le zavolj vic. Imel je brata, kterega je neizrečeno ljubil. Ko mu pa brat umerje, bil je neizmerno žalosten, vedoč, da v nebesa nič nečistega ne pride. Luterani, kakor vemo, ne vérujejo, da so vice in zato je tudi ta mislil, da svojemu ranjkemu bratu ne more nič pomagati. Strašno ga je to peklo, da po noči ni mogel spati, po dnevi pa ne počivati. Zdravniki so se bali za njegovo življenje, in mu zatorej svetovali, naj se na popotvanje poda. Pot ga pripelje v katoliško mesto — bil je ravno vseh vernih duš dan. Tukaj vidi, kako prebivalci za ranjke svoje molijo. Jelo se mu je serce topiti. „Ah, kakó

veselo je to: Samo iz ljubezni do svojega brata hočem postati katoličan, da morem za brata moliti“, reče sam pri sebi. „Samo vaša vera uči, reče katoličanu, da je mogoče ranjkim pomagati; vaše molitve odganjajo strahovito tihoto grobov; vam je Bog razodel kraj pokorjenja, ki je med nebom in peklom. Tukaj je morda moj brat; oprostiti ga hočem, in zatorej čem postati katoličan“.

Tako močno je želel ta protestant moliti za svojega brata, da je h katoliški veri zato pristopil. Ti si pa tako srečen, da si že ud katoliške cerkve; ali tedaj moliš pridno za duše v vicah? — (St. B. St. 37. 1877.)

21. dan.

Pobožnost k vernim dušam je pomoček svetosti.

Usmiljeni stori dobro svoji duši.

(Preg. 11, 17.)

1. **Ljubezen** spolnuje postavo (R. 13, 10) in posvečuje dušo. Pobožnost k vernim dušam pa je skazovanje božje ljubezni in bližnega ljubezni. Dokler se tedaj kdo te pobožnosti derži, dotlej vspešno dela za svoje posvečenje. Ravno to se godi z ostalimi krepostmi,

ki so v tej pobožnosti obsegane, zlasti z vero in z upanjem, kakor je bilo povedano. Ta pobožnost nam budi spokornega duha in nam kaže male pregreške, nas nagiba k dobrim delam, da svojih grehov časne kazni kolikor mogoče poravnamo že na tem svetu. Ta pobožnost nas spodbada k zatajevanju samih sebe, ker nas nagiba, da vernim dušam v vicah darujemo vse zadostitve in odpustke. Razkazuje nam, kakšne da so te duše, kaj da čutijo in kakó se jim godi. Vse to pa v nas zatira posvetnega duha, nam krepí življenje v milosti božji, nas spopolnuje v prijetnosti božji. Kdo ne spozna, da se od dne do dne vedno bolj posvečujemo, če se dan na dan spominjamo vernih duš, in jim z dobrimi deli skazujemo svoje sočutje?

2. Vsako dobro delo kerščanske ljubezni do bližnega strinja v sebi, kakor dobre dela sploh vse, ta trojni sad: a) Je zaslužno. Jezus sam je obljubil takemu delu plačilo v nebesih, tudi najmanjšemu delu, n. p. če bi kdo svojemu bližnemu — in naj bo ta človek najzadni med ljudmi in najbolj zaničevani, podal kozarec merzle vode. (Mt. 10, 42.) Vsako teh del nas Bogu stori prijetnejši, prijateljske vezi med Bogom in med nami bolj vterdi, doseže nove milosti, dobiva nove pravice do plačila v nebesih. b) Dobro delo stori, da se nam to podeli, kar smo prosili ali sebi ali drugim, zadobi pomoč od zgorej. c) Je

zadostivno, če nas je kaj truda stalo; tako poplačujemo božji pravici dolgove z vsakim dobrim delom. Samo tale tretji sad podarimo ubogim dušam v vicah od dobrih del, ki jih zá-nje storimo, t. j. zadostivno ceno. Perva dva sadu ostaneta pa nam. Kako veliko tedaj pripomorejo dobre dela zavolj vernih duš storjene, da mi sami sebe posvečujemo in zveličujemo!

Molitev.

Priporočamo Ti, o Gospod, duše Tvojih služabnikov in služabnic, da s tega sveta poklicane, Tebi vekomaj žive. Odpusti jim po usmiljeni svoji ljubezni, kar so se tukaj v človeški slabosti pregrešile: po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

V razodetjih sv. Mehtilde se bere: Ko je sv. opatinja nekdaj premišljala, kako neizmerna je dobrotnost božja, ji reče Gospod: „Pojdi pogledat najmanjšega med zveličanimi, ki so v nebesih; na njem spoznaš mojo dobrotnost“. Z duhom v nebesa preseljena, se pazno ogleduje okoli, da bi izvédela,

kdo je tisti, o katerem ji je Gospod govoril. Kar se ji približa mož, opravljen in češčen kakor kralj. Obličje njegovo je bilo blago, lépo, svétlo; in vse vedenje njegovo je bilo preljubeznjivo. Praša ga, kdo da je in kako da pride do tacega veličanstva. Nato ji odgovori: „Na zemlji sem bil razbojnik in hudodelec. Toda húdo sem delal bolj iz nevednosti in nepremišljenosti, kakor sem videl pri drugih, in ne toliko iz hudobnosti; zatorej sem se na konci spokoril in usmiljenje božje dosegel. Prebil sem pa sto let v kraju terpljenja, ter sem preterpel velike bolečine, preden sem se očistil; zdaj me je pa nezasluzena Dobrota božja tukaj sem v ta veseli pokoj pripeljala“.

22. dan.

Duše v vicah so dobrotnikom svojim hvaležne.

Ako dobro storiš, glej komu;
in za svojo dobroto boš imel veliko hvale.

(Jes. Sir. 12, 1.)

1. Že na zemlji so nas ljubile te duše kot svoje popotne tovarše, kot soodrešence po Kristusu, kot otroke enega in tistega Očeta

v nebesih; ljubile so nas kot znance, prijatle, dobrotnike, sorodnike . . . Koliko bolj nas pa ljubijo zdaj, ker jasnejši poznajo nagibe te ljubezni! In ako zamoremo v tem življenju moliti drug za drugega, dasi tudi smo grešni ljudje in Bogu prav veliko dolžni, zakaj bi ne zamogle moliti za nas tudi one? Verjetna misel je, od slavnih bogoslovcev, n. pr. Belarmina, Suareza . . . podpirana in od katoliškega ljudstva sprejeta, da verne duše res tudi za nas molijo. Sv. pismo oznanuje, da sta véliki duhoven Onija in prerok Jeremija na ónem svetu t. j. v predpeklju, za svoje živeče ljudstvo molila. (2. Mak. 15.) Tudi sv. Katarina Bolonjska nam zagotavlja, da je v mnogih stiskah verne duše prosila pomoči in uslišana bila. Papež Benedikt XIII. sporoča: o. Alfonza Kortesia, iz družbe Jezusove, so dolgo napadale najhujši skušnjave, vkljub vsem pripomočkom, katerih se je posluževal zoper nje, ter da se jih je naposled rešil, ko se je bil na svét Marije k dušam v vicah zatekel in je goreče za-nje molil. Zatorej pravi neka prav pobožna oseba, da ona zaupno k dušam v vicah pribeží, kader ji povsod spodleti, in da je večidel uslišana. Zakaj bi jih nek Bog ne hotel uslišati teh duš, ki so svete, od Njega tako ljubljene, ako iz kraja britkosti za nas prosijo?

2. Če nas verne duše celó v vicah ljubijo, kjer so od Boga ločene, kjer zdihujejo

kakor v ječi zaperte: kolikanj bolj nas bodo ljubile še le tedaj, če smo jim mi podarili dosti dobrih del, če smo jih mi oteli iz kraja hudih kazni, in če smo jih mi pripeljali pred sedež Gospodov, da zdaj kakor svetnice in kraljice v nebesih veselo zmago obhajajo! Kdo bi mogel izreči, kako polne so iskrene ljubezni in hvaležnosti do rešitelja svojega, kader jim angel oznani, da so rešene, otete, osvobojene po prizadevi tega ali onega človeka! Toliko večji je njihova zahvala, toliko večji je njihova ljubezen, kolikor večih terpljenj so rešene, kolikor večih dobrot so deležne. In če je ta njih dobrotnik taki človek, kateri jim je ptuj, kterega niso nikdar poznale, kteremu niso nikake dobrote skazale, pa se jih je vendar spominjal, ter o pogrebu, pri sv. maši, vseh vernih duš dan itd. molil za njihov večni pokoj — kdo bode povedal, s kako serčno hvaležnostjo pa iskreno ljubeznijo da si bo ta oteta duša prizadevala za svojega rešitelja pri Bogu? Oj srečen je, kdor ima tacega prijatla pri Bogu! Blagor mu, kdor ima veliko tacihih srednikov pri sedežu Božjem! Zares sme on upati, da bode zveličan, da bode po smerti kmalo rešen iz vic! Resnično, ko bi tudi ne imeli nobenih družih nagibov, ta edini vzrok je dosti, da nas vname, na pomoč hiteti ubogim dušam v vicah.

3. Jezus je rekel: *Delajte si prijatle s krivičnim bogastvom, da vas sprejmejo v*

večne prebivališča, kader obnemorete (L. 16, 9). Kdo pa so ti prijatli? Ubogi so. Toda ne pojdejo vsi ubogi tega sveta v večne stanovanja. Uboge verne duše pa, izmed vseh ubogih najubožniši, te imajo pa že pravico, da pojdejo v nebesa; te tedaj nas bodo sprejele, kakor nam sam Kristus obeta, v večne stanovanja. Kako vesele nas bodo ondi sprejele, kako radostno peljale k sedežu večnega Boga! Ta njih iskrena hvaležnost in radostna ljubezen ne mine, se ne zmanjša, ampak raste in sicer raste toliko bolj, kolikor bližej so Bogu. Radujejo se vsi svetniki, veselé se njihovi in pa naši angeli varhi, zlasti pa Marija. Kakor mila mati, kateri je bil nje bolni, za smert bolni sin ozdravljen, bode tudi ona Jezusa prosila za tiste, ki so ji njene otroke t. j. duše v vicah tolažili in rešili.

Molitev.

Bodi milosten, prosimo Te, o Gospod, dušam Svojih služabnikov in služabnic, za ktere Ti prinašamo sv. daritev, in Tvoje veličanstvo iskreno prosimo, da bodo vredne po tej véliki daritvi priti v večni pokoj; po Gospodu našem Jezusu Kristusu. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

Sv. Brigita pravi, kakor spričuje papež Benedikt XIII., da je iz globočine vic slišala tale klic: „Kdor nam zadobi polajšanje terpljenja, bo plačan“. Drugi pot je čula glas, ki je klical: „O Bog, po Svoji vsemogočnosti poverni stokrat vsem tem, ki nam bodo s svojimi priprošnjami pomagali, in nas k božji svetlobi pripeljali“. Ravno tista svetnica sporoča, da je slišala angela, ki je rekel: „Blagor mu na zemlji, ki s svojo molitevjo in dobrimi djanji in telesnimi bolečinami pomaga tem ubogim dušam“.

Ni dolgo tega, kar si je neki pošten in kerščansk mož v Parizu prizadeval, da bi spreobernal nekega terdovratnega starca, ki je bil nevarno bolan. Nagovarjal ga je, ga prosil in zanj molil, da bi se z Bogom spravil, si zveličanje zagotovil, ss. zakramente prejel; toda vse zastonj. Zdaj mu pa na misel pride, da bi se v tej zadevi k dušam v vicah za pomoč obrnil. Obljubi torej, da če oskerbeti nekaj sv. maš, ki bi se brale za najbolj zapuščene duše, pa le tedaj, ako te duše izprosijo bolnemu starcu milost kesanja. In glej, še tisti dan je zažêlel stari grešnik duhovna, da bi ž njim svoj dušni stan vravnal. Dolžnosti dobrega kristjana spolnivši je kmali nato umerl s znamnji prave pokore.

23. dan.

Pobožnost k vernim dušam v vicah je zaslužna.

Blagor usmiljenim, ker usmiljenje bodo dosegli.

(Mt. 4, 7.)

1. **N**ajbolj zaslužne izmed vseh dobrih del so dela usmiljenja in ljubezni do bližnega; zakaj prava ljubezen do bližnega se skazuje za volj Boga, in torej že v sebi obsega ljubezen do Boga t. j. célo postavo (Gal. 5, 14). Zategadelj večni Sodnik dobre dela posebno omenja in našteva, kader pravične sodi in jim nebesa prisoja (Mt. 25). To je pa gotovo, da skoro vse dobre dela usmiljenosti so združene v pobožnosti za ranjke. Ta pobožnost tolaži vernim dušam lakoto, ker jim odpre nebesa in jim podá Jezusa, ki je živi kruh angelski. Ugasi jim gorečo žejo, ker jim odpre tisti vir nebes, ki se imenuje studenec žive vode in večnega življenja. Vódi jih v večne stanovanja in stori, da so med zveličanimi. Ta pobožnost odeva duše v vicah z oblačilom nebeške neumerljivosti. Ona jih obiskuje na postelji gorečih bolečin in žgečega plamena. Rešéva jih iz ječe zapuščenosti in jih pripelje v pro-

stost nebeško. In zadnič jim veliko več koristi, ako jim pomaga, da pridejo do večno srečnega pokoja, kakor če njih trupla v zemljo pokopava. Blagor mu, kdor bo zamogel nebeškemu Sodniku pokazati duše, ki jih je rešil iz vic, kader ga bo vprašal po njegovih delih pravice in usmiljenosti. — Če Kristus pravi, da vsako delo usmiljenja, storjeno nesrečnemu bližnemu, tako sprejme, kakor da bi bilo storjeno njemu samemu; potem smemo reči, da njemu pomaga in njega reši, kdorkoli ubogim dušam pomaga in jih iz vic reši. „Pridi oblagodarjeni, poreče Sin človekov takemu dobrotniku, pridi: v ječi sem bil, pa si k meni prišel“. (Mt. 25, 36.)

2. S pobožnostjo do vernih duš ne opravljamo samo vseh del usmiljenja, ampak jih opravljamo tudi popolnoma. Kajti opravljamo jih za take, ki so jih potrebnejši kakor na zemlji najnesrečnejši ljudje, t. j. za duše, ki so Bogu posebno ljube. Verh tega se pridružijo tem delam take okolnosti, kakor jih pri drugih sicer dobrih delih ni. Vdihne jih sv. vera, spremlja jih pa ponižnost. Ako nesrečnikom na zemlji pomoremo, se to pogosto zgodi zato, ker nas gine njih terpljenje, ker nam budi sočutje, ali pa zato, ker nam presedajo s svojo nadležnostjo. K pobožnosti do vernih duš nam pa serce nagiblje bolj sama vera. Tukaj nam čutov nič ne budi, nič ne bega, in dasi tudi so plameni vic stra-

hovito pekoči, jih vidimo in spoznamo le z očesom vere. Velikrat nam zemeljske dobre dela tudi samoljubnost omadežuje, da niso zaslužne, ker smo ž njimi si hoteli pridobiti spoštovanja, čislanja, zahvale od bližnega. Pobožnost k vernim dušam pa je bolj skrito delo. Ne mi, ne drugi ne vidijo njenih vspehov, in se torej samopridnost rediti ne more. Ta naša ljubezen do bližnega je nadnatorna po svojem začetku, nagibu in namenu. Kako veliko je tedaj nje zasluženje! Ako nam bode vsak požirek merzle vode, iz ljubezni podan, povernen, kako bogato nam bode še le naša ljubezen povernena, ki smo jo skazovali ubogim dušam!

3. Kar pa zasluženje naših dobrih del še posebno poviša, je zaupanje, ki si ga delamo na božje usmiljenje. In ravno s to pobožnostjo si vzbujamo največi zaupanje. Mi molimo za verne duše in jim darujemo odpustke, ker smo prepričani, da jim to prav veliko koristi. Vse to se godi, vse delamo iz zaupanja na usmiljenje božje. „Kar mi, pravi sv. Ambrož, iz ljubezni podelimo vernim dušam, to se nam spremeni v milosti, in po svoji smerti bomo od tega žéli stoteri sad“. In to delo, ki je vredno tolikega čudenja in tolikega zasluženja, to delo usmiljenja je lahko, in mogoče vsem in vsakemu. Ker je pa tako lahko, naj ga opravljajo vsi in povsod in vselej.

Kdo je tako ledenega serca, da bi se ne poprijel te svete in blage in zaslužne pobožnosti? Kdo je tako neusmiljen, da bi je ne priporočal in razširjal? Komur je mar, da se izveliča, naj vzame nebeško seme te pobožnosti in naj ga siplje med prijatle in znance, naj to pobožnost za verne duše razširja med našim vernim ljudstvom in sploh, kjerkoli se mu ponudi prilika.

Molitev.

O Bog, ki življenje daješ in telo človeku narejaš! Ti si grešnikom dovolil, da se v molitvi obračajo nate: usliši našo iskreno molitev, ki Ti jo opravljamo za duše Tvojih služabnikov in služabnic; oprosti jih bolečin v vicah, in odberi jih med Svoje svetnike; daj jih ogerniti z nebeškim ogrinjalom in oblažiti z radostjo raja. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

V Otronku, nekem mestu na Neapolitanskem, slišala je imenitna gospa pridigarja karmelita, ki je rekel, da kdorkoli bode nosil karmelski škapulir s pravim namenom, in bode opravljal naložene dela, bode od Marije

zadobil, da bode v soboto po svoji smerti iz vic rešen. Zarad tega se je dala zapisati v bratovščino sv. karmelskega škapulirja; Marijo pa je prosila, naj ji to milost zadobi, da bi kako soboto umerla, da bode brez odloga rešena iz vic. Res umerje, kakor si je želela, neko soboto. Nje hči pa, žalostna, da je zgubila tako dobro mater, molila je za pokoj njene duše. Med tem jo obišče velik služabnik božji, od kterega je bilo znano, da je s posebnimi milostmi in razodetji osrečevan. Reče ji: „Ne jokajte, ker zagotavljam vas, da tista, ki jo tako ljubite, je današnja soboto na prošnjo Marijno zapustila vice in šla med izvoljene“.

24. dan.

Kaj je treba, da se dušam v vicah pomaga.

Brez mene ne premorete nič.

(Jan. 15, 5.)

1. **P**obožnost za verne duše v vicah ne sme biti le v sercu, ne sme obstati samo v golem milovanju, ki ne koristi ne njim ne nam; ampak se mora delavno skazati, kakor se prava ljubezen pokaže v djanju, potem bo imela kaj uspeha in prida. „Kjer je v

sercu ljubezen, ondi se berž pokaže v delih“. Sv. Gregor. Da bodo pa naše dela dušam v vicah zares pomagale, da jim bodo strašni ogenj pogasile, ali saj dolgost terpljenja okrajšale, je najpervo treba, da so v stanu posvečujoče milosti božje storjene. Veliko se moli in pogosto, in veliko se tudi stori v ta namen, zlasti na vernih duš dan in o drugih prilikah. Ljudje obiskujejo grobove, jih lepšajo s cveticami, venci, raznimi spomini in znamenji, prižigajo luči, sveče i. t. d.; bodi si, ker menijo, da se tako spodobi, ker je taka navada, ali da se drugim prikupijo, bodi si posebno, ker so jim ranjki ljubi in dragi. Toda ranjki nimajo od tacih vnanjost nikakega prida, prav nobene koristi. Ali tudi od naših molitev in dobrih del nimajo kaj dobička, če smo mi v stanu smertnega greha, kedar jih opravljamo. V stanu greha ne moremo storiti ničesar, da bi imelo za drugo življenje kaj zasluženja, in da bi imelo pred božjo pravico kaj zadostivne cene. Zveličar je rekel: *„Kdor ostane v meni, jaz pa v njem, rodi veliko sadu; zakaj brez mene ne morete nič“*. (J. 15, 5.) Zatorej piše sv. Pavel korinčanom (1. 13, 3): *„Ako razdam vse imetje svoje, in ako dam svoje telo, da se sežge, če pa nimam ljubezni, mi nič ne pomaga“*, t. j. če nisem v ljubezni ali v posvečujoči milosti božji. Kako bi mogli drugim kaj dati, drugim kaj darovati, ako sami nimamo in sami ne do-

bimo? „Vi se spominjate, je pogosto dejal sv. Frančišek Ksaverski svojim spreobnencem, vi se spominjate svojih bratov, ki na drugem svetu terpé, in ste polni svetih želja, da bi jim pomagali; toda mislite poprej na same sebe. Bog tega ne posluša, ki ga z nečisto vestjo skuša“. V nekem pismu *) do sv. Ignacija pa pravi: „Preden kdo misli na to, da bi oteval duše iz vic, naj poprej misli na to, da sam svojo dušo otme iz pekla“. Ako tedaj hočeš koristiti dušam v vicah, opravljaj svoje dobre dela v stanu milosti, in zatorej pojdi, ako te smertni greh teži, k spovedi, prej samega sebe očistit. Kolikor čistejši je tvoj namen, kolikor več ljubezen, iz ktere pridejo tvoje dobre dela, toliko več koristiš tem ubogim dušam.

2. S tem pa ni rečeno, da je vse to, kar storimo v stanu smertnega greha, popolnoma zaverženo. Tudi v tem nesrečnem stanu je treba dobro delati, nekaj zato, da nismo še bolj krivi in še bolj kazni vredni, nekaj pa, da si božje usmiljenje naklonimo, da si milost spreobnjenja izprosimo, in da časne kazni odvrčamo. Brez milosti božje se noben grešnik ne more spreobniti. Bog pa ni te milosti nikomur dolžan; dá jo, komer hoče in kader hoče. Gotovo pa je, da jo Bog navadno tistim daje, ki dobro delajo; zakaj

*) Goa, 16. sept. 1542.

le dobre dela človeka pripravljajo in ga zmožnega store, da zadobi milost pokore. Boga pa ravno dobre dela naklonijo, da raje podeli dar spokornosti. Tudi grešnik toraj naj dobro dela, ako hoče vernim dušam pomagati; ker tako bode sam sebi naredil pot, da se spreoberne, in potem bode v stanu, da jim bolj uspešno pomaga.

3. So pa dobre dela, katerih zasluženje ni odvisno od dušnega stanu tistega, ki jih dá opravljati. Sleherni lahko preskerbi, da se beró sv. maše za duše v vicah, ako tudi je sam v stanu greha. Sicer nima sam nikakega zasluženja od tega, sv. maša pa ima vso tisto vrednost, ki jo ima sama na sebi. Dasi tudi sv. maša grešniku, ki jo je preskerbel, za večnost ne koristi, pa vendar koristi dušam v vicah, za ktere je bila darovana. Suarez, ta véliki učenjak božjega znanja, on celó misli, da moremo tudi v stanu greha vernim dušam odpustke zadobiti; zakaj kakor hitro spolnimo zapovedane pogoje, pa Cerkev dušam v vicah precej dodeli zasluženje Kristusovo in svetnikov.

Molitev.

Nagni, o Gospod, Svoje uho k našim prošnjam, s katerimi Tvojo usmiljenost iskreno prosimo, in postavi duše Tvojih služabnikov in služabnic, ki si jih poklical s tega sveta,

v deželo miru in svetlobe, in daj jim s Tvojimi svetniki zveličanja deležnim biti. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

Neki oče je na smertni postelji prosil svojega sina, da se ga pogosto po smerti spominja. Storil je sin tako, je veliko molil in veliko drugih dobrih del opravljal za dušni pokoj svojega ranjcega očeta. Čez 32 let pa se mu prikaže ubogi oče, ves v plamenu, britko se pritoževaje, da ga toliko časa pusti v tako strašnih bolečinah. „Kako to, se čudi sin, kaj vam moje obilne molitve, milošnje itd. niso nič pomagale?“ — „Vedi, moj sin, odverne oče nato, vse, kar si dobrega storil, ni pomagalo ne tebi ne meni, ker je bilo storjeno v smertnem grehu; zakaj tvoje spovedi so bile vsak pot ne vredne, ker so bile brez kesanja. Ljubi Bog pa je usmiljeno dopustil, da ti to povem na mojo korist in na tvoje spoznanje.“ Po tej prikazni se je sin kmali spreobrnil, se res skesano spovedal in s svojimi dobrimi deli, v gnadi božji storjenimi, očeta iz vic otel.

25. dan.

Kako se dušam v vicah pomaga.

1. Z molitevjo.

Sveta in blaga je misel, za ranjke moliti, da bi bili rešeni njih grehov.

(2. Mak. 12, 46.)

Pomočkov, da vernim dušam pomagamo, je toliko, kolikor je pomočkov, da si milosti in zasluženje pridobivamo; zakaj vse dobre dela, ki jih storimo, jim moremo podeliti, toda le prosivno, po poti prošnje.

1. „*Bog usliši molitve pravičnih*“. (Preg. 15, 29.) Molitev je najnavadnejši pomoček, da milost božjo zadobimo, ker Bog je svoje milosti navezal na molitev, in molitvi je obljubil vsakoverstne milosti. „*Prositate, pa vam bo dano*“. (Mt. 7, 7.) „*Karkoli boste v molitvi verovaje prosili, boste prejeli*“. (Mt. 21, 22.) Molitev je ključ do zakladov milosti. — Ako je molitev sploh tako uspešna, je pa molitev za verne duše v vicah še prav posebno uspešna, ker prihaja iz ljubezni, ker je storjena za duše, ki Boga ljubijo, in ktere tudi Bog ljubi; in ker ima ta molitev namen, da bi jim dušne dobrote izprosila. Molitev zanje je toliko prej uslišana in toliko gotovši, ker

ji one ne delajo nobenih zaprek. S te strani veliko učenikov terdi, da molitev za duše v vicah gre še pred molitevjo za grešnike. — Zmerom in povsod je kerščanstvo molilo za verne duše v vicah. Celó sv. pismo hvali in priporoča kar naravnost tako molitev: „*Sveta in zveličavna je misel, moliti za ranjke, da bi bili grehov rešeni*“. (Mak. 12, 46.)

2. Največ vspeha in prida imajo občne in očitne molitve, t. j. tiste, ki jih več skupaj opravlja in pa očitno; zakaj Bog je obljubil, da hoče tako molitev uslišati. (Mt. 18, 19.) In kdo bi dvomil nad tem, da Bog rad usliši molitve svoje Cerkve in zbranega svojega ljudstva? Cerkev (t. j. zbrani verniki) je molila za oproščenje aposteljna Petra in glej, angel pride iz nebes, strè okove, za ktere je bil apostelj prikovan in ga pelje ven iz ječe. (Ap. dj. 12.) Tako tudi pride angel miru in svetlobe v ječo vic, in pelje duše sem v ta ogenj obsojene v veselje sv. raja, kadar se verniki zberó in svoje svete molitve pošiljajo pred stol božjega usmiljenja. Tudi na véčer, ko „zdravo Marijo“ odzvoni, povabi Cerkev vsaki dan vernike s posebnim zvonom, da molijo za duše v vicah (očenaš, češčenamarijo in Gospod jim daj . . .). — Kaki nespametneži so vendar ljudje, kateri se sramujejo o taki priliki odkriti se in moliti.

Le radovoljno in veseli se vdeležujmo očitnih pobožnost za duše v vicah!

3. Pa tudi molitve posameznih ljudi naklonijo vernim dušam tolažbe in polajšanja. Kakor se naša molitev k Bogu v nebesa vzdiguje, tako božje usmiljenje doli v vice prihaja. Kako veselo je to, da ima sleherni lahek pomoček, ubogim dušam s pridom pomagati! Kako tolaživno je to posebno ubogim, ki ne zmorejo ne milošnje deliti, ne veliko drugih dobrih del storiti! Poslužujmo se zatorej pridno tega svetega in zveličavnega pomočka, molitve, in zlasti radi opravljajmo tiste molitve za verne duše v vicah, ki jih je vpeljala in jih rabi sv. Cerkev, in ki so zategadelj Bogu toliko prijetnejši. Take molitve, ki jih rabi sv. Cerkev za duše v vicah, so: „mertvaško opravilo“ ali dnevnice za ranjke (off. def.); psalm „iz globočine“ (de profundis); pobožni reki „duše vseh vernih ranjkih naj v miru počivajo“, „Bog jim daj...“ itd. Molimo za pokojne vsak dan, molimo prav pogosto, molimo kolikorkrat utegnemo; saj se jih tudi sv. Cerkev vsak dan spominja pri sv. daritvi, in nobenega dela svojih molitev ne konča, da bi nád-nje ne prosila božjega usmiljenja. Molimo zlasti za tiste duše, za ktere moliti smo posebno dolžni, za ktere moliti smo tudi obljubili: za stariše, sorodnike, prijatle, dobrotnike . . . — Molimo in blaženo devico Marijo za-nje prosimo, ktera je tudi dušam v vicah **Mati usmiljena** in **tolažnica žalostnih**. Sv. Alfonz Ligorjan pripo-

roča v ta namen prav posebno molitev sv. rožnega venca. Prosimo svetnike, ki imajo, kakor uči angelski učenik, veliko moč, da rešévajo uboge duše, in ki bodo kar gotovo našo molitev toliko raje uslišali, kolikor bolj poznajo žalostno stanje ubogih duš v vicah.

Molitev.

Jezus, Sin živega Boga! Ti sam si rekel: „Kdor pride k meni, ga ne zaveržem. Kdor v mé veruje, zadobi večno življenje“. Uboge duše v vicah so Tebe božjega Sina spoznavale in molile. Vérovale so v Te, upale v Te in Tebe ljubile. Slušaj klic njih bolečin in naše iskrene prošnje; oprosti jih terpljenja in daj jim večno zveličanje, po katerem so vsegdar hrepenele. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

Sancio, kralj Leonski, je umerl, ker mu je bilo zaudano. Kraljica Guda, njegova žena, ki ga je zeló ljubila, odložila je kraljevsko lepoticje ter se podala v samostan, da tukaj Bogu služi in za dušo ranjcega moli. Molila je goreče noč in dan; ob sobotah pa se je postila na čast Matere božje. In glej, ravno neka sobota je bila, ko je zanj molila, kar

se ji prikaže Sancio v černi hali in v neizrečenih bolečinah. Zahvali se ji za molitev in jo prosi, naj zanj stori še več molitve. „Ah, ji reče, ko bi ti mogel povedati, draga žena, kako strašne so v vicah moje bolečine, kako bi se potem še bolj spominjala svojega Sancija! Pri božjem usmiljenju te prosim, pomagaj mi, o Guda, pomagaj!“ 40 dni se je kraljica nato neprenehoma ojestro postila in je molila. Kar se ji zopet prikaže ranjci, pa v nebeški svetlobi in ji dé: „Zdaj sem pa rešen terpljenja. Tebi, o pobožna kraljica, se imam zahvaliti! bodi za to od Boga na veke blagoslovljena. Le še dalje moli za ranjke! Premišluj kazni na drugem svetu, in pred vsem veličastvo nebeško, kamer grem jaz pred tabo, da te ondi pričakujem in zate Boga prosim“.

26. dan.

Kako se dušam v vicah pomaga.

2. S sv. mašo.

Opral nas je v Svoji kervi.

(Raz. 1, 5.)

1. Izmed vseh pomočkov, s katerimi zamoremo dušam v vicah pomagati, je sv. maša najmočnejši. Nobeno drugo sv. opravilo ni

Bogu tako prijetno in dušam v vicah tako koristno. Sveti očetje ne morejo prehvaliti in dosti dopovedati, kako velik je prid in kako neizmerna je korist, ki jo ranjki imajo od daritve sv. maše. Vzrok je prav jasen. V presveti daritvi imamo dar, ki je neskončne cene, ki zamore jezero svetov odrešiti, ker je ravno tisti dar, kakor daritev na križu. Vsak dan se Kristus na altarcu daruje, da nas *opéra v Svoji kervi*. On je sprava za naše grehe; pa ne samo za naše, ampak tudi za grehe celega sveta. (1. Jan. 2, 2.) Že od nekđaj je bila navada, da so daritev sv. maše za ranjke opravljali. Tertulijan piše: „Mi opravljamo vsako leto kakega dne daritev za ranjke“. Sv. Avguštin pripoveduje, da je bila daritev našega odrešenja za njegovo mater opravljena med pokopavanjem. Po vseh, tudi najstarejših mašnih bukvah najdemo, da so se ranjkih spominjali. In tako je sv. Cerkev tudi slovesno izrekla, poslednjič v zboru v Tridentu, da se dušam v vicah pomaga z daritevjo sv. maše, ki je Bogu posebno prijetna.

2. Dasi tudi je daritev sv. maše neskončne cene in tako neizmerne vrednosti, da bi ena sama sv. maša že zadostila, vse duše iz vic rešiti, vendar še iz tega ne sledí, da Bog vselej ta sad v tej neskončni meri onemu na prid oberne, za kterega je darovana. Mera te koristi sv. maše je odvisna

od namena, ki ga ima ta, ki daruje sv. mašo, in pa od tega, kake da so tiste duše, za ktere se daruje. Ne bodimo tedaj zadovoljni, če smo le enkrat dali sv. mašo zanje opraviti, ampak storimo to večkrat, kolikorkrat smo v stanu. Ako so duše, za ktere po tej poti prosimo, že v nebesih, bode pa Dobrota božja ta sad sv. maše drugim vernim dušam v prid obernila. Sv. Matilda je dala vsak dan za dušni pokoj svojega ranjcega moža, kralja Henrika, daritev sv. maše opraviti. Tudi cesar Lotar je preskerbel, da se je vsak dan brala kaka sv. maša za verne duše. Znana je navada, od sv. Cerkve odobrena in celó pohvaljena, da se za ravno tiste duše veliko sv. maš bere, ali pa se celó vstanove napravijo, da se vsako leto ob gotovem dnevu pri altarju njih spomin obhaja. Stôri tudi ti v tej zadevi za svoje ranjce, kolikor moreš.

3. Ako pa nisi v stanu, da bi oskerbel veliko sv. maš, pa vsaj sam bodi pri sv. maši za ranjke pričujoč, in sicer pogosto, velikrat, kolikorkrat ti je mogoče; pridno med sv. daritevjo moli in pojdi tudi k sv. obhajilu iz tega namena; kajti sv. Bonaventura pravi: „sv. obhajilo je izmed najboljih pomočkov, da se vernim dušam pomaga do večnega zveličanja“. — Ah, kako malo jih je, da bi to razumeli! Žalibog, da jih je toliko, ki silno vpijejo in nespametno žalujejo, kader jim smert ljubljeno osebo pograbi, ki pa silno

malo ali kar nič ne store, da bi po tej poti za njih dušo kaj storili! Ako imamo res kaj prave ljubezni do ranjcih, pojdimo vendar k Jezusu pri sv. maši in pri sv. obhajilu ter molimo zanje. Pomagajmo jim s sv. mašo in ss. zakramenti. Kaj bi nam li mogel Jezus odreči, kedar Ga imama po prejetem sv. obhajilu sredi svojega serca, in Ga prelepo prosimo za tiste duše, ki so nam tako drage?

Molitev.

Vsegamogočni, usmiljeni Bog! prosimo Te, dodeli, da se duše Tvojih služabnikov in služabnic, za ktere prinašamo neomadežani dar Tvojemu veličastvu, po moči zakramenta očistijo vseh grehov, in da po Tvojem usmiljenju pridejo k zveličanju svetega raja: po Gospodu našem Jezusu Kristusu. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

V družbi Jezusovi je bil tudi nek lajik, Andrej Simon po imenu, ki je imel veliko ljubezen do ubozih duš v vicah. Hrepenenje njegovo, da bi njim v prid obračal sad presvete daritve, je bilo toliko, da si je izmislil

tole pot: Bil je vratar pri hiši sv. Andreja za novince v Rimu, in te prilike se je poslužil, da je prosil bogate ljudi, ki so časih v hišo prišli koga obiskat, naj mu kaj podaré, da bo preskerbel sv. maše za mertve. Da bi laglje svoj namen dosegel, imel je blizo hišnih vrat vertec, v katerem je vsakoverstne lepe cvetice sadil. Delal je šopke in jih takim dobrotnikom podajal. Tolika vnetost za dobro stvar je druge tako spodbujala, da so mu radi in veliko dajali. Ko je bila prišla ura njegove smerti, približale so se mu vidoma vse tiste duše, katerim je bil pomagal, in so pri njem ostale do zadnega, kar je okoli stoječe prav zelo tolažilo.

Prav veliko tacih zgodeb je, ki pripovedujejo, kakor pravi že sv. papež Gregor, da so duše ranjcih nazaj prišle, za daritev sv. maše prosit; in ko je bila opravljena, so se prišle zahvalit za rešenje. Čez vse veliko je zgledov, iz katerih spoznamo, da je ljubezen živih dušam v vicah s sv. mašo pomagala, jim terpljenje olajšala in jih rešila.

27. dan.

Kako se dušam v vicah pomaga.

3. Odpustki.

V sedajnem času naj vaša obilost njih potrebi pomore.

(2. Kor. 8, 14.)

1. **T**udi z odpustki zamoremo dušam v vicah pomagati. Že veliko sto let je tega, kar sv. Cerkev odpustke delí, kateri se morejo oberniti tudi ranjkim v prid. In zares, ako že naše molitve in dobre dela pomagajo same na sebi dušam v vicah, s katerimi nas veže ljubezen in sv. vera, kako bi jim ne pomagali odpustki, ti zakladi milosti, vzeti iz preobilega zasluženja Kristusovega in svetnikov? Kako bi jim to ne koristilo, kar jim sama sv. Cerkev podaja? To dajanje se pa ne godi naravnost kakor pri živih, iz rok v roke, ne prisodivno, ampak le priprosivno, posredno, pomagáje, darováje. Cerkev namreč nima nobene pravice do ranjkih in nobene oblasti, ker oni so že v rokah božjih, v oblasti božji; zato je jih tudi sv. Cerkev iz lastne moči ne more oprostiti ali odvezati od kazni; to pa more storiti s tem, da iz svojih zakladov t. j. iz Kristusovega zasluženja božji pravici zanje plačilo ponudi, in božje usmiljenje

prosi, naj milostno sprejme to odkupnino. Ako tedaj Bog sprejme to zadostitev, katero mu Cerkev ponuja, potem dosežejo verne duše v vicah, katerim je bil odpustek namenjen, to, da se jim odpusti vsa časna kazen, ki jo imajo še terpeti, ali pa le nekaj. In zakaj bi Bog te zadostitve ne hotel sprejeti? Saj nam je sv. vera in nauk od občestva svetnikov porok za to! Mar ni zasluženje Kristusovo in device Marije in vseh svetnikov v božjih očeh neskončne cene? In Cerkev, ki to zasluženje nebeškemu Očetu ponuja, ali ni preljuba nevesta Njegovega sina? — Sicer se pa Bog ni zavezal z nobeno obljubo, da bo ponudeno odkupnino res tudi sprejel. To sprejetje je odvisno od namenov, ki jih ima Njegova popolnamost, in morda je odvisno tudi od skerbi, ki so jo ranjki v življenju imeli, da bi te pomoči po smerti deležni postali. Je tudi prav lahko mogoče, da ta, ki hoče vernim dušam odpustek zadobiti, ali ne vedé ali pozabivši eno ali več pogojev, ki so zapovedane, opusti ali pa zanikerno opravi. Zatorej nikdar nimamo zagotavljenja in gotovosti, da je tudi res odpustek duši koristil. To smemo le upati, pa imamo tudi zadosti razlogov, da za terdno upamo.

2. Da nekoliko sprevidiš, kako veliko da koristijo dušam v vicah odpustki, stavi si pred um, da si za-nje se postil 40 dni, ali pa, da si za-nje opravljal cerkveno pokoro

pervih stoletij: 40 dni ali 100 dni ali več let. Glej, to store odpustki, ktere oberne mo dušam v vicah v prid. Ž njimi jim dosežemo toliko odpuščenja njihovih kazni, kolikor bi se imele same pokoriti. Zares, kar bi jim ne mogel zadobiti noben človek na svetu, ako tudi bi se do smerti pokoril, to jim zadobijo odpustki, in sicer v najkrajšem času in z majhnimi deli. Zares, veliko imamo vzroka, da Boga častimo in slavimo, ker je svoji Cerkvi in po njej tudi nam dodelil tako veliko in tako vspešnih pomočkov, da zdatno pomagamo dušam v vicah. Kako goreče in radovoljno bi imeli zajemati iz tega dragocenega zaklada, da s svojo obilostjo pomagamo potrebi duš v vicah.

3. Mnogo je taci molitev, s kterimi so skleneni odpustki, ki se dajo dušam v vicah v prid oberniti. Veliko taci molitev vneti kristjani vsak dan opravljajo. Zatorej je svetovati, da se vsako jutro naredi namen: vse odpustke zadobiti in dušam v vicah v prid oberniti, ki so skleneni z molitvami in dobrimi deli, ki jih bo človek storil tisti dan. Dokler ta namen ni preklican, velja za celi dan in stori, da smo deležni vseh teh odpustkov. To velja še veliko bolj o vseh odpustkih, ki se dajo zadobiti v raznih bratovščinah*), ako smo vanje zapisani. — Ker so papeži, kakor

*) To velja zlasti o bratovščini, vstanovljeni „v tolažbo dušam v vicah“. Glej zadej: „Bratovščina in red“.

je znano, križevemu potu vse tiste bogate odpustke podelili, ktere kdo zadobi, če svete kraje v Jeruzalemu obiskuje, in ker se dajo vsi ti odpustki ubogim dušam v vicah pro-sivno v prid oberniti, je samo po sebi raz-vidno, kako zelo koristna jim je ta pobožnost. — Najbolj koristni odpustek za duše v vicah je odpustek predoblaščenega altarja, t. j. ti-stega altarja, s katerim je po posebni dobroti papeževe oblasti zvezan popolnoma odpustek, ki se zamore samo dušam v prid oberniti, in ki se tedaj zadobi, kader se zanje opravlja na njem daritev sv. maše.

Molitev.

Prosimo Te, o Gospod, dodeli da vde-ležba nebeških skrivnost dušam Tvojih slu-žabnikov in služabnic večni pokoj in večno svetlobo zadobi; in da bodem jaz po Tvoji milosti ž njimi na vekomaj venčan: po Je-zusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

V življenju sv. Magdalene Paciške se bere: Neka rédovna sestra, kateri je Magda-lena z največi ljubeznijo stregla, je umerla in bila po navadi v cerkvi izpostavljena.

Magdalena je htela truplo predrage svoje sestre še enkrat videti. Ko pride do omrežja na koru, na enkrat vidi, kako da se dviga duša ranjce proti nebu. Bila je kakor raz sebe in samega veselja prevzeta je klicala: „z Bogom, ljuba sestra! z Bogom, srečna duša! Kakor najčisteji golobica hitiš proti nebeškemu raj, in nas pustiš na tem siromaškem svetu! O kolika je tvoja sreča! Tvoje truplo še ni v grob položeno, in že si v nebesih“. Na te besede se ji prikaže Zveličar, ki ji pove, da duša ta je bila samo 15 ur v vicah, in da je bila zato tako hitro čistivnega ognja oteta, ker si je v življenji toliko prizadevala, da bi bila kolikor moč veliko odpustkov zadobila. Odslej je bilo v samostanu vse še bolj vneto, odpustkov zadobivati in naklanjati jih dušam v vicah.

28. dan.

Kako se dušam v vicah pomaga.

4. Z milošnjo.

Dobrodelnost je prijetna vsakemu živemu; pa je tudi mertvemu nikar ne odreci.

(Jes. Sir. 7, 37.)

1. Velika je moč dobrih del usmiljenja za uboge duše v vicah. Sv. Tomaž Akvinski

pravi, da milošnja (t. j. vse dela telesnega usmiljenja) ima veči zadostivno moč, kakor molitev sama. Prav lepo govori sv. Brigita: grehi na svetu so razni, in tako so razne tudi muke v vicah. Kakor se lačni jedi veseli, ki mu pride k ustam, žejni požirka, nagi obleke in bolni postelje, ko pride vanjo, tako se veselé tudi duše dobrot, ki se zanje storé na svetu. In koliko zasluženja imamo od taci del tudi mi sami! „Vse, piše sv. Ambrož, karkoli storimo in oberremo ranjkim na korist, je nam v zaslugo prišteto in po smerti nam bode stotero poverneno“. Sv. Bernard o milošnji ravno tako govori. Jezus Kristus sam pa je rekel: „*Blagor usmiljenim, ker usmiljenje bodo dosegli*“. (Mt. 5, 7.) „*Kdorkoli vam poda kozarec vode v Mojem imenu, zato ker ste Kristusovi nasledniki, resnično povem vam, ne bo zgubil svojega plačila*“. (Mk. 9, 40.)

2. Izmed del usmiljenja, ki jih opravljamo za duše v vicah, se milošnji pripisuje prav posebna moč zadostenja. „*Kakor voda ogenj pogasi, tako zbriše milošnja grehe*“, t. j. kazni za grehe. (J. Sir. 3, 33.) In sv. Duh govori: „*Odpéraj ubožnemu svojo roko, da bosta popolnoma tvoje zadostenje in tvoj blagoslov*“; kakor bi hotel reči, da ni popolnoma zadostenja brez milošnje. Sv. Avguštin zopet in zopet priporoča dela usmiljenja, in zlasti milošnjo za ranjke. Tudi sv. Krizostom go-

vori: Ranjkim ne pomagamo jokáje, ampak z molitvami in milošnjo. Milošnja je kakor dež, ki pada v vice, ter njih ogenj hladi in gasi. Sv. Jeronim hvali rimskega plemenitnika Pamáhija, ker je za dušo ranjke svoje žene milošnjo delil, ne pa le cvetic sadil na nje grob. V življenju sv. Katarine iz Kordóne bremo, da se ji je bil prikazal Roy Gomez, vojvoda iz Pasterne, in ji rekel: „O, ko bi ljudje védeli, iz kako velikih bolečin da reši radodarnost do ubogih, in kako velik zaklad da to človeku v nebesih pripravi, vse bi razdali med uboge in bogoljubne ljudi, da bi deležni postali njihovih molitev“. Kako tedaj bi zamogli kristjanje časno blago lepše porabiti, kakor če ga oberremo dušam v vicah v tolažbo in prid? Z miloščinjo si pridobivamo prijatle v nebesih, ki nas bodo enkrat k sebi vzeli v večne stanovanja. Pobožni pisavec pravi: Kaderkoli na vrata poterka lačni siromak, ali pa nam na cesti roko pomoli, si smemo misliti, da je to verna duša iz vic, ki nas sočutja prosi v svoji britkosti. Pri tem je pa dobro pomniti, da Bog bolj gleda na serce in voljo, s katero se milošnja deli, kakor pa na velikost milošnje same. Bodimo bogati, bodimo ubogi, do teh duš smo lahko vsi bogatinje, da le dobro voljo imamo.

3. Imenitnejši kakor telesne dela, so pa duhovne dela usmiljenja. Duhovne dela za toliko prekose telesne, za kolikor duh prekosi

telo. Zatorej pravi duhoviti in pobožni Budón: „Žalostne tolaži, svèta potrebnim svetuj, nevedne podučuj, grešnike spreobračaj, otožne razvedrui, padle vzdiguj. Vse to pa delaj za duše, ki so v vicah in Bog se jih bo usmilil“. O, koliko potov imamo, da izdatno pomagamo ubogim dušam v vicah! Pač nič ljubezni nimamo v sercu, ako jim ne pomoremo!

Molitev.

O Bog, komer je lastno, vselej se usmiliti in prizanesti: ponižno Te prosimo za duše Tvojih slubnikov in služabnic, ktere Si poklical s tega sveta, ne daj jih sovražniku v roke, ampak sprejmi jih po svetih angelih, in pelji jih v rajsko domovino, da ne terpe večnih kazni, ker so nate upale in verovali, ampak večnega veselja deležne postanejo: po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Pet očenašev, češčnamarij in klicanje.

Zgled.

Sv. Peter Damijanski, škof in kardinal, je zgubil še kot otrok svoje stariše in je bil enemu svojih bratov v odgojo izročèn. Ta je pa ž njim delal kakor s sužnikom. Ni imel ne dosti hrane, ne dosti obleke in celó svinje

mu je moral pasti, da si je bil imenitne rodovine. Pa vendar ni tožil čez tako gerdobno ravnanje, ampak je bil vselej svojemu bratu pokoren. Nekega dne deček najde zlat, pa ne vé, čegav da je. Volja ga sprehaja, da bi si zanj kupil jesti in obleke. Kar mu na misel pridejo ranjki oče, ki so mu bili nagloma umerli, in nato pravi sam pri sebi: „Kar si kupim, me bo le malo časa veselilo. Boljši je, da zlat za sv. mašo dam, za dušni pokoj mojega ranjcega očeta“. Tako je tudi restoril in to blagoserčno delo mu je rodilo obilo blagoslova. Vzel ga je k sebi drug brat, zanj dobro skerbel, ga dal v šolo, in naposled je iz njega postal tako imeniten mož in svetnik, da je še zdaj ponos redovnikov, škofov in celé sv. Cerkve.

29. dan.

Kako se dušam v vicah pomaga.

5. S postom in pokorili.

Bog bode uslišal vaše molitve,
ako še dalje molite in se postite.

(Judit 4, 12.)

1. **V**ernim dušam se pomaga tudi s postom. Sedajni ljudje nečejo veliko vedeti o postu in pa o telesnih pokorilih, in vendar

je vse to potrebno po nauku sv. evangelja in svetih očetov, ker je grešnemu človeku natorni pomoček pokore. Kjer je pokora doma, ondi je tudi post ali zderžnost pri jedi in pijači. S postom opravljamo božji pravici dolžno zadostitev, in povračujemo za kazni, ki so jih duše v vicah dolžne. — Morda ti je teško postiti se, tudi le zapovedane poste, da si tudi te ne izgovarjajo ne slabo zdravje, ne težke opravila; kaj meniš, da ti bo mar v vicah goreti in terpeti manj teško?

2. Kakor post, imajo pokorila sploh prav veliko moč, da ž njimi pomagamo vernim dušam v vicah. Karkoli nam je težavno, vse to ima zadostivno moč v sebi. O sv. Magdalenici Paciški se pripoveduje, da je za tolažbo vernim dušam cele noči premolila, se postila in storila veliko ojstrijh pokoril. Pogosto je goreče Boga prosila, da bi smela za druge terpeti in se pokoriti, in Gospod ji je velikrat to dovolil. Več dni zaporedoma je enkrat čutila najhujši muke, in po prestanem terpljenju je videla, kako so duše vshajale iz vic, in šle v veselje nebeško. Kdor ima kaj vnetosti za verne duše, se pokoril in mertvil branil ne bode. Čegar vnetost pa je manjši, ta si bode pa saj semtertje kaj odrekel, kar bi sicer rada imela počutna natora. Kaj bi neki bilo tako strašnega, kako veselico si odreči, kako dobro jed ali pijačo, ali kdaj svojim očém ali ušesim kaj prijetnega od-

tegniti itd.? To nikakor ni na škodo našemu telesu, velikoveč mu je še na korist. Da počutni natori take mertvila niso po volji, da jo sklé, da je treba jo zatajevati in jo siliti, ravno to je naša zasluga, ravno v tem je zadostivna cena naših zatajevanj.

3. Bogu pa ne zadostujemo samo z radovoljnimi pokorili, ampak tudi s tistimi, ki nam jih Bog sam naklada, ako jih le poterpežljivo nósimo in pa vdano: tedaj vse terpljenje in britkosti tega življenja, kakorkoli se jim pravi, n. pr. bolezni, zgube, delo, težave, ki so bolj ali manj z vsakim stanom sklenene — iz vsega tega lahko pridobivamo zaslug zadostenja záse in za duše v vicah, toda le, če vse to sprejemljemo in prenašamo radovoljni in pa vdani v božjo sveto voljo. Vse, karkoli zdaj hudega terpimo in britkega prenašamo, vse to koristi vernim dušam, kakor da bi same to prestajale, ako le Bogu to zá-nje darujemo. Koliko in kako mnogoterih potov imamo vsak dan pred sabo, pomagati vernim dušam! Silno smo kratkovidni, če si nobenega ne izberemo! Dobivajmo si božjo prijetnost, množimo si svoje zasluge, ubogim dušam v vicah vspešno pomagajmo!

Molitev.

O Gospod in Zveličar, Jezus Kristus, ki si umerlega in že štiri dni pokopanega

Lazarja od smerti obudil: usmili se terpečih duš v vicah, in stori jih deležne neskončne cene Tvojega zadostenja, da jim bode, kar same po sebi ne premorejo, po Tvojem svetem terpljenju in smerti podárjeno. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

O. Magnanti, oratorijanec, si je prizadeval posnemati ljubezen do vernih duš v vicah, katero je imel sv. Filip Neri. Precejšne zneske, ki so mu jih dobrotni kristjani pošiljali, obernil je za maše za mertve. Ako tudi je ljubil uboštvo in se ga vadal, je vendar imel v svoji izbi blagajnico, kateri je rekel, da je „vernih duš zaklad“. K temu zakladu je deval svoje poste, bdenja po noči, telesno zatajevanje in druge razne spokornosti. Tako je bil goreč, da je Boga prosil, naj njemu naloži kak del tistih kazni, ki jih terpe verne duše v vicah, da jim tako njih osodo polajša saj nekoliko. Njegova junaška želja je bila uslišana: odslej so ga terpinčile najhujši bolečine. Verne duše so mu bile pa tudi hvaležne. Njihovi priprošnji je pripisoval veliko posebnih milost, ktere je kaj obilo prejemal iz nebes.

30. dan.

Razširjanje te pobožnosti.

Duh Gospodov me pošilja,
jetnikom oglasit rešenje.

(Js. 61, 1.)

1. Duše v vicah so del tistega izvo-
ljenega žita, ki čaka, da pride ženjec po-nj.
Ko bi bilo ženjcev zadosti, koj bi se odperle
žitnice nebeškega Očeta, da se vánje pospravi
pripravljeno snopovje. „Žetev je sicer velika,
a delavcev je malo“. Pred vsem drugim je
treba moliti, „da Gospod delavcev pošlje v
svoj nograd“. (Mt. 10, 2.) Bodimo apostoli
vic. Dasi ravno to apostolstvo ni tako vzvišeno,
kakor je tisto, ki ima nalogo, da duše váruje,
da ne pridejo v vice, ima vendar le veliko
ceno in veliko zasluženje. Apostolstvo za žive
je pogostoma brez prida in uspeha, ker se
grešniki obračajo od Boga, in terdega serca
ostanejo; apostolstvo za mertve pa je vselej
koristno, ker duše v vicah neizrečeno hrepené
po Bogu. Ključe do vic imamo pa mi v
rokah; mi jetnike lahko oprostimo, jim ne-
besa odpremo, jih k Bogu pripeljemo. Kaj
mi je pač bolj občudovati, in nad čem hočem
bolj stermeti: ali nad dobroto in močjo mojega
apostolstva za ranjke, ali nad bogastvom ne-

izmerne božje modrosti? O nesl-
 ljena božja naredba! Kakor končno usmi-
 vica nad temi dušami skar se Tvoja pra-
 ponuja prilika, da jim suže, tako se nam
 svojo ljubezen, da jim skažemo plemenito
 večnemu zveličarju. Zategadel sklenem, da
 hočem biti v njim vspešno pomagamo k
 vernih, ter jim. Zategadel sklenem, da
 2. apostelj, blagoserčen prijatelj
 povor pečih duš.

pr Ako požar v kakem mestu ali pa
 en tisuč in tisuč ljudi pripravi ob vse
 lemoženje, takrat nihče ne reče, da so tisti
 pravi dobrotniki nesrečnežev, ki zraven stojé,
 sočutno gledajo, lepe besede in svête dajo in
 tolažijo; ampak vsak poreče, da tisti so njih
 dobrotniki, ki pristopivši se lotijo dela, ki
 ogenj in vodo mejé, in ki po celi okolici ne-
 srečnikom naberajo milih darov. Kdor tako
 dela, da sam na delo gre, da djansko po-
 maga, on je pravi prijatelj revežem. Tudi
 naše obnašanje do vernih duš v vicah naj bo
 tako, t. j. delavno in djansko. Ne bodimo za-
 dovoljni z golimi občutki ali z besedami
 sočutja, tudi ne bodimo zadovoljni s tem malim,
 kar sami storimo, ampak trudimo se, da
 tej pobožnosti še drugih pridobivamo; glejmo,
 da se poslužimo vsake prilike, da tudi svo-
 jega bližnega k dobrim delam za uboge duše
 nagibujemo. Kader je velika stiska in je treba
 velike pomoči, tedaj se vse sprejema, veliki
 darovi v zlatu in srebru, pa tudi najmanjši
 darila in zneski, da se pomore mnogoverstnim

potrebam; tudi tukaj, kjer je največi potreba, kjer gre za najubožniši duše, za duše v vicah, ne smemo prezirati celó najmanjših doneskov, ki jih ljubezen daruje, ampak delati moramo, da se jih kolikor mogoče veliko zbere, da se jih prav veliko snide, lajšat in krajšat potrebo. Kolikor bolj se množé djavni pomočniki, toliko bolj se množé dobre dela, in toliko veči prihaja njih cena; kolikor več pa je prošenj, toliko prej bodo uslišane.

3. Najimnitnejši pomočki, da se ta pobožnost razširja, so pa ti-le:

a. Družinske ali domače pobožnosti. V boljih časih — in pri nas na Slovenskem pri vsaki pošteni hiši tudi še zdaj — poklekovala je cela družina vsak večer, da so rožni venec skupaj obmolili, kar je vernim dušam precéj koristilo, zlasti ker k peterim skrivnostim verni Slovenci pristavljajo še eno desetko za duše v vicah. Tega so se poprijemali otroci, sinovi in hčere, so se te pobožnosti navadili, in tako so si stariši že tukaj in zanaprej pripravljali pomoč, ki so jo v vicah potrebovali.

b. Očitne molitve. Skupni molitvi so pa obljubljene še prav posebne milosti (Mt. 18, 19), in zato imajo dvojno moč. Kjer so take skupne pobožnosti v navadi, po tistih duhovnijah in cerkvah se jih vdeležujmo radi, pa še druge zanje pridobljajmo.

c. Bratovščine in pobožne družbe. Veliko jih je že ustanovljenih po drugih deželah, tudi pri nas se je že mnogo storilo. Po pravilih take družbe ali bratovščine imajo živi udje nekaj določenega opraviti za umerle ude, n. pr. moliti ali biti pri černi maši, ki se za ranjke daruje. Take družbe in bratovščine je treba po zmožnosti razširjati; kjer že obstoje, jim udov pridobivati; kjer jih pa še ni, je treba delati po vseh močeh na to, da se ustanové.

d. Spisi in knjige, ki tako pobožnost priporočajo, in torej tudi pričujoča knjižica: „Pomoč vernim dušam v vicah“ i. t. d.

Molitev.

Vsegamogočni, večni Bog, ki gospoduješ čez žive in mertve in se vseh usmiliš, ktere po njih veri in djanju za Svoje spoznaš: prosimo Te ponižno, da tisti, za ktere smo se moliti namenili, ki še na tem svetu živé, ali pa so že na oni svet se preselili, na prošnjo vseh Tvojih svetnikov po Tvoji preveliki usmiljenosti odpuščanje vseh svojih grehov dosežejo: po Gospodu našem, Jezusu Kristusu. Amen.

Pet očenašev, češčenamarij in klicanje.

Zgled.

L. 1649. pisal je Viljem Friessem, tiskar v Kolinu, o. Jakobu Monfortu iz družbe Jezusove tole pismo: Vaši častitosti sporočam, da sta se moj sinko in moja žena čudovito ozdravila. O praznikih sem bral vaš spis, ki ste ga dali, da ga natisnem, in v katerem je govorjenje, kako smo ranjke ljubiti dolžni. Spis prebirajočemu mi povedó, da mi je štiriletno dete nevarno zbolelo. Bolezen se je tako shujšala, da je otrok že pojemal, da so mu zdravniki že odpovedali življenje, in smo mislili, zdaj pa zdaj bo izdihnilo. Jaz sem pa upal, da otroku zdravje zadobim, ako dušam v vicah na prid kaj storiti obljubim. Na vse zgodaj grem v cerkev, prav pobožno prosim usmiljenega Boga, ob enem pa obljubim, da hočem sto imenovanih knjižic porazdeliti raznim samostanom in duhovnikom, naj pri njih zatlí in se vname sveta gorečnost, da bi se pomagalo ranjkim. Ko pridem domu, bilo je otroku že bolje, nasledni dan pa je bil že popolnoma zdrav. Ker sem bil prepričan, da zadobljeno zdravje je edino le milost iz nebes, nabral sem obljubljenih sto knjižic in jih prinesel v kolégij vaše družbe, kjer sem prosil častite očete, da nektere sami obderžé, druge pa po raznih samostanih med duhovne razdelé, naj se tako milost, ki sem

jo bil zadobil, razvé, da bode vsakdo še bolj spodbujen, dušam v vicah pomoč deliti“. — Potem pripoveduje, kako da je po ravno tem potu zadobil, da se mu je hudo bolna žena ozdravila, in sklepa z besedami: „Vaša častivrednost naj vso to povest popolnoma verjame. Boga kličem na pričo, da se je res tako zgodilo. Ob enem vas prosim, bodite tako dobri, da se za dvojno to dobroto z mano vred zahvaljujete Najvišemu“.

B.

Molitve in pobožnosti

za

verne duše v vicaah.

Juterna molitev.

Dan pričnem v imenu presvete Trojice, Boga Očeta † Sina † in sv. Duha † Amen. V imenu križanega Jezusa Kristusa Gospoda svojega vstanem, ki me je odrešil s Svojo predrago kervjo. On me danes váruj vsega zlega, in čuj nad mojo dušo in telesom; in dodeli naj mi tudi, kar služi v Njegovo čast in moje zveličanje.

O Gospod Jezus Kristus! vsi gibljeji mojega telesa in pa vsi navdihljeji moje duše naj se godé v Tvojo čast in iz ljubezni do Tebe. Karkoli danes storim, naj bode storjeno, o Bog, edino le za Tvojo čast! — O Jezus in Marija, vama darujem svoje serce, svojo dušo in telo. Priporočim se v vse dobre in svete dela, v vse svete kreposti, v vse svete molitve, v vse svete maše, ki se bodo danes po celem kerščanstvu opravljale in darovale;

in karkoli naj terpim ali delam, darovano bodi vse Jezusu, v pomoč in tolažbo ubogim dušam v vicah. Amen.

Očenaš . . . češčenamarija . . . vérujem . . .
(Zdaj stori junaško djanje ljubezni.)

Večerna molitev.

Oče naš, kateri si v nebesih, ki si danes na zemlji tako očetovsko za-me skerbel!

Posvečeno bodi Tvoje sveto imé za vse dobrote tega dne!

Je li ta dan posledni mojega življenja, je mar moja posledna prošnja ta: pridi k nam Tvoje kraljestvo?

Ako hočeš, da nocoj to noč umerjem, naj se zgodi, o moj Oče! Tvoja volja se izidi, kakor v nebesih tako na zemlji.

Le tega Te prosim: daj nam danes naš vsakdanji kruh. Kruha, ne telesu, ampak duši: daj nam milost, da grehe tega dne spoznam, se jih kesam in se zanje pokorim.

(Izprašuj vest.)

Po izpraševanju vesti.

O moj Oče! kako hudoben sem bil ta dan, ko si bil vendar Ti meni tako dober. Usmili se me in vseh mojih grehov! Odpusti mi moje dolgove, kakor tudi jaz iz serca odpustim vsem svojim dolžnikom, ki so me ta dan razžalili; zlasti . . . Kesam se in obžalujem, o največi Dobrota! da Ti danes nisem služil; iz ljubezni do Tebe mi je iz serca žal. Za naprej naj pa velja, kar hoče: nikdar več Te ne razžalim!

Ne vodi nas v skušnjava. Oče! váruj, brani me nocoj, da se v svetih mislih prebudim!

Reši nas zlega, vsega hudega, ki ga greh prinese; vseh vidnih in nevidnih sovražnikov, vsega dušnega in telesnega hudega, posebno pa nas reši grešne smerti. Amen.

Češčena Marija, ki si polna milosti! — Tvoji dobroti se nocoj priporočim. Gospod je s Tabo, blagoslávljaj me spečega, ker blažena si med ženami in med vsemi

svetniki v nebesih, in blažen je Tvoj sad, Jezus Kristus; v Njegovo odperto in presveto serce izročim svojo ubogo dušo.

Sveta Marija, Mati božja! prosi zame grešnika, da v svetih mislih zaspim. In ako bi mi bilo nocoj umreti, tedaj pa prosi zame velikega grešnika zdaj in ob uri moje smerti. Amen.

O sveti angel várh, čuj nad mano! O sveti moj patron, prosi zame! O Gospod, ubogim dušam v vicah daj pa večni pokoj! Iz kerščanske ljubezni jim podarim vse svoje zasluženje tega dne. Amen.

I.

Sv. maša za duše v vicaĥ.**Priprava.**

Iz neskončne ljubezni do nas, o Jezus! Si postavil daritev sv. maše na blagor in zveličanje živih in mertvih. Darujem Ti zdaj to sv. mašo posebno za te duše ... (imenuj jih) in za vse druge, za ktere mi je moliti, in sploh za vse duše, ki v vicaĥ terpé, da jim ta pre-sveti dar olajša njih terpljenje in jih reši bolečin. Sprejmi, o Bog, mojo slabo molitev, ki jo sklepam z mašnikom, s prošnjami Marijnimi in vseh svetnikov; dodeli, da bodo verne duše očiščene v predragi kervi preljubega Tvojega Sina; dodeli, da pridejo do prestola Tvoje mi-losti in Te ondukaj z angeli in svetniki na vekomaj hvalijo in časte. Amen.

Pristopna molitev.

V imenu Očeta . . .

Ÿ. Stopil bom pred božji altar.

Ř. Pred Boga, ki mi razveseljuje mladost.

Ÿ. Naša pomoč je v imenu Gospodovem.

Izpovém se Bogu vsemogočnemu, preblagi in vselej devici Mariji, sv. nadangelu Mihaelu, sv. Janezu Kerstniku, ss. apostoloma Petru in Pavlu in vsem svetnikom, da sem prav hudo grešil v mislih, besedah in djanjih: moja grešnost, moja grešnost, moja največi grešnost. — Zatorej prosim preblago in vselej devico Marijo, sv. nadangela Mihaela, sv. Janeza Kerstnika, ss. apostola Petra in Pavla in vse svetnike, naj prosijo zame pri Bogu, Gospodu našem.

Naj se nas usmili vsemogočni Bog, nam odpusti naše grehe in pripelje v večno življenje.

Milost, odvezo in odpuščenje naših grehov nam dodeli vsemogočni in usmiljeni Bog. Amen.

Ÿ. O Bog, obrni se k nam in oživi nas.

Ř. In Tvoje ljudstvo se bo v Tebi veselilo.

Ÿ. Skaži nam, o Gospod, svoje usmiljenje.

Ř. In daj nam zveličanje svoje.

Ÿ. Gospod, usliši mojo molitev.

Ř. In moj glas naj pride do Tebe.

Prosimo Te, o Gospod, odvzemi nam naše hudobije, da smo vredni stopiti čistega serca v Tvoj presveti kraj. Amen.

Pristop.

Večni pokoj daj jim, o Gospod, in večna luč naj jim sveti.

Tebi, o Bog, spodobijo se hvalnice v Sionu in Tebi se opravlja dar v Jeruzalemu; usliši mojo molitev, ker vse meso se ima pred Tabo prikazati.

Večni pokoj daj jim, o Gospod, in večna luč naj jim sveti.

Gospod, usmili se nas.

Kriste, usmili se nas.

Gospod, usmili se nas.

(Vsako trikrat.)

Molimo.

O Bog, Stvarnik in Odrešenik vseh vernih, prizanesi dušam Svojih služabnikov

in služabnic, zlasti . . . (imenuj jih), vse njih grehe, da milostno odpuščanje, ki so ga vselej želele, po ponižnih prošnjah zadobijo. Ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti s sv. Duhom, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

List. (1. Kor. 15, 51 — 57.)

Bratje, skrivnost vam povem: Od mertvih bodemo vstali sicer vsi, spremeneni pa ne bomo vsi: Ta hip, kakor bi trenil, na posledno trobento; ker zadonela bo trobenta, in mertvi bodo vstali nestrohljivi, in mi bomo spremeneni. Zakaj le-ta strohljivost ima obleči nestrohljivost, in le-ta umerljivost ima obleči neumerljivost. Kader pa le-ta umerljivost obleče neumerljivost, tedaj se bodo spolnile besede, ki so pisane: „Smert je požerta v zmagi! Smert, kje je tvoja zmaga? Smert, kje je tvoje želo?“ Želo smerti pa je greh; moč greha pa postava. Bogu pa bodi hvala, ki nam je zmago dal po Gospodu našem, Jezusu Kristusu.

℟. Bogu bodi hvala.

Gredne molitve.

Večni pokoj daj jim, o Gospod! in večna luč naj jim sveti. V večnem spominu bo pravični, in nič hudega se mu ne bode bati.

Odveži, o Gospod, duše vseh vernih ranjkih vseh grešnih vezi; dodeli, da po Tvoji milosti uidejo sodbi maščevanja, in da blagosti večne svetlobe deležne postanejo.

Posledni dan.

1. Strašen dan bo dan plačila,
Zemlja bo se v prah zdrobila,
Priča David in Sibila.
2. Grozen strah bo svet obdajal,
Kadar bo sodnik prihajal,
K ostri sodbi človek vstajal.
3. Jela bo trobenta peti,
Mertvim po grobéh germeti,
K sodbi priti jim veleti.
4. Smert, natora bo stermela,
Stvar ko zopet oživéla,
K sodbi božji bo hitela.

5. Knjiga bode prinesena,
Dela bodeš bral storjena,
Dobra vsa in nepoštена.
6. Bo sodnik tedaj se vsedel;
Vse, karkol' je kdo naredil,
Celi svet bo tákrat zvedel.
7. Revež, kam se čem podati?
Kje prijatla tam iskati?
Komaj dobrim bo obstati.
8. Kralj nezmerne visokosti!
Rešiš svoje brez vrednosti,
Reši v moji me slabosti!
9. Spomni se, o Jezus mili!
Da so za-me Te morili,
Prosim, tisti dan se usmili!
10. Truden hotel si hoditi,
Za-me svojo kri prelití;
Daj k zveličanju to biti.
11. Daj te imeti pomočnika,
Svojih duš odrešenika,
Preden vid'mo te sodnika.
12. Da sem kriv, to sam spričujem,
Sam pred sabo se sramujem,
Pa zanesi, Bog! zdihujem.

13. Rane grešnici zacelil,
Tolovaja si zveselil,
Meni upanje dodelil.
14. Nisem vreden odpuščanja;
Vendar, Bog pomilovanja!
Varuj v ognju me jokanja.
15. Med ovce me den' ovčico,
Reši kózlov sirotico,
Me pokliči na desnico.
16. Ko zaveržene, proklete
Pahnil v ogenj boš vjete,
Deni me takrat med svete.
17. Sliši prošnjo, Bog! pohlevno,
Dušo glej pobito, revno,
Skerbi za-me stvar nevkrevno.
18. Dan jokanja, polèn straha,
Ko bo člov'k vstal iz praha!
19. Naj mu njega hudobije,
Milost Tvoja, Bog! omije!
20. Daj jim Jezus, naš pastir,
Večni pokoj, večni mir! Amen.

Evangelj. (Jan. 5, 25 — 29.)

Tisti čas je rekel Jezus judovskim množicam: Resnično vam povem: Pride

ura, pa je že zdaj, ko bodo mertvi zaslišali glas Sinu božjega, in kateri bodo slišali, bodo živeli. Zakaj kakor ima Oče življenje sam v sebi, tako je tudi Sinu dal, da ima življenje sam v sebi; pa mu je dal tudi oblast, da sodbo dela, ker je Sin človekov. Ne čudite se nad tem; zakaj ura pride, ko bodo vsi, ki so v grobovih, zaslišali glas Sinu božjega. In kateri so dobro storili, prišli bodo ven k vstajenju življenja; in kateri so hudo storili, pa k vstajenju obsojenja.

Pred darovanjem.

Gospod, Jezus Kristus, kralj slave, reši duše vseh vernih mertvih kazni na onem svetu in globokega brezna; otmì jih iz levjega žrela, da jih globočina ne pogoltne, da ne padejo v tme; ampak zmagoviti sveti Mihael jih pripelji v večno svetlobo, katero si obljubil Abrahamu in njegovim naslednikom.

Zahvalne darove in molitve Tebi, o Gospod, darujemo; sprejmi jih za tiste duše, katerih spomin obhajamo danes;

stori, o Gospod, da od smerti preidejo k življenju, katero si obljubil Abrahamu in njegovim naslednikom.

O darovanju kruha.

Sprejmi, sveti Oče, vsemogočni večni Bog, ta neomadežani dar, ki ga jaz, nevredni Tvoj služabnik, darujem Tebi svojemu živemu in pravemu Bogu za svoje neštivilne grehe, žaljenja in zaničnosti, pa tudi za vse nazočne, in za vse verne kristjane, žive in mertve, da meni in njim zaleže v zveličanje in večno življenje. Amen.

O darovanju keliha.

Darujemo Ti, o Gospod, kelih zveličanja, Tvojo milostivost proseči, da se pred očmi Tvojega božjega veličanstva za naše in celega sveta zveličanje z duhom prijetnosti vzdiga. Amen.

Sredi altarja.

V duhu ponižnega in potertega serca nas sprejmi, o Gospod! in taka bodi naša

daritev danes pred Tvojim obličjem, da Ti bode prijetna, o Gospod Bog!

Sprejmi, o sveta Trojica, ta dar, ki Ti ga prinašamo v spomin terpljenja, vstajenja in vnebohoda Jezusa Kristusa, Gospoda našega; in k časti preblage vselej device Marije, sv. Janeza Kerstnika, ss. apostolov Petra in Pavla, in teh svetnikov (kterih ostanki v altarju počivajo): naj bode njim na čast, nam pa v zveličanje, in da tisti za nas prosijo v nebesih, katerih spomin obhajamo na zemlji. Amen.

Tiha molitev.

Prosimo Te, o Gospod! poglej milostivo na ta dar, ki Ti ga za duše tvojih služabnikov in služabnic, posebno za (imenuj jih) darujemo, da tistim, ki si jim dal milost kerščanske vere, tudi nje plačilo podeliš: po Jezusu Kristusu, Tvojem Sinu, Gospodu našem, ki s Tabo živi

Predglasje.

K tebi, o Bog, se hočem z duhom in telesom dvigniti, da Te hvalim in slavim z zveličanimi duhovi.

Res, spodobi se, dolžni smo, dostojno in zveličavno je, da Ti vselej in povsodi hvalo dajemo, sveti Gospod, vsemogočni Oče, večni Bog, po Kristusu Gospodu našem. Po katerem hvalijo angeli Tvoje veličastvo, in Te preslavljajo vse nebesne moči v soglasnem veselju. Da se ž njimi združijo, dodeli, Te prosimo, tudi naši glasovi, da Te v ponižnem spoznavanju častimo, rekoči: Svet, svet, svet je Gospod, Bog vojskinih trum! Nebesa in zemlja so polne Tvoje slave! Hosana na višavah! Češčen bodi, ki pride v imenu Gospodovem! Hosana na višavah!

Tihe molitve.

Oče usmiljenja in Bog vse tolažbe! prosim Te ponižno po Jezusu Kristusu, Tvojem Sinu, Gospodu našem, blagovoljno sprejmi ta sveti, neomadežani dar, in zavolj njega dodeli mir in edinost sveti Cerkvi; svojega služabnika, našega svetega očeta, papeža . . . , našega škofa . . . , našega cesarja . . . z vsemi duhovniki in verniki pa blagoslavljaljaj in váruj.

Milostno poglej, o najdobrotljivi Bog, na Svojega edinorojenega Sina, ki je tudi verne duše v vicah odkupil s predrago Svojo kervjo, in usmili se tistih duš, za ktere Ti darujem to sv. mašo.

Poglej v Njegov s kervavim potom obliti obraz, Njegovo z biči razmesarjeno telo, Njegovo s ternjem opleteno glavo: usmili se tistih duš v vicah, katerim sem jaz vzrok terpljenja, in za ktere sem moliti dolžan.

Glej Njegove razpete roke, z žebli prebite dlani in noge, Njegovo prebodeno stran: usmili se tistih duš v vicah, ki so najbolj zapuščene, ki imajo največ in najdalje terpeti.

Na vse to poglej, o nebeški Oče, in bodi milostljiv in usmiljen ubogim dušam v vicah.

Pred povzdigovanjem.

Prosim te, o Bog, mene in vse tukaj pričujoče napolni s presveto Svojo navzočnostjo, da brez dvoma vérujem, kar ne vidim in preponižno molim, kar verujoč vidim. Amen.

O spremenenu.

O Jezus, Sin živega Boga! vérujem, da Si zdaj na altarju kakor Bog in Človek zares pričujoč; z najgloboči ponižnostjo in spoštljivostjo Te molim in se Ti vsega darujem. O Jezus, bodi milostljiv vernim dušam! O Jezus, bodi usmiljen vernim dušam! O Jezus, odpusti dušam v vicah vse njih ostale dolgove!

O moj Bog in Zveličar, Jezus Kristus! molim Tvojo predrago kri, ki Si jo pretil za zveličanje naših duš, in Te prosim: Daj Svojo presveto kri v vice teči, da uboge duše vseh madežev greha do čistega omije, in pogasi njih ogenj.

Po povzdigovanju.

O moj križani Jezus! pobožno in skesano častim rano Tvoje desne roke, in priporočim vánjo svoje ranjke stariše, brate in sestre, sorodnike in dobrotnike in prijatle, in zavolj drage kervi Te prosim, ki je tekla iz nje: usmili se jih in reši bolečin. Amen.

O moj križani Jezus! pobožno in skesano častim rano Tvoje leve roke;

vánjo pa izročim vseh tistih duše, katerim sem dal grešno priložnost, in ki zavolj mene v vicah terpé; in zavolj drage kervi Te prosim, ki je tekla iz nje: usmili se jih in reši bolečin. Amen.

O moj križani Jezus! pobožno in skesano častim rano desne Tvoje noge; vánjo priporočim vse tiste duše, ki najdalje že terpe v vicah; in zavolj drage kervi Te prosim, ki je tekla iz nje: usmili se jih in reši bolečin. Amen.

O moj križani Jezus! pobožno in skesano častim rano Tvoje leve noge; vánjo pa izročam vse tiste duše, ki so v vicah najbolj zapuščene; in zavolj drage Tvoje kervi Te prosim, ki je tekla iz nje: usmili se jih in reši bolečin. Amen.

O moj križani Jezus! pobožno in skesano častim rano Tvoje odperte strani; in vánjo priporočam vse tiste duše, za ktere češ, da naj molim, za ktere sem dolžan moliti, in za ktere sem obljubil moliti; zavoljo kervi in vode, ki sta tekle iz nje, Te prosim: usmili se jih, in s to Svojo kervjo in vodo jih tako očisti, da bodo vredne priti v Tvoje najsvetejši Serce. Amen.

Jagnje božje.

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta: daj jim pokoj.

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta: daj jim pokoj.

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta: daj jim večni pokoj.

Pred sv. obhajilom.

Gospod Jezus Kristus, Sin živega Boga, ki Si po volji Očetovi, po sodelovanju sv. Duha s Svojo smertjo svet zopet oživel, oprosti me z le-tem Svojim presvetim Telesom in Svojo presveto kervjo vseh mojih grehov in vsega zlega; stori, da Tvoje zapovedi vselej spolnujem, in ne dopusti, da bi se kdaj od Tebe ločil: ki živiš in kraljuješ z ravno tem Bogom Očetom in sv. Duhom, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Duhovno obhajilo.

O Jezus! ki si naša daritev in našim dušam jed, kako iskreno želim, da bi Te zdaj prejel! Po Tebi hrepeni moje serce.

Toda nisem vreden, da greš pod mojo streho. Daj mi pa saj čutiti moč in vspeh te jedi; daj mi s Tabo po duhovno se obhajati. Pridi v moje serce s Svojo milostjo; razsvetli me s Svojo svetlobo; daj mi serce in moč, da se skušnjavam krepko vstavljam, da se hudih priložnost ogibljem, in da ničesar ne mislim, govorim ali storim, kar bi Tebi prijetno in meni zveličavno ne bilo. Amen.

Molitev sv. Ignacija.

Duša Kristusova, posveti me!
 Telo Kristusovo, zveličaj me!
 Kri Kristusova, napoji me!
 Voda desne strani, operi me!
 Terpljenje Kristusovo, poterdi me!
 O dobrotni Jezus, usliši me!
 V svoje rane skrij me!
 Od Tebe ločiti se ne pusti me!
 Hudega sovražnika varuj me!
 O moji smertni uri kliči me!
 In pred te priti dopusti mi,
 Da Te zamorem hvaliti
 Na veke z vsemi svetniki. Amen.

(Sv. Oče Pij IX. so z razpisom 9. prosenca 1854. vsem vernikom, kolikorkrat to molitev s skesanim srcem opravijo, odpustek 300 dni, kateri jo po svetem

obhajilu molijo, odpustek 7 let; tistim pa popolni odpustek enkrat v mesecu podelili, ki imajo pobožno navado, jo vsaj enkrat na dan opravljati, ako se spovedó, sveto obhajilo prejmejo in eno cerkev ali očitno kapelo obiščejo ter tamkej molijo v namen sv. Očeta.)

Po sv. obhajilu.

Večna luč naj jim sveti, o Gospod, s Tvojimi svetniki na veke, ker Si milosten.

Večni pokoj jim dodeli, o Gospod, in večna luč naj jim sveti.

S Tvojimi svetniki na veke, ker Si milosten.

M o l i t e v.

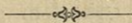
Prosimo Te, o Gospod, da naše ponižne prošnje pomagajo dušam Tvojih služabnikov in služabnic, posebno (imenuj jih), da jih rešiš vsega greha in Svojega odrešenja vdeležiš: po Gospodu našem Jezusu Kristusu . . . Amen.

Sklepna molitev.

Naj ti dopade, o sv. Trojica, opravilo moje službe, in daj, da bo daritev, katero sem jaz nevredni daroval pred očmi

Tvojega veličastva, Tebi prijetna, meni pa in vsem, za ktere sem jo opravil, po Tvojem usmiljenju zveličavna: po Kristusu Gospodu našem. Amen.

Duše vseh umerlih vernih kristjanov naj po božjem usmiljenju počivajo v miru. Amen.

II.

Molitve pri sv. maši

za verne duše.

Namen pred sv. mašo. — O Jezus Kristus! v veliki svoji ljubezni Si postavil daritev sv. maše v zveličanje živih in blagor mertvih. Darujem Ti tedaj to sveto mašo in svojo molitev za duše . . . in za vse druge, ki še v vicah terpé in čakajo rešenja, da jim grozno terpljenje polajšam, da za njih dolgove zadostujem, da bi bile skoraj rešene in bi potem v nebesih zame prosile. Pa tudi za-se prosim, da se, preden

umerjem, za grehe svoje spokorim, in za vse časne kazni zadostim. Zategadel Te prosim, o predobrotljivi Jezus! sprejmi to daritev, in mojo malo pobožnost, in priprošnje vseh svetnikov, ter zedini jih s Svojo kervavo daritevjo, in s Svojimi bolečinami in zdihljeji na križu, in daruj jih Svojemu nebeškemu Očetu.

Pristop.

Vstopi se v duhu z vernimi dušami v vicah pred Stol presvete Trojice, in vsako božjo Osebo tako-le usmiljenja prosi.

Molitev k Bogu Očetu. — O nebeški Oče, Oče usmiljenja! Bodi milosten tudi ubogim dušam v vicah, ki toliko terpé! Glej, o predobrotljivi Oče! v tem gorečem zaporu terpe duše, ktere si vstvaril po Svoji podobi. Tvoj ljubljeni Sin, Jezus Kristus, Ti kaže Svoje petere svete rane, da bi zbrisal njih dolgove; ponuja in daruje Ti zanje neskončno ceno Svoje presvete kervi. Sprejmi ta dar, in usmili se po Svojem velikem usmiljenju vseh vernih duš, zlasti

Molitev k Bogu Sinu. — O Jezus, studenec dobrote in usmiljenja! kako bi mogel Ti, ki si navzočen v presveti skrivnosti ljubezni, brez usmiljenja gledati zapuščene in terpeče duše? O premili Jezus! glej, one so taiste, za ktere si se včlovečil, in za ktere si toliko in tako groznega terpljenja prestal, in celó smert na križu preterpel. O Jezus, ki duše tako neizrekljivo ljubiš, daj da Tvoj križ in Tvoje terpljenje, Tvoja kri in Tvoja smert koristi dušam . . . in vsem drugim vernim dušam v vicah. Amen.

Molitev k Bogu sv. Duhu. — O sveti Duh, Bog ljubezni in tolažbe! koliko duš gorí v plamenu vic brez tolažbe in pomoči. Oče ubogih! slušaj vendar medlenje in zdihovanje zapuščenih sirot, in pomagaj jim iz stiske. O sveti Duh! Ti najboljši tolažnik, Ti najslajši prijatelj duš, ozri se na te duše, saj so Tvoje. Kerščene so, vérovale so, Tvoje neveste so, k Tebi v nebesa so naménene. Poživljaj jih s hladno roso Tvoje milosti v njih žarečem pregnanstvu. Reši jih skoro iz njih ječe, in dodeli jim venec Svojega veličastva. Amen.

Do darovanja.

Prosi in kliči na pomoč Mater božjo, svete angele varhe in vse svetnike.

Molitev k Materi božji. — O Marija Mati usmiljenja! dobrotna in preljubeznjiva Mati! poglej duše Svojih služabnikov in služabnic, ki so s predrago kervjo Tvojega ljubega Sina odkúpljene, glej jih, kako zdihujejo in kličejo iz ognjene ječe. O Marija, prežalostna Mati! poglej vendar njih solze; sliši njih zdihovanje in prosenje! Spomni Svojega Sina ljubezni in truda, ki si Mu ga skazovala, ko je bil še dete, in pokaži zapuščenim dušam, Svojim ljubim otrokom, Jezusa, blaženi sad Svojega telesa, o dobrotna, o milostna, o sladka devica Marija. Amen.

Molitev k ssv. angelom varhom. — O vi sveti angeli varhi, kterim vam je Bog naložil, da skerbite za zveličanje ljudi, pogledjte v temno ječo, kjer brez pomoči koperné vam izročene duše! O koliko zdihljejev puhti k nebu! Kako iskreno želé, da bi bile že skoraj pri

vas! Naj vas omeči njih žalostno klicanje! Prosite goreče Boga, da jim odpusti še ostale kazni! Stopite z nebes, tolažite, krepite, poživljajte in vzemite jih s sabo v večno veselje. Amen.

Molitev k svetnikom. — O vi izvo-
ljeni prijatli božji! pogledjte milostno na
duše Svojih sobratov, sester in sorod-
nikov v Jezusu Kristusu. Saj so iz vaše
družbe. Stopite pred stol presvete Trojice,
kažite Bogu svoje zasluge, svoje terpljenje
in svojo smert, in zedinite jih s terplje-
njem in zasluženjem Jezusa Kristusa. Pro-
site tedaj prav iskreno, in tako dolgo
Boga, da jih na vaše prošnje iz njihove
ječe otme, in na veke srečne vam pri-
druži. Amen.

Do povzdigovanja.

Pojdi z vernimi dušami na kalvarsko goro,
in razkaži Očetu v nebesih vse, kar je Jezus terpel,
da jim pomoči zadobiš.

Sprejmi, o nebeški Oče! ta presveti
dar kruha in vina, ki Ti ga zdaj mašnik

daruje v Tvojo čast, in zveličanje živih in mertvih; darujem Ti ga zlasti za to dušo . . . in za vse druge, ki so v vicah. Darujem Ti vse njih terpljenje, katero v gorečem ognju terpé; vse njih žalostne zdihljeje in vroče solze, ktere prelivajo v strašnih Svojih bolečinah; vse to Ti darujem s kervjo in terpljenjem in zaslužanjem Jezusa Kristusa v spravi dar za njih rešenje. Poglej milostno na Svojega Sina, ki je bil zame in za vse ljudi tako grozno bít, tako boleče križan; in usmili se onih duš, za ktere se ta sveta maša bere, pa tudi vseh vernih duš v vicah, posebno tistih, ki so naj bližne odrešenja.

Poglej, o najdobrotnejši Oče! Njegovo s ternjem opleteno glavo, Njegove zatisnene oči, Njegovo blede obličje, Njegove kervave lica in usta; in usmili se ubogih duš, katerim sem jaz terpljenja kriv.

Poglej, o milostni Oče! Njegove razpete, s žebli prebite roke in noge, Njegove siloma razterte persi, Njegovo prebodeno serce; in usmili se ubogih duš, ki imajo najhujši terpeti.

Poglej, o mili Oče! kako je vse Njegovo telo od nog do glave raztergano, žile popokane, vsi udje iz členov spahneni; in usmili se ubogih duš, ki imajo najdaljši terpeti.

Poglej, o usmiljeni Oče! Svojega nedolžnega Sina Jezusa, kako je znotraj in zunaj poln smertne britkosti in muke, zaničevan, zasramovan in preklinjan, kako je od nebes in zemlje, od ljudi in angelov, in celó od Tebe samega zapuščen; in usmili se ubogih duš, ki so najbolj pozabljene.

Vse to poglej, o nebeški Oče! poglej pa tudi nezmerne muke vernih duš v vicah, ktere Te z mano pri ljubezni Tvojega Sina Jezusa Kristusa preiskreno prosijo: bodi jim milostljiv, skaži jim usmiljenje, in reši jih terpljenja.

O povzdigovanju sv. Telesa.

Pred križanim Jezusom misli na Njegovo bolečinepolno kervavljenje, in prosi ga, da koristi vernim dušam.

O Jezus, moj Bog in Zveličar! vérujem, da si tukaj navzočen kakor Bog

in Človek. Molim Te v presvetem kruhu; molim Tvoje presveto rešno telo, in Te prosim, obrni Svoje milostne oči tje v vice, in razveseli verne duše s Svojim milosti polnim pogledom.

O povzdigovanju sv. kervi.

O Jezus, moj dobrotni Odrešenik in Zveličar! Molim Tvojo presveto rešno kri. Ena sama kaplja je dovolj, da ves ogenj vic pogasi. O premili Jezus! daj da pade ena sama kaplja Tvoje predrage kervi zapuščenim dušam v pomoč.

Do sv. obhajila.

Bodi pozdravljena presveta kri mojega Zveličarja Jezusa Kristusa. Zakaj Ti si ravno tista kri, ki si na oljskem vertu tekla iz mojega do smerti užaljenega Zveličarja. O moj Jezus, ki si kervavo se potil, omij, očisti duše ranjkih s to Svojo kervjo.

Ti si ravno tista kri, ki si tekla na Pilatovem dvoru z mojega razbičanega Odrešenika, da je v Svoji kervi stal kakor

v kopeli. O predraga kri! O prestrašno raneni Jezus! oh, le eno kapljico te kervi daruj Svojemu Očetu v nebesih, da izbriše dolgove ubogih duš v vicah.

Ti si ravno tista kri, ki si vrela iz preblažene glave mojega preljubega Jezusa, ko je bila s ternjem oplétana. O neprecénena kri! O moj s ternjem venčani kralj Jezus Kristus! daj vsaki duši le eno kapljico te kervi, da si kupijo nebesa.

Ti si ravno tista kri, ki si tekla iz prebodenih rok in nog, in odperte strani mojega na križ pribitega Zveličarja. O milosti polna kri! O Jezus, moj preljubi Jezus! iz vseh Svojih ran daj teči Svojo zveličavno kri v silni ogenj vic, da ga pogasi, da verne duše muk otme, in na veke izveliča. Amen.

Jagnje božje.

Uboge verne duše v vicah izroči v petere svete rane Jezusove.

O moj križani Jezus! ponižno pozdravljam in častim sv. rano Tvoje des-

nice, in vanjo izročam uboge duše svojih ranjkih starišev, bratov, sorodnikov, dobrotnikov, prijatlov in sovražnikov, in Te prosim pri kervi, ki je iz nje tekla, in pri bolečini, ki si jo na njej prestajal: usmili se jih, poglej z milostnim očesom nanje, tolaži in oveseli jih.

O najdobrotnejši Jezus! pobožno pozdravljam in častim sv. rano Tvoje levice; vanjo izročam tiste duše, katerim sem molitve in pomoči dolžan, in Te prosim pri kervi, ki je iz nje tekla, in pri bolečini, ki si jo na njej prestajal: stegni Svoje premile roke, in otmi jih iz groznega terpljenja.

O premili Jezus! ponižno pozdravljam in častim sv. rano Tvoje desne noge; vanjo izročam tiste duše, za ktere češ, da molim, in Te prosim pri sv. kervi, ki je iz nje tekla, in pri bolečini, ki si jo na njej prestajal: daj da čujejo ta prijetni glas: „Še danes boste z mano v raju“.

O premilostni Jezus! ponižno pozdravljam in iskreno častim sv. rano Tvoje leve noge; vanjo izročam tiste duše, ki so Tvoje terpljenje in Tvojo žalostno

Mater najrajši imele, in Te prosim pri Tvoji sv. kervi, ki je iz nje tekla, in pri bolečini, ki si jo na njej prestajal: pohladi in poživi jih saj z eno kapljico iz te rane, in milostno jim vse kazni prizanesi.

O preusmiljeni Jezus! serčno pozdravljam in pobožno častim Tvojo presveto stran; vanjo izročam tisto dušo, za katero sem pri sv. maši, in Te prosim pri kervi in vodi, ki je tekla iz nje; prosim Te pri vseh bolečinah in mukah, ki si jih cele tri ure prestajal, in zlasti pri Tvoji smertni britkosti na križu Te prosim; pri vsem notrajnem terpljenju, ki ga je Tvoja do smerti žalostna Mati terpela, Te prosim: pogasi s to Svojo predrago kervjo in milostno vodo ogenj njih terpljenja, in pokliči jih k sebi v rajsko veselje. Amen.

Po sv. obhajilu.

Zakleni v duhu uboge duše v vicah v odperto serce Jezusovo, in prosi jim, da pridejo v nebesa.

O presladki Jezus! ki si se nam iz neskončne ljubezni samega Sebe dal, da

Svoje serce združiš z našim srcem; ki si dal si to serce odpreti, po vstajenju pa odperto imeti, da vsi verniki skozenj v nebesa gredo: pri Tvoji neskončni ljubezni Tvojega prebodenega serca Te prosim: odpri te duri nebeške vsem ubogim dušam, pusti jih skóznje, da pridejo v Tvojo čast in slavo.

Ne zapiraj jim dalje, o predobrotni Jezus, Svojega ljubezni ranenega serca. Prosim Te pri strahu in britkosti, pri žalosti in onemoglosti, pri največi ubožnosti in smertni otožnosti, katero je Tvoje serce prestajalo vse svoje življenje in zlasti na križu; prosim te pri sercu Marije s sedmerimi meči prebodenem, na katerem je počivalo Tvoje mertvo serce: odpri dušam v vicah, o Jezus! Svoje veličastno serce, ki so duri zveličanja in vrata nebeške; pa tudi meni dodeli na njih prošnjo, da kerščansko živim, srečno umerjem, in se po smerti s Tabo veselim na veke. Amen.

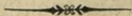
Sklep.

O Bog! zopet Ti darujem dar Tvojega božjega Sina, pri katerem sem prosil za duše v vicah, zlasti za . . . Dodeli jim odpuščanje grehov, česar so vedno želele, po Jezusu Kristusu, Tvojem Šinu, Gospodu našem. Amen.

Daljši sklep.

Neskončno usmiljeni Bog! ker je Tvoja volja, da molimo za duše v vicah, zato sem bil pri tej sv. maši, in želim po duhovno biti pri vseh, ki se bodo danes darovale; zato Ti jih zdaj darujem po Jezusovih in vseh mašnikov rokah v Tvojo slavo in rešenje duš, za katere sem najbolj moliti dolžan. Da Ti povračam hvalo in ljubezen, čast in slavo, katere Ti niso dajale te duše v življenju, zato Ti darujem vso tisto hvalo in ljubezen, čast in slavo, katero Ti je Tvoj Sin na zemlji skazoval. Da popravim vnémarnost, mlačnost in nejevoljnost, s katero so se te duše pregrešile, zato Ti darujem vso go-

rečnost in pobožnost, s katero je Tvoj Sin na zemlji vse Svoje dela opravljaj. Da tem dušam zadobim odpuščanje njih grehov, napák in pregreškov, zato Ti darujem vse kreposti, s katerimi Te je Tvoj Sin na zemlji častil. Da zmanjšam kazni in muke, ktere so si te uboge duše zaslužile, zato Ti darujem britko terpljenje in smert, ki jo je tvoj Sin na zemlji zanje prestal. Da omijem vse pege, s katerimi so se uboge duše omadežale: Ti darujem predrago kri, ki jo je Tvoj Sin na zemlji zanje prelil. Da jih otmem iz gorečega vjetja: Ti darujem neskončne zasluge, ktere si je Tvoj Sin na zemlji pridobil. In napósled, da za-se in zanje zadostujem, Ti darujem vse življenje, vse terpljenje, vse kreposti in vse zasluženje Tvojega ljubega Sina, Tvoje blažene Materice in vseh svetnikov in izvoljenih, ki so več storili, kakor so se duše v vicah zadolžile. O neskončno usmiljeni Bog! sprejmi moje darovanje. Amen.

Spovedne molitve.

Molitev pred spovedjo.

Usmiljeni Bog, nebeški Oče! Ti nečeš smerti grešnika, ampak da se spokori in živi. Vabiš me, naj se spokorim in poboljšam; glej o Gospod! s Tvojo milostjo se hočem odtergati od greha, hočem pobožno in lepo živeti, hočem se spovedati, kesati in pokoriti se, da zopet Tvojo ljubezen zadobim. Zatorej Te prosim na kolenih, moj Gospod in moj Bog! pomagaj mi sklep dopolniti, Ti, ki si vse-mogočen, in ki mi daješ voljo, da se poboljšam, daj mi tudi moč, da kar hočem, tudi res storim. Podperaj mojo slabost in omahljivost. O dobrotni Bog! bodi zahvaljen, da si mi dal tako dolgo živeti, da se morem spreobrniti, in delati za svoje zveličanje. Oh, kje bi bil zdaj, ko bi me bil s sveta poklical? Oh, kako strašno bi bil sojen, in večno nesrečen,

ko bi me bila v grehah smert prehitela! Hvala Tebi, o usmiljeni Bog! da še živim in morem svoje grehe še obžalovati, se jih natanko spovedati, in se zanje pokoriti. — Tvoja milost naj mi pomaga, da se res poboljšam, in da res storim, kakor me tvoj božji namestnik opominja.

O moj Bog! zaupam, da mi boš usmiljen; o Jezus Kristus! zaupam, da me bo Tvoje neskončno zasluženje rešilo; o sveti Duh! zaupam, da me boš razsvetlil, da Svoje grehe prav spoznam, in se jih odkritoserčno spovem.

Spraševanje vesti.

Pomisli zdaj, kdaj si bil zadnikrat pri spovedi, in če si naloženo pokoro opravil. — Potem se sprašuj po božjih in cerkvenih **zapovedih**, tudi o dolžnostih svojega stanu, in **kako** si se pregrešil zoper nje, ali v mislih, ali v besedah, ali djanjih, ali z opuščanjem, in pa **kolikrat** si smertno grešil, ali na dan, na teden, na mesec.

Navod, kako se vest izprašuje.

Zoper **pervo božjo zapoved** je greh: V verških stvareh dvomiti ali nevednemu biti, pa ne iskati poduka. — Brati bukve zoperverske, ne-

sramne. — Deržati se krivega nauka. — Cer-
kvenim obredom se posmehovati, o njih zaničljivo
govoriti. — Pečati se s praznoverjem, čarodejstvom
ali drugim táko svetovati. — Nad božjem usmi-
ljenjem obupovati. — Na božje usmiljenje grešiti.
— Bogokletne misli imeti.

Z o p e r d r u g o: Po nepotrebem, po krivem pri-
segati. — Kleti. — Dane obljube ne spolniti. —
Godernjati nad Bogom. — Norca se delati iz
božjega Imena, iz sv. pisma in svetih stvari.

Z o p e r t r e t j o: Nedelje in praznike ne posvečevati,
božjo službo in pridige zamujati, ali še druge
v tem zadržavati, ali se nespodobno vēsti v cerkvi.
— Te dni opravljati nepotrebna dela; grešne
veselice, razgrajanja.

Z o p e r č e t e r t o: Stariše in prednike žaliti, jeziti,
jim nepokoren biti, jih zaničevati. — Ne spol-
novati dolžnosti, ki jih ima oče, prednik, višji;
otrok, podložni, delavec.

Z o p e r p e t o: Sovraštvo do bližnega, ali pri drugih
ga spraviti v sovraštvo. — Maščevalnost. — Komu
hudo želeti, zmerjati ga, prepirati se, natolcevati,
podpihovati, obrekovati, opravljati. — Bližnega
tepsti, ga pokvariti na duši ali telesu. — Po-
hujševati kóga.

Z o p e r š e s t o i n d e v e t o: Nečistih misli se ne
braniti, se jih veseliti, vanje privoliti; nespodob-
nosti gledati, govoriti, peti, poslušati, dotikati se.
— Kakorkoli nečistovati.

Zoper sedmo in deseto: Komu siloma kaj jemati. — Bližnega prevarjati, slepiti. — Tuje blago si prilastiti, jemati, ne poverniti, kupovati vedoma. — Bližnemu škodo delati z odiranjem, s krivično mero in vago. — Poslom in delavcem plačilo vtegovati. — Dolgove delati in ne skerbeti, da se plačajo. — Tujega blaga želeti.

Zoper osmo: Pred sodbo in gosposko lagati se, krivo pričati. — Koga ob dobro ime pripravljati. — Opravljivce in obrekovavce rad poslušati. — Prederzno soditi, po krivem obsoditi.

Zoper cerkvene zapovedi: Prepovedane dni meso jesti; postov ne deržati. — O pravem času ne k spovedi iti in k svetemu obhajilu. — Delati božje rope.

Sedmeri glavni grehi: Ošabno in nečimurno misliti, druge zaničevati. — Častižejen biti v besedah in hudobnih stvareh. — Napuh v djanju kazati, se čez stan nositi. — Veseliti se iz zavisti nesreče bližnega; sreče mu ne privoščiti. — Nezmerno jesti, piti; na zdravju škodovati, še druge zapeljavati. — Hudovati in jeziti se. — Božjim naredbam se vpirati. — Nepoterpežljiv biti v težavah in nadlogah. — Len v dušnih zadevah. — Zanemarjati in opuščati pobožnost in dobre dela. — Za zveličanje svoje premalo skerbeti.

Glavne prašanja: Kterega greha bi se najbolj kesal, ko bi moral zdajle umreti?

Kteri greh največkrat storiš?

Ktere priložnosti, osebe in kraj te navadno v greh zapeljavajo?

Ali se jim izogibaš?

Česa se ti je najprej obtožiti pred namestnikom božjem?

Kesanje.

O moj Bog! kolik grešnik sem jaz, kolikrat sem prestopil Tvoje zapovedi! Spoznam svoje zadolženje, svojo veliko krivičnost. Iz serca mi je žal, da sem Te tolikrat razžalil; Tebe, ki si največi in vse ljubezni vredna dobrotā. Obžalujem svoje grehe in vse pregreške, in terdno sklenem, da se hočem poboljšati, da nečem nikdar več grešiti, in da se hočem tudi skerbno ogibati sleherne grešne priložnosti. Odpusti mi, o moj Bog! po Svojem velikem usmiljenju mi prizanesi, in izbriši vse moje hudobije: Tega Te prosim, moj Oče v nebesih! po Jezusu Kristusu, Tvojem Sinu, Gospodu našem. Amen.

M o l i t e v.

O preusmiljeni Bog, ki vse grešnike vabiš k pokori, ki nikogar ne zaveržeš,

ampak vsacega ljubeznjivo sprejmeš, ki se k Tebi skesanega serca poverne, in terdno sklene poboljšati se: tudi mene grešnika ne zaverzi. Ti, milostni Jezus, nadomesti, kar manjka mojemu kesanju in terdnemu sklepu.

Sveta Marija, pribežališče grešnikov, prosi za-me grešnika, da to spoved tako opravim, kakor je treba, da odpuščanje zadobim.

Molitev po spovedi.

O moj Bog in Oče nebeški! na kolnih se Ti zahvalim za veliko in nezasluzeno milost, katero si mi skazal. Pomilostil si me: v zakramentu svete pokore so mi v Jezusovem imenu odpuščeni vsi grehi. Zopet sem otrok božji; in po Jezusu Kristusu sem zopet s svojim Bogom spravljen. Hvaljen bodi, češčen bodi, na veke bodi preslávljan, o Bog, za sladko tolažbo, ki jo zdaj vživam. Poterdi me, podprì me, da več ne grešim, da sladkega tega miru vesti nič več ne zgubim. Ováruj me vseh grešnih misli, želja, besedi in del. Ti me vladaj pri vseh mojih opra-

vilih; Tvoj sveti Duh me vîdi na vseh
mojih potih; Tvoja sveta roka me vedno
brani, da nikdar v greh ne padem, ampak
da v dobrem do smerti stanoviten ostanem.

Opravi zdaj — ako moč — naloženo
pokoro, potem reci:

Preljubi Jezus! ki si nekdam rekel
bolniku: „vidiš, zdaj si ozdravljen, toda
glej, da se ti kaj hujšega ne zgodi“ —
rekel si te besede tudi meni, ko si me
ozdravil dušne bolezni. Ravnati se hočem
po Tvojih besedah, spolnovati sklenem
svoje sklepe. Pokazati hočem svoje po-
boljšanje s tem, da bom vedno mislil,
da povsod me vidi Tvoje oko, da sem
pokoren Tvojim zapovedim, in da svojega
bližnega ljubim. Poterdi me s Svojo
milostjo, napolni me s svetim Svojim
duhom, da nikoli več od dobrega ne od-
stopim, da nikoli več hudega ne storim:
ne sebi, ne drugim, ne Tebi; da me
smert ne najde nepripravljenega. Amen.

Obhajilne molitve.

Molitev pred sv. obhajilom.

O moj Jezus, moj Bog in moj Gospod! Vse ljudi k Sebi vabiš, da bi jih nasitil s Svojim sv. mesom, in napojil s svojo sv. kervjo. Hočeš se jim dati sama Sebe, in se popolnoma ž njimi združiti. Ti sam si rekel: „pridite k meni vsi, ki ste vtrujeni in obteženi, jaz vam pomórem“. Na to ljubeznjivo Tvoje vabilo, o mili Jezus! se tudi jaz semkaj bližam, in Te prosim: stori, kakor si obljubil. Vem, da nisem vreden te milosti, ampak da sem je popolnoma nevreden, ker sem grešnik; pa glej, oh usmiljeni Jezus! ravno zato sem té nebeške jedi tolikanj potrebnjši, ker sem slaboten, grešen človek. Ne zaverzi me, o Jagnje božje, in pridi v moje serce.

Ti, o Jezus, si Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta; Ti si rekel, da se nad spokornim grešnikom celó nebesa

veselé: oh, odvzemi, prosim Te ponižno in skesano, odvzemi od mene vse moje grehe, da vredno prejmem Tvoje presveto, prečisto telo. Ker terdno upam, da nikogar ne zaverneš, ki se Ti bliža potertega in skesanega serca, zato rej ponižno pristopim k angelski mizi, da vžijem kruh nebeški, ki si nam ga sam pripravil. O mili Jezus! daj da mi zavžitje Tvojega telesa in kervi zadobi večno življenje, ne pa večnega pogubljenja. Ker je Tvoje usmiljenje brez konca in Tvoja dobrota brez kraja, Te prosim tudi za uboge duše, ki v vicah terpé, ki pa zavoljo svojih pregreškov v nebesa ne morejo. O dobrotni Jezus! pri taisti ljubezni Te prosim, s katero si postavil presveto večerjo, bodi milosten terpečim dušam v vicah. Zlasti Te prosim, usmili se duš..., za ktere Ti darujem to sv. obhajilo. Pa ne darujem Ti le svoje malovredne in slabe molitve, ampak tudi neskončno zasluženje Tvojega britkega terpljenja in Tvoje bolečine polne smerti. Dodeli tedaj ločenim dušam večni pokoj, in pripelji jih v Svoje zveličanje. Amen.

Najpotrebnejši čednosti.

O moj Jezus! moj Bog in Odrešenik! vérujem, da si tukaj pričujoč v podobah kruha z dušo in s telesom, kakor Bog in človek. Vérujem to prečudno skrivnost, ker si jo Ti, večna Resnica, razodel.

O moj Jezus! v te upam, da zadobim, kar si obljubil rekoč: kdor jé moje meso, in pije mojo kri, bo z mano vekomaj živel. Zatorej hrepenim po tej nebeški jedi, da dosežem večno življenje, katero si mi obljubil.

O moj Jezus! kakor živo v te vérjem, kakor terdno v te upam, tako Te tudi po otročje in iz serca ljubiti želim. O da bi Te zamogel tako ljubiti, kakor si Ti ljubil nas ljudi! Tvoja ljubezen Te je za nas na križu darovala, Tvoja ljubezen me danes vabi pristopiti k božji mizi. O sveto jedilo ljubezni! vžgi v mojem sercu ogenj ljubezni, da Te ljubim kakor Serafini, kakor Marija, Mati božja, in kakor Te ljubijo svetniki v nebesih.

Pridi, Bog ljubezni, po Tebi hrepení moje serce; pridi, o moj Jezus, moj

Zveličar in moj Odrešenik; pridi v moje ubogo serce, pa vnemi ga, da iz ljubezni do Tebe gorí. Rad bi bil Tebi podoben, tako pohleven in poterpežljiv, tako ljubeznjiv in dobrotljiv, kakor si Ti.

O moj Jezus! moja največi dobrota, žal mi je, hudo mi je, in serčno se kesam, da sem grešil, da sem Te tolikrat razžalil. Zdaj pa terdno sklenem, da Te s Tvojo milostjo nikdar več ne razžalim. Poterdi me v mojem sklepu, in odpusti mi vse pregrehe.

Zdaj pa pristopim k presveti večerji, da jém kruh nebeški, da prejmem telo Jezusovo. Boga, ki ga angeli molijo, hočem sprejeti v svoje serce. Pridi tedaj, moj Odrešenik, ker moja duša hrepeni po Tebi; pridi, posveti me za večno življenje. Amen.

Po sv. obhajilu.

O moj Jezus! moj Bog in Zveličar! zahvalim Te, da si prišel k meni ubogemu grešniku. O kako srečen sem, da imam zdaj v sercu Tebe, Svojega Stvar-

nika, Svojega Odrešenika in Zveličarja; o kako srečen sem, da si Ti moja last, in da sem s Tabo združen! O vi sveti angeli, ki molite Boga nebes in zemlje, v mojem sercu zdaj prebivajočega, pridite, in z mano ga molite, z mano se radujte, in z mano ga hvalite; veselja in radosti mu zapojte: svet, svet, svet je Bog, Gospod vojskinih trum, ki se poniža, da v meni prebiva: Njemu bodi hvala, čast in slava na vekomaj.

O moj Jezus! vérujem, da si večna resnica. O moj Jezus! upam, da si neskončna usmiljenost. O moj Jezus! ljubim Te kot največi in vse ljubezni vredno dobroto. — O moj Jezus! molim Te, Svojega Boga in Gospoda, Svojega Odrešenika in Zveličarja. — O moj Jezus! zahvalim se Ti za veliko milost, da si me nasitil s Svojim presvetim mesom, in napojil s Svojo presveto kervjo: stori, da bom deležen Tvojega neskončnega zasluženja. — Da se Ti zahvalim za Tvojo neizrekljivo dobroto, darujem Ti svoje telo, svojo dušo, in vse, kar imam, bodi Tvoji službi posvečeno. O božji moj Zve-

ličar! ostani pri meni, in ne zapusti me nigdar, zlasti ne ob uri moje smerti.

Preljubeznjivi Jezus! ki si rekel, da kdor jé Tvoje meso, in pije Tvojo kri, ostane v Tebi, Ti pa v njem — o kako me veselí ta Tvoja obljuba! Po Svoji milosti si z mano zdaj sklenen; prosim Te, o ljubljenec moje duše! preiskreno in priserčno Te prosim, ne loči se nikdar od mene, nikdar naj me greh od Tebe ne razklene. Ti si vsemogočni Bog, pomagaj mi v mojih nadlogah; pomagal mi boš, saj si usmiljen in dobroten brez konca. V Tvojo previdnost izročim svoje telo in svojo dušo, svoj časni in večni blagor. Stori z mano, kakor Ti dopade. Tvoj, o Jezus, sem živ in mertev, zdaj in na vekomaj. Amen.

Molitev k terpečemu Jezusu.

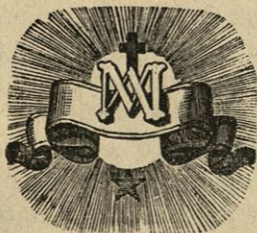
O dobrotni Jezus! s žalostjo in s strahom se spominjam Tvojega kervavega potu na Oljski gori, Tvojega bolečega bičanja in ternjevega venčanja, in grozovitnega Tvojega križanja. Pri vsem tem terpljenju in smertnih Tvojih bolečinah Te prosim: usmili se terpečih duš v vicah,

zlasti duš . . . , za ktere sem Ti to obhajilo daroval. Daj jim občutiti moč te presvete skrivnosti, in spomni se, da tudi one so v svojem življenju prejemale Tvoje presveto telo, da tudi one so pobožno častile Tvoje sveto terpljenje in Tvojo grenko smert. Zasluženje Tvojega terpljenja naj zdihujočim dušam zdaj koristi, in reši ognja vic. Vzemi jih Sabo v nebesa, da bodo tamkaj tudi zame prosile in molile: da srečno umerjem, in v terpljenje vic ne pridem.

Sveta devica Marija, Mati mojega Odrešenika! spomni se, koliko je tvoje materno serce terpelo, ko si videla Svojega Sina na križu, da strašnih bolečin medlí in pojema. Pri tem terpljenju Te prosim, spomni se zapuščenih duš v vicah, ki tako milo k nam zdihujejo, da bi bile otete. Posebno prosi za duše . . . , da bi rešene bile neznanih bolečin in gledale Boga. Prosi tudi, o ljuba Mati, da bode moji duši, ko se bo ločila, milosten Sodnik, Jezus Kristus, Tvoj Sin, ki z Očetom in sv. Duhom žíví in kraljuje od vekomaj do vekomaj. Amen.

Darovanje odpustka dušam v vicah.

O moj Jezus! Tvoje usmiljenje ponižno prosim, naj s sv. obhajilom dobljeni odpustek dušam koristno služi, in jih reši terpljenja. Ko bi ga pa te duše ne potrebovale, dodeli ga pa dušam, ki so najbližne odrešenju, da bodo Tebe, o Bog, v nebesih gledale, ljubile, hvalile in molile, kjer bodo potem tudi zame prosile, da srečno sklenem, in se njim v nebesih pridružim, ter Te ž njimi vred ljubim, in hvalim in molim na vse veke. Amen.

Češčenje peterih ssv. ran Jezusovih

za duše v vicah.

Priprava.

O Jezus, ki si za nas na križu umerl! prosim Te na kolenih odpuščanja svojih grehov; obžalujem vse svoje pregreške, in sklenem svoje življenje poboljšati: vsega se čem ogibati, karkoli bi te žalilo. V zavetje Tvojih svetih ran pribežim, o križani Jezus! in Te prosim, poterdi me v dobrem sklepu, da se vdeležim zaslug Tvojega trpljenja. Sklenem tudi za duše v vicah nasledno molitev opraviti, in po peterih svetih ranah Te prositi, da Tvoja prelita sveta kri reši te uboge duše.

1.

Križani Jezus, moj Bog in moj Zveličar! klečé Te molim in Ti v duhu po-

ljúbljam sveto rano Tvoje desne roke. Po tej blaženi rani Te prosim odpuščanja svojih grehov. Prosim te tudi, o moj Jezus, po bolečini, ki si jo v tej sveti rani terpel o pribijanju na križ, in po sveti kervi, ki je iz nje tekla: usmili Se duš v vicah, odpusti jim še ostali dolg, in sprejmi jih v večno zveličanje, posebno pa duše mojih starišev, bratov in sester, sorodnikov in prijatlov. Amen.

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Gospod Jezus Kristus,
Ki si na križu umiral!

Po zveličavni rani desne roke Tvoje
Usmili se duš v vicah!

2.

Križani Jezus, moj Bog in moj Zveličar! svoj pogled obračam na Tvoj križ, molim Te ponižno, in v duhu poljubljam sveto rano Tvoje leve roke. Prosim Te tudi po bolečini, katero si v tej sveti rani terpel o pribijanju na križ, in po sveti kervi, ki je iz nje tekla: otmi duše iz terpljenja vic, in dodeli jim večni pokoj,

posebno pa Te prosim za duše svojih duhovnih in telesnih dobrotnikov . . .

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Gospod Jezus Kristus,
Ki si na križu umiral!
Po zveličavni rani leve roke Tvoje
Usmili se duš v vicah!

3.

Križani Jezus, moj Bog in moj Zveličar! molim Te terpečega na križu, in v duhu poljubljam sveto rano Tvoje desne noge. Pa te tudi prosim po bolečini, ktero Si v tej sveti rani terpel o pribijanju na križ, in po sveti kervi, ki je iz nje tekla: očisti duše v vicah še ostalih madežev, in razveseli jih, da skoro pridejo uživati večni blagor, posebno pa Te prosim za duše, ki terpe po moji krivdi. Amen.

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Gospod Jezus Kristus,
Ki si na križu umiral!
Po zveličavni rani desne noge Tvoje
Usmili se duš v vicah!

4.

Križani Jezus, moj Bog in moj Zveličar! ki si bil za roke in za noge na križ pribit, in ki si v strašnem terpljenju za nas grešnike umerl, molim Te, in v duhu Ti poljubljam sveto rano Tvoje leve noge. Prosim Te tudi po bolečini, katero si v tej sveti rani terpel o pribijanju na križ, in po sveti kervi, ki je iz nje tekla: reši duše iz vic, in sprejmi jih k Sebi v nebesa, posebno pa Te prosim za najbolj zapuščene duše.

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Gospod Jezus Kristus,
Ki si na križu umerl!

Po zveličavni rani leve noge Tvoje
Usmili se duš v vicah!

5.

Križani Jezus, moj Bog in moj Zveličar! ljubezni Tvoji ni bilo dosti, da Si na križu za nas grešnike v strašnih bolečinah umerl, hotel Si celó po smerti s sulico preboden biti, in zadno kapljo kervi dati. O preljubi Jezus! po Tvoji smerti,

po Tvoji kervi in po Tvojih peterih svetih ranah Te prosim za rešenje vernih duš v vicah; zlasti Te prosim za duše, ki so odrešenju svojemu najbližne, in za ktere sem najbolj dolžan moliti. Dopusti tem terpečim dušam, da gredo v zveličanje skozi Tvojo stransko sveto rano, kjer bodo potem za-me prosile, da tudi jaz pridem v zveličanje, kjer Te bom z Očetom in sv. Duhom hvalil in častil na vse vekov veke. Amen.

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Gospod Jezus Kristus,
Ki si na križu umerl!

Po zveličavni rani strani Tvoje
Usmili se duš v vicah!

Sklep.

O sv. Marija, žalostna Mati! spomni se, kako strašno je Tvoj preljubi Sin terpel, ko je za nas grešnike dal vso Svojo kri, in napósled Svoje življenje, in kako je na križu umiraje klical: „O č e! odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo“. Zavolj te ljubezni Tvojega Sina

Te prosim, usmili se ubogih duš v vicah, in dosezi jim, da bodo skoro rešene muk. Prosi zanje po blaženem sadu Svojega telesa — Jezusu, ki je za nas na križu umerl. Amen.

Počestvenje sedmerih žalost Device Marije za duše v vicah.

1. Pozdravljena bodi, Marija, najponižniši dekla presvete Trojice! Opominjam Te žalosti, katero je Tvoje materno serce občutilo, ko je Tvoj ljubi Sin o s m i d a n po rojstvu drago Svojo kri za nas prelival. Zavolj te žalosti prosi Boga za nas uboge grešnike, in pa za uboge duše v vicah, da bi bile rešene vsega terpljenja.

Očenaš . . . čestvena . . .

2. Pozdravljena bodi, Marija, presveta in od vekomaj izvoljena hči nebeskega Očeta! Spominjam Te žalosti, katero si čutila, ko si pred jezo Herodovo bežala s sv. Detetom v Egipt. Zavolj

te žalosti prosi Boga za nas uboge grešnike, in pa za uboge duše v vicah, da bi bile rešene vsega terpljenja.

Očenaš . . . češčena . . .

3. Pozdravljena bodi, Marija, najčastitljiviši Mati Jezusa Kristusa, Sina božjega! Spominjam Te žalosti, katero si občutila, ko si tri dni svojega božjega Sina iskala. Zavolj te žalosti prosi Boga za nas, uboge grešnike, in pa za uboge duše v vicah, da bi bile rešene vsega terpljenja.

Očenaš . . . češčena . . .

4. Pozdravljena bodi, Marija, najljubeznjiviši nevesta sv. Duha! Spominjam Te žalosti, katero si čutila, ko Ti je božji Sin slovo jemáje rekel, da pojde umret za grehe sveta. Zavolj te žalosti prosi Boga za nas uboge grešnike, in pa za uboge duše v vicah, da bi bile rešene vsega terpljenja.

Očenaš . . . češčena . . .

5. Pozdravljena bodi, Marija, najlepši sestra svetih angelov! Spominjam

Te žalosti, katero si čutila, ko je bil Tvoj božji Sin po bogokletnih judih k smerti obsojen, ko si ga videla samega nesti Svoj križ na morišče. Zavolj te žalosti prosi Boga za nas uboge grešnike, in pa za uboge duše v vicah, da bi bile rešene vsega terpljenja.

Očenaš . . . češčena . . .

6. Pozdravljena bodi, Marija, pre-slavna Kraljica očakov! Spominjam Te žalosti, katero si čutila, ko si čula, da Ti na križ pribivajo Sina, in ko si Ga videla, da grozne bolečine terpi in mrè.

Očenaš . . . češčena . . .

7. Pozdravljena bodi, Marija, pre-rokom obljubljena in koperneče zelena Mati Odrešenikova! Spominjam Te žalosti, katero si čutila, ko je Tvoj božji Sin, s križa snet, bil Tebi v naročje dan, in napósled pokopan. Zavolj te Svoje žalosti prosi Boga za nas uboge grešnike, in pa za uboge duše v vicah, da bi bile rešene vsega terpljenja. Amen.

Očenaš . . . češčena . . .

Počestvenje sedmerih rádst Device Marije za duše v vicah.

1. Bodi pozdravljena, Marija, do-
brotna učenica aposteljnov! Spominjam
Te radosti, katero si občutila, ko Te je
véliki angel Gabriel pozdravil, in
Odrešenika naznanil. Zavolj Te radosti
prosi Boga za nas uboge grešnike, in pa
za uboge duše v vicah, da skoro pridejo
v večno veselje.

Očenaš . . . češčena . . .

2. Bodi pozdravljena, Marija, prava
učenica evangelistov! Spominjam Te ra-
dosti, katero si občutila, ko si božjega
Sina v Betlehemu devica rodila.
Zavolj te radosti prosi Boga za nas uboge
grešnike, in pa za uboge duše v vicah,
da skoraj pridejo v večno veselje.

Očenaš . . . češčena . . .

3. Bodi pozdravljena, Marija, naj-
boljši podpora mučencev! Spominjam Te
radosti, katero si občutila, ko so trije

kralji Tvojega Sina molili ko pravega Boga. Zavolj te radosti prosi Boga za nas uboge grešnike, in pa za uboge duše v vicah, da skoro pridejo v večno življenje.

Očenaš . . . češčena . . .

4. Bodi pozdravljena, Marija, najmodrejši učiteljica cerkvenih očetov in spoznovavcev! Spominjam Te radosti, katero si občutila, ko si bila Svojega Sina v tempeljnu našla. Zavolj te radosti prosi Boga za nas uboge grešnike, in pa za uboge duše v vicah, da skoro pridejo v večno življenje.

Očenaš . . . češčena . . .

5. Bodi pozdravljena, Marija, najlepši cvet devic in žená! Spominjam Te radosti, katero si občutila, ko se Ti je vstali Sin prikazal neumerljiv. Zavolj te radosti prosi Boga za nas uboge grešnike, in pa za uboge duše v vicah, da skoro pridejo v nebesa.

Očenaš . . . češčena . . .

6. Bodi pozdravljena, Marija, najsvetlejši venec med svetniki! Spominjam

Te radosti, katero si občutila, ko je Tvoj božji Sin v nebesa šel iz lastne moči. Zavolj te radosti prosi Boga za nas uboge grešnike, in pa za uboge duše v vicah, da skoraj pridejo v nebesa.

Očenaš . . . češčena . . .

7. Bodi pozdravljena, Marija, najmilejši pomočnica živim ino mertvim! Spominjam Te radosti, katero si občutila, ko Te je Tvoj božji Sin v nebesa vzel, in povzdignil nad vse angelske verste. Zavolj te radosti prosi Boga za nas uboge grešnike, in pa za uboge duše v vicah, da skoraj pridejo v nebesa.

Očenaš . . . češčena . . .

Litanije vseh svetnikov.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!

Bog Sin, Odrešenik svetá, usmili se nas!

Bog sveti Duh, usmili se nas!

Sveta Trojica, en sam Bog, usmili se nas!

Sv. Marija,

Sv. Mati Božja,

Sv. devic Devica,

Sv. Mihael,

Sv. Gabriel,

Sv. Rafael,

za nas

Boga prosite!

Vsi sveti angeli in arhangeli, za nas

Boga prosite!

Vse svete verste zveličanih duhov, za nas

Boga prosite!

Sv. Janez Kerstnik, za nas Boga prosi!

Sv. Jožef, za nas Boga prosi!

Vsi sveti očaki in preroki, za nas Boga
prosite!

Sv. Peter,

Sv. Pavel,

Sv. Andrej,

Sv. Jakop,

Sv. Janez,

Sv. Tomaž,

Sv. Jakop,

Sv. Filip,

Sv. Jernej,

Sv. Matevž,

Sv. Simon,

Sv. Tadej,

Sv. Matija,

Sv. Barnaba,

Sv. Lukež,

Sv. Marka,

za nas

Boga prosi!

Vsi sveti aposteljni in evangelisti, za nas
Boga prosite!

Vsi sveti učenci Gospodovi, za nas Boga
prosite!

Vsi sveti nedolžni otroci, za nas Boga
prosite!

Sv. Štefan, }
 Sv. Lavrenci, } za nas Boga prosi!
 Sv. Vincenci, }

Sv. Fabijan in Sebastijan, }
 Sv. Janez in Pavel, } za nas
 Sv. Kozma in Damijan, } Boga
 Sv. Gervazi in Protazi, } prosita!

Vsi sveti marterniki, za nas Boga prosite!

Sv. Silvester, }
 Sv. Gregori, } za nas
 Sv. Ambrož, }
 Sv. Avguštin, } Boga prosi!
 Sv. Jeronim, }
 Sv. Martin, }
 Sv. Nikolaj, }

Vsi sveti škofje in spoznovavci, za nas
 Boga prosite!

Vsi sveti učeniki, za nas Boga prosite!

Sv. Anton, }
 Sv. Benedikt, } za nas Boga
 Sv. Bernard, } prosi!
 Sv. Dominik, }
 Sv. Frančišek, }

Vsi sveti mašniki in leviti, za nas Boga
 prosite!

Vsi sveti menihi in puščavniki, za nas
Boga prosite!

Sv. Marija Magdalena,

Sv. Agata,

Sv. Lucija,

Sv. Neža,

Sv. Cecilija,

Sv. Katarina,

Sv. Anastazija,

za nas Boga
prosi!

Vse svete device in vdove, za nas Boga
prosite!

Vsi svetniki in svetnice Božje, za nas
Boga prosite!

Bodi nam milostljiv; zanesi nam, o Gospod!

Bodi nam milostljiv; usliši nas, o Gospod!

Vsega hudega,

Vsega greha,

Svoje jeze,

Nagle in neprevidene smerti,

Skušnjav hudičevih,

Jeze, sovraštva in vse hude volje,

Duhá nečistosti,

Treska in hudega vremena,

Šibe potresa,

Kuge, lakote in vojske,

Večne smerti,

reši nas, o Gospod!

S skrivnostjo svojega svetega včlovečenja,

S svojim prihodom,

S svojim rojstvom,

S svojim kerstom in svetim postom,

S svojim križem in terpljenjem,

S svojo smertjo in svojim pokopom,

S svojim svetim vstajenjem,

S svojim čudovitnim vnebohodom,

S prihodom tolažnika svetega Duha,

V dan sodbe,

Mi grešniki,

Da nam zanesi,

Da nam odpústi,

Da nas k pravi pokori pripelji,

Da svojo sveto cerkev vladaj in

ohrani,

Da pastirja apostolskega in vse cerkvene stanove v svoji sveti veri

ohrani,

ohrani,

Da sovražnike svete cerkve ponižaj,

Da našega cesarja obvaruj,

Da kerščanskim kraljem in oblastnikom mir in pravo enovoljnost daruj,

Da vsemu kerščanskemu ljudstvu mir

in edinost dodeli,

reši nas, o Gospod!

prosimo te, sliši nas!

Da nas vse v svoji sveti službi po-
terdi in ohrani,

Da naše misli k nebeškim željam
povzdigni,

Da vsem našim dobrotnikom večne
dari dodeli,

Da duše naše in naših bratov, bližnjih
in dobrotnikov večnega pogubljenja
reši,

Da sad zemlji daj in ohrani,

Da vsem vernim dušam večni pokoj
dodeli,

Da nas usliši,

Sin Božji,

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemplješ;
zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemplješ;
usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemplješ;
usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Očenaš i. t. d. (tiho).

prosimo te, sliši nas!

V. In nas ne vpelji v skušnjava.
 O. Temuč reši nas hudega. Amen.

1. K svetemu rešnjemu Telesu.

V. Kruh z nebes si jim dodelil,
 O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

M o l i m o.

O Bog! kteri si nam v prečudnem Zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha Bog vekomaj. Amen.

2. Za vse potrebe.

Vsegamogočni, večni Bog, nebeški Oče, poglej z očmi svoje neskončne milosti naše reve in nadloge. Usmili se vseh vernih kristjanov, za ktere se je tvoj edिनorojeni Sin, naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus voljno grešnikom v roke dal, in

je tudi svojo drago kri na lesu svetega križa prelil. Po tem Gospodu Jezusu od-
 verni, milostljivi Oče, zaslužene šibe, se-
 danje in prihodnje nevarnosti, punte,
 vojsko, kugo, lakoto, dragino, bolezni in
 žalostne revne čase.

Vsegamogočni, večni Bog, usmili se
 svojega služabnika, našega papeša I., in
 vodi ga po potu večnega življenja, da bo
 s tvojo pomočjo, kar je tebi prijetno,
 želel in z vso močjo storil.

O Bog, pastir in vladar vseh vernih,
 glej milostljivo na svojega služabnika na-
 šega škofa I., ki si ga pastirja naši ško-
 fiji postavil, dodeli mu, da tistim, čez
 ktere je postavljen, z besedo in z djanjem
 k dobremu služi, in tako s čedo, ki mu
 je izročena, večno življenje doseže.

Bog, varh vseh kraljestev, dodeli
 svojemu služabniku našemu cesarju I.,
 spoznati in častiti tvojo moč, s katero se
 sovražnik premaga, da bo, ker je iz tvoje
 volje cesar postal, tudi v tvojem varstvu
 vselej mogočen.

Razsvetli in poterdi v vsem dobrem
 duhovske in deželske oblastnike in go-

sposke, da nas bodo na vse to napeljevali, kar more k tvoji Božji časti, k našemu zveličanju in k miru in sreči vsega kerščanstva pripomoči.

Prosimo tudi, kakor hočeš, da nam je prositi za svoje prijatle in neprijatle, za zdrave in bolne, za vse žalostne in revne kristjane, za žive in mertve.

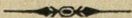
Vsegamogočni, večni Bog, ki gospoduješ čez žive in mertve, in se usmiliš vseh, ktere iz vere in dobrih del za svoje spoznaš, pohlevno te prosimo, da vsi, za ktere smo se namenili moliti, kateri so še pri življenju, ali pa so se že iz sveta ločili, na prošnje vseh tvojih svetnikov od tvoje dobrote odpuščenje vseh svojih grehov dosežejo.

Dodeli nam, o Bog miru, pravo edinost v veri brez vsega razdertja in ločitve. Preoberni naše serca k pravi pokori in k poboljšanju našega življenja. Vžgi v nas ogenj svoje ljubezni. Daj nam goreče želje po vsi pravičnosti, da ti bomo kakor tvoji pokorni otroci v življenju in v smerti prijetni in dopadljivi.

Tebi, o Gospod, bodi vedno priporočeno vse naše djanje in nehanje, naše delo in opravilo, naše življenje in naša smert. Daj nam tvojo milost tukaj uživati, in tamkaj z vsemi izvoljenimi doseči, da te bomo v večnem veselju in zveličanju hvalili in moliti. To nam dodeli, Gospod nebeški Oče, po Jezusu Kristusu svojem ljubem Sinu, Gospodu našem in Odrešeniku, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha Bog vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas.
O. Amen.

Očenaš . . . češčenamarija . . . (petkrat).

Lavretanske litanije.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Posoda duhovna,
 Posoda časti vredna,
 Posoda vse svetosti,
 Skrivnostna roža,
 Turn kralja Davida,
 Turn slonokosteni,
 Hiša zlata,
 Skrinja mirú in sprave,
 Vrata nebeške,
 Zgodnja danica,
 Zdravje bolnikov,
 Pribežališče grešnikov,
 Tolažnica žalostnih,
 Pomoč kristjanov,
 Kraljica angelov,
 Kraljica očakov,
 Kraljica prerokov,
 Kraljica apostolov,
 Kraljica mučenikov,
 Kraljica spoznovavcev,
 Kraljica devic,
 Kraljica vseh svetnikov,
 Kraljica brez madeža iz-
 virnega greha spočeta,

za nas Boga prosi!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ,
 zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Molitve.

1. K presvetemu rešnjemu Telesu.

Ÿ. Kruh z nebes si jim dodelil.

O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

Molím o.

O Bog, kteri si nam v prečudnem Zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. (Kteri živiš . . .)

2. K sv. Devici Materi Marii.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta Božja porodnica! ne zaverzi naših prošenj

v naših potrebah, temuč reši nas vselej vseh nevarnost. O častitljiva in blažena Devica, naša Gospa, naša srednica, naša besednica, naša pomočnica. S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči.

Ÿ. Prosi za nas, sv. Božja porodnica!
O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l í m o.

Dodeli nam, svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog! da vedno zdravje na duši in na telesu uživamo, in da bomo po častitih prošnjah presvete Marije vselej Device sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni.

(Od 1. adventne nedelje do božica.)

Usmiljena Mati Zveličarjeva, ki ostaneš vrata nebeške in zgodnja danica, pomagaj ljudstvu, ki je padlo, pa želi vstati; ti, ki si svojega Stvarnika prečudno rodila, devica pred in potlej ostala, ko si iz Gabrielovih ust prejela češčenje, usmili se grešnikov.

Ů. Angel Gospodov je oznanil Mariji.
O. In spočela je od sv. Duha.

M o l i m o.

Svojo milost, prosimo o Gospod, v naše serca vlij, da, ki smo po angelovem oznanjenju včlovečenje Kristusa, tvojega Sina, spoznali, po njegovem terpljenju in križu častitljivo vstajenje dosežemo.

(Od božiča do svečnice.)

Usmiljena Mati Zveličarjeva . . .

(Kakor prej za advent.)

Ů. Po porodu si Devica čista ostala.
O. Prosi za nas, Božja porodnica!

M o l i m o.

Bog, kateri si po rodovitnem devištvu svete Marije človeškemu rodu dar večnega zveličanja dodelil, daj, Te prosimo, da njo za nas prositi čutimo, po kateri nam je sreča došla prejeti življenja začetnika Gospoda našega Jezusa Kristusa, Sina tvojega.

(Od svečnice do velicega četertka.)

Bodi češčena, nebes kraljica, češčena
angelov gospa; češčena korenina, češčena
Ti, ki si svetu pravo luč rodila! Bodi
pozdravljena, Devica častita, memo vseh
lepa; bodi pozdravljena preljubeznjiva,
in prosi za nas Kristusa!

Ÿ. Hvalimo te, Devica presveta.

O. Daj nam moč zoper sovražnike tvoje.

M o l i m o .

Dodeli, milostljivi Bog, brambo naši
slabosti, da, ki svete Božje porodnice
spomin obhajamo, s pomočjo njenih pro-
šenj od svojih grehov vstanemo.

(Od velike sabote do 1. nedelje po binkoštih.)

Veseli se, Kraljica nebeška, aleluja!
kterega si zaslužila nositi, aleluja! je
vstal od smerti, kakor je rekel, aleluja!
Prosi za nas Boga, aleluja!

Ÿ. Veséli in raduj se, Devica Marija, aleluja!

O. Ker je Gospod res vstal, aleluja!

M o l i m o .

O Bog, ki si po vstajenju svojega
Sina Gospoda našega Jezusa Kristusa

svet razveselil; dodeli, Te prosimo, da po njegovi Materi Devici Marii veselje večnega življenja dosežemo.

(Od 1. nedelje po binkoštih do adventa.)

Češčena bodi, Kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, oberni tedaj, naša pomočnica, svoje milostljive oči v nas; in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blaženi sad tvojega telesa: o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

Ÿ. Prosi za nas, sveta Božja porodnica.
O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o .

Vsegamogočni, večni Bog, ki si dušo in telo častite Device Matere Marije, da bi vredno prebivališče tvojega Sina biti zaslužila, s pomočjo sv. Duha pripravil, daj, da bomo, ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah prihodnjega zlega in večne smerti rešeni.

3. K svetemu Jožefu.

Glejte, zvesti in modri hlapec, ktere-
rega je postavil Gospod čez svojo družino.
V. Prosi za nas, sveti Jožef!
O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o.

Naj nam, prosimo o Gospod, zasluže-
nje ženina tvoje presvete Matere Marije
pomaga, da, kar naša slabost ne premore,
nam bode po njegovih prošnjah dodeljeno.

4. Za vse potrebe.

Gospod, ponižno te prosimo, razveži
po svoji milosti naših grehov vezi, in
ohrani po prošnjah svoje izvoljene matere
ljube device Marije in vseh svojih svet-
nikov nas svoje služabnike, naše dobrot-
nike in naše pohištvo v vsi svetosti; očisti
tudi vso našo rodovino in naše prijatle
od hudega in grehov, in napolni jih z
lepimi čednostmi; dodeli nam mir in
zdravje, odverni od nas vidne in nevidne
sovražnike, in odženi vse hude želje; daj
nam zdravo vreme in dobro letino, skaži
milost našim prijatlom in neprijatlom, in

obvaruj to duhovnijo z vsemi, kateri v njej prebivajo kuge, lakote, vojske, ognja, potresa, povodnji, in dodeli milostljivo vsem vernim kristjanom, živim in mertvim, v nebeškem kraljestvu večno življenje, mir in pokoj. Obvaruj našega papeža I., našega škofa I., našega cesarja I., in vso našo duhovsko in deželsko gosposko, in vse kerščansko ljudstvo vseh nadlog in vsega zlega. In tvoj blagoslov pridi z nebes na nas, in bodi vselej nad nami. Po Gospodu našem, Jezusu Kristusu, Sinu tvojemu, kateri z teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.

Ÿ. Božja pomoč ostani vselej pri nas.
O. Amen.

Očenaš ... češčenamarija ... (petkrat.)

Litanije žalostne Matere božje za duše v vicah.

Gospod, usmili se duš v vicah.

Kriste, usmili se duš v vicah.

Gospod, usmili se duš v vicah.

Bog, Oče nebeški, usmili se duš v vicah.
 Bog Sin, Odrešenik svetá, usmili se duš
 v vicah.

Bog sveti Duh, usmili se duš v vicah.

Sveta Tvojica, edini Bog, usmili se duš
 v vicah.

Sv. Marija, žalostna Mati,

Sv. Marija, po svoji žalosti, ko si
 božje Dete v največem uboštvu v
 hlevu rodila,

Sv. Marija, po britkosti Svojega
 serca, ko si z božjim Detetom
 pred Herodovim mečem bežala v
 Egipt,

Sv. Marija, po svoji žalosti, ko si
 čula Simeonove besede, da ti bo
 dušo meč prebodel,

Sv. Marija, po svoji žalosti, ko si
 božje Dete tri dni iskala,

Sv. Marija, po veliki žalosti, ko je
 Jezus pred terpljenjem od tebe
 slovo jemal,

Sv. Marija, po veliki žalosti, ko si zvé-
 dela, da je Jezus vjet in obsojen,

Sv. Marija, po veliki žalosti, ko si
 Jezusa s križem srečala,

prosi za-nje!

Sv. Marija, po britkosti tvoje duše,
 ko je bil Jezus na križ pribijan,
 Sv. Marija, po žalosti, ko te je Jezus
 sv. Janezu priporočil,

Sv. Marija, po strašni britkosti, ko
 je Jezus glavo nagnil in izdihnil,

Sv. Marija, po grenki bolečini, ko
 si videla ga mertvega prebadati,

Sv. Marija, po veliki britkosti, ko
 ti mertvega Jezusa v naročje dadó,

Sv. Marija, po obilnih solzah, ko so
 ti Sina pokopavali,

prosi za-nje!

Jagnje Božje, ki odjemlješ greha svetá:
 prizanesi ubogim dušam v vicah.

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe svetá:
 usliši uboge duše v vicah.

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe svetá:
 usmili se ubogih duš v vicah.

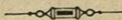
Očenaš . . . češčenamarija . . .

M o l i m o.

O Jezus, moj križani Odrešenik, pri
 čegar terpljenju in smerti je bila duša
 Tvoje deviške Matere, kakor je Simeon
 rekel, z mečem prebodena: dodeli nam

ubogim grešnikom, ki nje žalost in britkost pobožno častimo, da nas Njene prošnje rešijo vseh dušnih in telesnih nevarnost.

Prosimo Te, o Bog! po bolečinah, terpljenju in žalosti, ki je Mati božja terpela pod križem Svojega Sina: po Njenih zaslugah in prošnjah se milostno usmili ubogih duš v vicah, in odpusti jim kazen, da pridejo v nebesa, kjer Te bodo v neizrekljivi sreči uživale, z Marijo deviško Materjo in vsemi svetniki ljubile, hvalile in molile v Jezusu Kristusu, Gospodu našem, na vse veke. Amen.

Litanije za duše v vicah.

Gospod, usmili se jih!

Kriste, usmili se jih!

Gospod, usmili se jih!

Bog, Oče nebeški, usmili se jih!

Bog Sin, Odrešenik svetá, usmili se jih!

Bog sveti Duh, usmili se jih!

Sv. Trojica, edini Bog, usmili se jih!

Sv. Marija,
 Sv. Mihael,
 Vsi ssv. angeli in nadangeli,
 Vse verste blaženih duhov,
 Sv. Janez kerstnik,
 Sv. Jožef,
 Vsi ssv. očaki in preroki,
 Sv. Peter,
 Sv. Pavel,
 Sv. Andrej,
 Sv. Janez,
 Vsi ssv. apostoli in evangelisti,
 Vsi ssv. nedolžni otroci,
 Sv. Štefan,
 Sv. Lavrencij,
 Vsi ssv. mučenci,
 Sv. Silvester,
 Sv. Gregorij,
 Sv. Avguštin,
 Vsi ssv. škofje in spoznovavci,
 Sv. Benedikt,
 Sv. Frančišek,
 Vsi ssv. menihi in puščavniki,
 Sv. Marija Magdalena,
 Sv. Lucija,
 Vse ssv. device in vdove,

prosi (te) za-nje!

Vsi svetniki božji, prosite za-nje!
 Bodi jim milostljiv, zanesi jim, o Gospod!
 Bodi jim milostljiv, reši jih, o Gospod!
 Vsega zlega,
 Svoje jeze,
 Ojstrosti Svoje pravice,
 Njih velike britkosti,
 Njih bolečega kopernenja,
 Njih terde sužnosti,
 Bolečin ognja,
 Velikega terpljenja,
 Po Svojem čudovitem spočetju,
 Po Svojem svetem rojstvu,
 Po Svojem kerstu in postu,
 Po Svoji preponižnosti,
 Po Svoji popolni pokornosti,
 Po Svoji silni ubožnosti,
 Po Svoji neomadežani čistosti,
 Po Svoji nepremagljivi poterpežljivi-
 vosti,
 Po neskončni ljubezni Svojega serca,
 Po Svojih delih in težavah,
 Po Svojem kervavem potu,
 Po Svojem nečloveškem bičanju,
 Po Svojem sramotnem venčanju s
 ternjem,

reši jih, o Gospod!

Po Svojem zasramljivem zaničevanju,
 Po Svojem krivičnem obsojenju,
 Po Svojem bolečem nosenju križa,
 Po Svojem grozovitem križanju,
 Po Svojih peterih svetih ranah,
 Po Svoji terpeči zapuščenosti,
 Po Svoji pregrenki smerti,
 Po Svojem prebodenem sercu,
 Po Svojem veličastnem vstajenju,
 Po Svojem čudovitem vnebohodu,
 Po poslanem sv. Duhu, tolažniku,
 Po zaslugah in prošnjah Svoje svete
 Matere,

Po zaslugah in prošnjah vseh svet-
 nikov,

Mi ubogi grešniki,

Da vernim dušam v vicah prizanesi,

Da jih iz njihovih muk oprosti,

Da jim hrepenenje po Tebi izpolni,

Da jim milostno Te gledati dovoli,

Da našim ranjkim starišem, bratom
 in sestram, sorodnikom, dobrot-
 nikom in prijatlom večne dari do-
 deli,

Da se usmili posebno tistih duš, na
 ktere nobeden več ne misli,

reši jih, o Gospod!

prosimo te, usliši nas!

Da vsem vernikom na zemlji sočutno ljubezen do vernih duš dodeli,	}	prosimo te, usliši nas!
Da našo molitev za-nje vseg- dar usliši,		
Jezus, kralj veličastva,		

Jagnje božje, ki odjemplješ grehe svetá:
daj jim pokoj.

Jagnje božje, ki odjemplješ grehe svetá:
daj jim pokoj.

Jagnje božje, ki odjemplješ grehe svetá:
daj jim večni pokoj.

Očenaš . . . češčenamarija . . .

M o l i m o .

O Bog, Stvarnik in Odrešenik vseh vernih, prizanesi dušam Svojih služabnikov in služabnic vse njih grehe, da odpuščanje, ki so ga vselej želeli, v ponižnih prošnjah dosežejo: ki živiš in kraljuješ, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Ÿ. Gospod, daj jim večni pokoj!

Ř. In večna luč naj jim sveti!

Ÿ. Naj počivajo v miru!

Ř. Amen.

Molitev za duše v vicalh.

Neskončno usmiljeni Bog! usmili se vseh umerlih kristjanov, ki se imajo še očiščevati. Naj pride njih zdihovanje in goreče kopernenje do prestola Tvoje milosti in sprejmi jih v večno Svoje kraljestvo. Da to nadomestim, kar so one Tvoji pravici na dolgu, zato Ti darujem vse, karkoli je Tvoj ljubi Sin na zemlji storil in terpel. Sprejmi, o milostni Oče, za-to, kar so one zamúdile in opústile, preobilost Njegovih dobrih del in zaslug; za tisto, kar so napčnega in nespodobnega storile, pa sprejmi Njegove muke in bolečine, rane in terpljenje, ki ga je imel prestati; in za kazni, ki so vernim dušam še preterpeti, sprejmi pa bitko smert, ktero je zanje prestal Tvoj božji Sin. Dodeli milostno, da jih Njegova draga kri očisti in odreši. Skaži jim, ki si naš Oče in njih Oče v nebesih, Svoje neskončno usmiljenje, in vzemi jih k sebi v večni mir, da Te v nebesih z vsemi svetniki brez konca in kraja hvalijo in časté. Amen.

Molitev za ranjcega škofa ali duhovna.

O Bog, ki Si služabnika svojega naslednikom apostolov pridružil, povzdignivši ga v škofovsko (ali duhovsko) čast, dodeli, da se vekomaj nebeške slave ž njimi veselí. Amen.

Molitev za ranjke stariše.

O Bog, ki si nam očeta in mater častiti zapovedal: usmili se milostno duše mojega očeta in moje matere; odpusti jima vse njih grehe; meni pa dodeli, da se zopet vidimo v veselju večnega veličastva: po Gospodu našem Jezusu Kristusu. Amen.

Molitev moža za ranjco svojo ženo, ali žene za ranjcega svojega moža.

Usmiljeni, prezvesti Bog! moja žena (moj mož) je sicer s smertjo od mene ločena (ločen), pa ima vendar pravico, da od mene zahteva, da ji (mu) na kraju očiščevanja z molitevjo pomagam. Pripočam tedaj njeno (njegovo) dušo Tvojemu usmiljenju, in Te prosim za milost, tako

živeti, da bi mogel pokojno in zaupljivo umreti. Amen.

Molitev za umerlega otroka.

Vsemogočni Bog! dopadlo Ti je, da si mojo ljubo dete s prezgodno smertjo s tega sveta poklical. Po pravici priča-kuje, ako ima kaj terpeti, moje pomoči. Iz celega serca priporočam Tvojemu usmi-ljenju njegovo dušo, in to tolikanj bolj, ako sem znabiti sam (-a) kriv (-a), da mu je terpeti. Polajšaj, o Bog, njegovo terpljenje, in spusti ga, da gre uživat zve-ličanje Tvoje. Meni pa dodeli milost, tako živeti, da smem upati, da se ž njim po smerti svoji na veke snidem. Amen.

Molitev za brate in sestre, sorodnike in dobrotnike.

O Bog, delivec milosti in ljubivec človeškega zveličanja: Tvojo dobrotljivost prosimo, daj našim bratom in sestram, sorodnikom in dobrotnikom, ki so se že s tega sveta ločili, na prošnjo blažene device Marije in vseh Svojih svetnikov,

da bodo večnega zveličanja deležni: po Gospodu našem, Jezusu Kristusu. Amen.

Molitev za ranjcega.

Nagni, o Gospod, Svojo uho k našim prošnjam, s katerimi Tvojo milost ponižno prosimo, da dušo Svojega služabnika ..., kateri si s tega sveta iti ukazal, v kraj svetlobe in miru postaviš, in se Tvojim svetnikom pridružiti veliš: po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Molitev za ranjco.

Prosimo Te, o Gospod, usmili se po Svoji dobroti duše Svoje služabnice ..., očisti jo vseh madežev njenega zemeljskega življenja, in dodeli ji delež večnega zveličanja: po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Perva devetdnevnicca za duše v vicah.

Vsak dan devetdnevnicce treba je moliti vse nasledne molitve:

Ÿ. Bog, pridi mi na pomoč.

O. Gospod, hiti mi pomagat.

Čast bodi Bogu Očetu i. t. d.

1. Večni Oče, pred Tvojo pričujočnostjo se popolnoma ponižam, ter Te ponižno molim, in po dragoceni kervi, katero je Jezus, Tvoj božji Sin v vertu Getzemanu pretil, Te prosim: hitro reši iz terpljenja vic te blažene duše, posebno še tiste, ki so ondi že dolgo prideržane, ter jih po svojem angelju pripelji v prebivališče svojega veličastva, da Te ondi hvalijo in častijo na vekomaj.

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Ÿ. Gospod daj jim večni mir in pokoj.

O. In večna luč naj jim sveti! Amen.

2. Večni Oče, po dragoceni kervi Jezusa, Tvojega božjega Sina, katero je

pri svojem grozovitnem bičanju prelil, Te prosim: hitro reši duše iz vic, posebno še tisto, ki je naj bližej svojega odrešenja, da nemudoma gre Tebe na vekomaj hvalit in častit.

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Ÿ. Gospod daj jim večni mir in pokoj.
O. In večna luč naj jim sveti! Amen.

3. Večni Oče, po dragoceni kervi, katero je Jezus, Tvoj božji Sin prelil, ko so ga neusmiljeno s ternjem kronali, Te prosim: hitro reši verne duše iz terpljenja vic, posebno še tisto, ki bi imela zadnja od ondot iti, da zamore tim prej Tebe hvalit in častit na vekomaj.

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Ÿ. Gospod daj jim večni mir in pokoj.
O. In večna luč naj jim sveti! Amen.

4. Večni Oče, po dragoceni kervi, katero je Jezus, Tvoj božji Sin, prelil, ko so mu z života vlekli škerlatasti plajšč, na ktere so bile prisušene rane, ktere so mu bile vsekane med bičanjem, Te prosim: hitro reši iz vic terpeče duše,

posebno še tisto, ki je v tvojih očeh na dobrih delih naj bolj bogata, da Te v veliki slavi, ki jo čaka, časti in hvali na vekomaj.

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Ÿ. Gospod daj jim večni mir in pokoj.

O. In večna luč naj jim sveti! Amen.

5. Večni Oče, po dragoceni kervi, katero je Jezus, Tvoj božji Sin prelil, ko je križ na svojih ramah na Kalvarijo nesel, Te prosim: hitro reši v plamenu vic prideržane duše, posebno še tiste, katerim sem naj več dolžan, da ne bodo več zaderževane, Te iti hvalit in častit na vekomaj.

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Ÿ. Gospod daj jim večni mir in pokoj.

O. In večna luč naj jim sveti! Amen.

6. Večni Oče, po dragoceni kervi, katero je Jezus, Tvoj božji Sin, prelil, ko je bil neusmiljeno na križ pribit, Te prosim: hitro reši iz vic blažene duše, posebno še tisto, ki je terpljenju in smerti Tvojega božjega Sina naj večjo čast ska-

zovala, da Te potem gre naravnost hvalit in častit na vekomaj.

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Ÿ. Gospod daj jim večni mir in pokoj.
O. In večna luč naj jim sveti! Amen.

7. Večni Oče, po dragoceni kervi, ki je tekla iz prebodene strani Jezusa, Tvojega božjega Sina, v preveliko žalost njegove pričujoče Matere, Te prosim : hitro reši iz vic blažene duše, posebno še tisto, ki je prečisto Devico naj bolj častila, da nemudoma zamore iti Ti ž njo zahvalo pét, Te častit in hvalit na vekomaj.

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Ÿ. Gospod daj jim večni mir in pokoj.
O. In večna luč naj jim sveti! Amen.

Ÿ. Vrat peklenškega brezna,
O. Reši njih duše, o Gospod!

Ÿ. Naj v miru počivajo!
O. Amen.

Ÿ. Gospod, usliši mojo molitev.
O. In moje vpitje naj do Tebe pride!

Bog, Stvarnik in Odrešenik vsih vernih, dodeli dušam svojih služabnikov

in služabnic odpuščanje vsih grehov, da milostljivo odpuščanje, kterega so vselej želeli, po bogaboječih prošnjah dosežejo, ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.

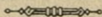
Ÿ. Gospod daj jim večni mir in pokoj.

O. In večna luč naj jim sveti!

Ÿ. Naj v miru počivajo!

O. Amen.

Za opravljanje te devetdnevnic so od sv. Očeta Pija IX. podeleni popolnoma odpustki, katerih se zamorejo vdeležiti vsi, ki ali med opravljanjem devetdnevnic, ali pa v osmini po opravljeni devetdnevnic vredno prejmejo zakrament sv. pokore in sv. R. Telesa in molijo v papežev namen. (Gačeta 3. prosenca 1849. L. kardinal Altieri.)

Druga devetdnevnic za duše v vicah.

(Od sv. Alfonza Ligorija.)

Molitev.

(Se vsak dan opravi.)

Priporočim Ti, o Bog in Zveličar Jezus Kristus, in Tebi preblažena Mati

Marija, vse duše v vicah, svoje dobrotnike, prijatle in sovražnike, zlasti pa tiste duše, za ktere sem moliti dolžan.

Darujem Ti, o Bog! svojo molitev, ker hočem premišljovati grozne bolečine, ktere terpé uboge duše v vicah, da jim s tem polajšam njih terpljenje.

1. dan.

Veliko bolečin imajo duše v vicah prestajati; pa najbolj jih peče in bolí zavest, da so terpljenja si krive same, ker so premalo obžalovale svoje grehe, dokler so bile na zemlji.

O moj božji Zveličar Jezus Kristus! kolikrat sem zaslužil pogubljenja. O kako bi me bolela in pekla misel, ko bi bil zdaj zaveržen, da sem sam si kriv pogubljenja! Zahvalim Te, da Si imel do zdaj z mano toliko poterpljenja. O moj Bog, ljubim Te čez vse, ker si neskončna dobrotá, in iz vsega serca obžalujem, da sem Te kdaj razžalil. Obljubim Ti, da čem raje umreti, kakor Te še kdaj razžaliti. Dodeli mi milost, da stanoviten ostanem; usmili se mene, usmili se pa tudi ubogih duš, ki v vicah terpé.

Sveta Marija, Mati Božja! pomagaj jim s svojo mogočno priprošnjo.

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Ź. Gospod daj jim večni pokoj.

Ř. In večna luč naj jim sveti!

Ź. Naj počivajo v miru!

Ř. Amen.

2. dan.

Molitev (kakor prvi dan).

Drugo veliko bolečino, ki jo terpé duše v vicah, jim dela misel, da so na zemlji zgubile toliko časa, ob katerem bi si bile lahko nabirale zasluženja za nebesa. Zavest, da zgubljenega časa nazaj ne dobijo, ta jim prizadeva grozno terpljenje.

O kako siromak in nesrečen sem, da sem si skoz toliko let, ki sem jih na zemlji preživel, samo terpljenje peklenško služil. Zahvalim Te, o moj Bog, da mi časa daješ, da morem še to zgubo poravnati in tej nesreči oditi. Obžalujem, da sem bil do Tvoje neskončne dobrote nehvaležen; stoj mi na strani, da ostale dni svojega življenja tako obernem, da Tebi služim in Tebe ljubim. Usmili se mene; usmili se pa tudi ubogih duš, ki v vicah terpé.

Sveta Marija, Mati Božja! pomagaj jim s svojo mogočno priprošnjo.

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Ÿ. Gospod (kakor prvi dan).

3. dan.

Molitev (kakor prvi dan).

Še druga bolečina, ki jo duše v vicah terpé, je pa ta, da vidiijo, kako strašni in ostudni so njih grehi. Tu na zemlji ostudnosti greha ne spoznamo; toda na ónem svetu se spozna popolnoma, in spoznanje, kako velik in grozen da je greh, jim dela največi bolečine.

Ker si Ti, o moj Bog, neskončna dobrota, Te ljubim čez vse, in iz vsega serca obžalujem, da sem te kdaj razžalil. Obljubim Ti, da raje umerjem, kakor Te še kdaj razžalim. Dodeli mi milost, da stanoviten ostanem; usmili se mene; usmili se pa tudi ubogih duš, ki v vicah terpé.

Sveta Marija, Mati Božja! pomagaj jim s svojo mogočno priprošnjo.

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Ÿ. Gospod (kakor prvi dan).

4. dan.

Molitev (kakor prvi dan).

Ubogim dušam v vicah prizadeva največi terpljenje to, da so bile na zemlji Bogu neprijetne in neljube in sovražne, ker so grešile. Marsikteri spokorniki so žalosti merli, ko so pomislili, da so žalili Boga, ki je tako neskončno dober. Uboge duše v vicah, ki Boga ljubijo iz vseh svojih moči, one veliko bolje spoznajo, kako ljubeznjiv je Bog, in kolike ljubezni da je vreden, kakor to mi spoznamo; ta misel in to spoznanje, da so Mu bile na zemlji neprijetne in neljube, jim dela veči bolečine, kakor vse drugo terpljenje.

O moj Bog! ker si neskončna dobrota, obžalujem iz vsega serca, da sem Te kdaj razžalil. Obljubim Ti, da čem raje umreti, kakor Te še kdaj razžaliti. Dodeli mi milost, da stanoviten ostanem; usmili se mene, usmili se pa tudi ubogih duš, ki v vicah terpé.

Sveta Marija, Mati Božja! pomagaj jim s svojo mogočno priprošnjo.

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Ÿ. Gospod (kakor prvi dan).

5. dan.

Molitev (kakor prvi dan).

Veliko terpé uboge duše v vicah tudi zato, ker ne vedo, kdaj bo konec njih terpljenju. One sicer vedo, da bodo rešene, da jim srečna tista ura gotovo pride, kdaj pa je bodo zaslišale — to jim množi terpljenje.

O moj Bog! ako bi bil Ti dopustil, da bi se bil nesrečnež jaz pogubil, vedel bi bil natanko in za gotovo, da nikdar ne pridem iz kraja terpljenja in bolečin. Pa tega nisi storil. Ljubim Te čez vse, o neskončna dobrota, in bitko obžalujem, da sem Te kdaj razžalil. Obljubim Ti, da raje umerjem, kakor Te še kdaj razžalim. Dodeli mi milost, da stanoviten ostanem; usmili se mene; usmili se pa tudi ubogih duš, ki v vicah terpé.

Sveta Marija, Mati Božja! pomagaj jim s svojo mogočno priprošnjo.

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Ÿ. Gospod (kakor prvi dan).

6. dan.

Molitev (kakor prvi dan).

Dasi tudi so uboge duše v vicah zeló potolažene, ako mislijo na terpljenje Jezusa Kristusa

in pa na Njegovo rešno telo, ker jih je Njegova smert rešila pekla, in ker so s sv. obhajilom in s ssv. mašami tolike milosti zadobivale, jih pa vendar grozno peče misel, da so bile do ljubelega Jezusa tako nehvaležne, če tudi jim je skazoval toliko ljubezni.

Tudi zame si umerl, o moj Bog in Zveličar! tudi meni si se tako pogostoma dajal v duhovno jed pri sv. obhajilu! jaz pa sem Tvojo ljubezen s toliko nehvaležnostjo povračal! Zdaj Te pa ljubim, o moja največi dobrota, čez vse, in se kesam iz vsega serca, da sem Te razžalil. Obljubim Ti, da raje umerjem, kakor Te razžalim. Dodeli mi milost, da stanoviten ostanem; usmili se mene; usmili se pa tudi ubogih duš, ki v vicaš terpé.

Sveta Marija, Mati Božja! pomagaj jim s svojo priprošnjo.

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Ÿ. Gospod (kakor prvi dan).

7. dan.

Molitev (kakor prvi dan).

Dušam v vicaš se terpljenje še povekša, ako mislijo na posebne dobrote, ki so jih prejele od Boga; ako pomislijo, kako poterpežljivo

da je čakal Bog njih pokore, in da jim je grehe odpuščal; tako vedno bolj spoznavajo, kako zelo nehvaležne so bile do Boga.

O moj Bog! kdo Ti je bil nehvaležniši od mene? Tako dolgo si z mano poterpel; tolikrat si mi grehe odpustil, ker sem Ti obljubil, da se spreobrnem, pa sem Te vendar še tolikrat vnovič razžalil. O ne dopusti, da se pogubim; odslej Te čem ljubiti, ker v peklu bi Te ne mogel, in bilo bi tudi prepozno. Iz serca obžalujem, o neskončna dobrotá, da sem Te razžalil. Obljubim Ti, da raje umerjem, kakor Te še kdaj razžalim. Dodeli mi milost, da stanoviten ostanem; usmili se mene; usmili se pa tudi ubogih duš, ki v vica h terpé.

Sveta Marija, Mati Božja! pomagaj jim s svojo mogočno priprošnjo.

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Ÿ. Gospod (kakor prvi dan).

S. d a n.

Molitev (kakor prvi dan).

Veliko terpljenja ubogim dušam v vica h prizadeva to, če pomislijo, da jim je bil tukaj na zemlji Bog veliko bolj usmiljen, kakor

pa drugim, in da so ga one prej in bolj žalile kakor drugi, in da jim je grehe odpustil le zato, ker jim je bil tako usmiljen.

Glej, o moj Bog! tudi jaz sem izmed onih nehvaležnikov, ki so od Tebe prejeli toliko in tolike milosti, potem so Te pa zaničevali in tako zaslužili pogubljenim biti. Neskončna dobrota! ljubim Te čez vse; iz vsega serca obžalujem, da sem Te razžalil. Prisegam Ti, da raje umerjem, kakor Te razžalim. Dodeli mi milost, da stanoviten ostanem; usmili se mene; usmili se pa tudi ubogih duš, ki v vicah tako zelo terpé.

Sveta Marija, Mati Božja! pomagaj jim s svojo mogočno priprošnjo.

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Ÿ. Gospod (kakor prvi dan).

9. dan.

Molitev (kakor prvi dan).

Vse terpljenje, ki ga prestavajo duše v vicah: ogenj, tmo, negotovost, kdaj da bodo rešene, tem svetim dušam ne dela tolikih bolečin, kakor edina ta misel, da so ločene od Boga.

O moj Bog! kako je bilo vendar mogoče, da sem toliko let od Tebe ločen

živel, brez Tvoje milosti in prijaznosti!
 O neskončna dobrota, ljubim Te čez vse;
 iz vsega serca obžalujem, da sem Te raz-
 žalil; rotim se Ti, da raje umerjem, kakor
 pa Tebe razžalim. Dodeli mi, da po Tvoji
 milosti stanoviten ostanem, in ne dopusti,
 da se Tvoje milosti nevrednega storim.
 Prosim Te, usmili se ubogih duš v vicah,
 ohladi jim bolečine, olajšaj jim terpljenje,
 okrajšaj jim ječo, pokliči jih v nebesa,
 kjer Te bodo na vse veke gledale in
 ljubile.

Preljuba Mati Božja, sveta Marija!
 pomagaj jim s svojo mogočno priprošnjo;
 prosi pa tudi za-me, da se na veke ne
 pogubim.

Očenaš . . . češčenamarija . . .

Ÿ. Gospod (kakor prvi dan).

Križev pot za duše v vicaah.

Kristus je za nas terpel in vam zgled zapustil, da hodite po Njegovih stopinjah.

(1. Petr. 2, 21.)

Terpljenje in smert Jezusova, včlovečenega Sina Božjega, je tista odkupnina, katero je Bog tirjal, da smo bili odrešeni. Ali se tedaj ne spodobi, da se kristjani pogosto in hvaležno spominjajo hoje, katero je bil iz ljubezni do nas storil s križem obloženi Jezus? To je storila že Marija, sočutna mati Jezusova, kakor pravi papež Leon X. (pismo 1517). Jezusa, Svojega božjega Sina, ni samo sprémljala na križevem poti, ampak je obiskávala tudi še po Njegovem vstajenju tiste svete kraje, ki jih je bil s Svojim terpljenjem posvetil, in je ondukaj molila za verne. Nje zgled so posnemali aposteljni in pa učenci Jezusovi, in odslej ni preteklo leto, da bi ne bili božjepotniki iz vseh delov sveta hiteli v deželo svetih krajev, in da bi ne bili obiskali na veke slavni in zveličavni pot križa. Pobožnih romarjev število se je vedno bolj množilo, zlasti ko je pod Konštantinom vélikim zmagalo kristjanstvo; o tem prvem kristjanskem cesarju je vsakdo mislil — in po pravici — da je srečen, kdor je mogel stopiti

na tla, po katerih je hodil Zveličar sveta, in ktere je namakal s Svojo kervjo, da je poljubla in rosi s solzami zahvale in ljubezni.

Kolika je bila pa tudi žalost onih, katerim pa njihove razmere niso dopúščale, da bi se bili odtergali od doma in to srečo zadobili! Kaj je pa sv. Cerkev, dobra mati, storila za tiste, ki sicer niso mogli na pot v sv. kraje, da bi bili saj nekoliko odškodovani? Dovolila jim je pod nekimi pogoji, da smejo deležni biti taistih milost, ktere zadobivajo oni, ki res romajo v svete kraje. Tako je nastajala pobožnost križevega pota, ktere namen je ta, da si pred oči stavimo in si mislimo Zveličarja, terpečega Zveličarja, ko je bil po krivem obsojen, pa ko je bil v grob položen. Zategadel postavljajo na prostem ob potu ali pa v cerkvi ob stenah štirinajstere križe, ki se imenujejo postaje, ker se pri njih postaja in terpljenje Gospoda premišljuje. Tudi nam podobe pri teh postajah kažejo, kaj imenitnega se je bilo dogodilo v Jezusovem terpljenju, ko se je pomikal na kalvarsko goro. Kaj bi tedaj našemu Odrešeniku prijetniši zamoglo biti, nam pa zveličavniši, kakor če Ga v duhu spremljamo gredočega po poti bolečin? da si v duhu predstavljamo strašno in bitko Njegovo terpljenje, ki je pa nam tako milo in ginljivo? »Vselej so bili kristjani, govori papež Benedikt XIV., te misli, da premišljevanje Jezusovega terpljenja je izmed najboljših pomočkov, da se doseže spreobnjenje in spokora, krepost in popol-

nost«. Zarad tega je pa tudi 22 papežev naravnost priporočalo, kako koristna da je pobožnost križevega pota, in so to pobožnost s tako bogatimi odpustki obdarovali, kakor le maloktero pobožnost. Kdor to pobožnost opravlja, more vse tiste velike odpustke zadobiti, ki se zadobijo na samih svetih krajih v Palestini, in ti odpustki se dajo pridobiti in nakloniti tudi vernim dušam v vicah.

Da se pa ti odpustki zadobijo, treba je trojnih pogój:

1. Treba je, da si v stanu milosti, t. j. da se ali spoveš ali vsaj popolnoma skesaš, če bi v stanu velicega greha bil.

2. Premišljuj, ako tudi le na kratko, tisto skrivnost terpljenja Jezusovega, ki ti jo kaže podoba na postaji; obujaj dobre misli, in delaj dobre sklepe.

3. Hodi, če kraj dopusti, od postaje do postaje; kjer pa to ni mogoče — p. v cerkvi, kader mnogo ljudstva to pobožnost skupaj obhaja — tedaj pa bodi vsak na svojem mestu, in pri sleherni postaji se nekoliko premakni proti dotični postaji, ali vsaj pobožno z glavo kloni.

Priprava.

O Jezus, Sin božji in Zveličar svetá, tolikrat sem šel brez misli in brez čuta memo križa, na katerem si za-me umerl. Zdaj pa hočem pred njim postati, in pre-

mišljati terpljenje Tvoje in Tvojo ljubezen. Klečé spoznavam, da sem velik grešnik. Kako je mogoče bilo, da sem Te žalil; Tebe žalil, ki si me vstvaril in ohranil, se za-me včlovečil, toliko terpel, in za-me celó prebritko umerl! O da bi Te ne bil nikdar razžalil. Odpusti mi, o Jezus, prosim Te pri Tvojih svetih ranah in Tvoji predragi kervi, odpusti mi ubogemu grešniku; zakaj iz serca mi je žal, da sem bil Tebi svojemu najboljšemu dobrotniku in najdobrotnišemu Očetu tako nehvaležen. Iz vsega serca se kesam, da sem Tebe največi, najpopolniši in najljubeznivši dobroto razžalil. Zatorej sklenem, ker upam na Tvojo pomoč, da Te nikdar več nečem razžaliti, ampak ogibati se hočem vsakega greha in pa tudi sleherne grešne priložnosti.

Tudi Te prosim, da milostno sprejmi ta križev pot, ki ga hočem zdaj opraviti zedinjen s Tvojim terpljenjem in zasluženjem, da z njim zadostujem za vse časne kazni svojih grehov, da ž njim pomagam vernim dušam v vicah, posebno tistim, za ktere sem dolžan moliti, zlasti

O sveta Marija, Ti si tudi Mati ubogih duš v vicah, prosi za-me, da ta križev pot pobožno opravim, in ž njim terpečim dušam, ki so tudi tvoji otroci, obilno pomagam, jim tolažbo in rešenje dosežem. Amen.

1. postaja.

Jezus je na smert obsojen.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste in Te hvalimo,
O. Ker si s križem svet odrešil.

Jezus, Sin božji, po nedolžnem na smert obsojen, ker sem jo jaz zaslužil! Zavolj mojih grehov si moral Ti umreti, da sem jaz večne smerti rešen. Iz ljubezni do mene si smertno obsodbo vdano sprejel. Iz serca se zahvalim za toliko Tvojo ljubezen, in Te prosim: odvzemi od mene obsodbo večne smerti, katero sem zaslužil, da po Tvojem križu vekomaj živim, in dodeli mi, da obsodbo časne svoje smerti za pokoro sprejmem iz božjih rok. Amen.

Očenaš . . . češčenamarija . . . čast bodi . . .

- V. Usmili se nas, križani Jezus!
 O. Usmili se tudi duš v vicah!
 V. Gospod, daj jim večni pokoj,
 O. In večna luč naj jim sveti.

2. postaja.

Jezus vzame križ na ráme.

- V. Molimo Te, o Kriste in Te hvalimo,
 O. Ker si s križem svet odrešil.

Jezus, Sin božji, ne braniš Se teškega križa na ráme zadeti in po jeruzalemskih ulicah ga nesti: saj je darilnik, na katerem hočeš Svojemu nebeškemu Očetu darovati dar Svojega življenja za zveličanje ljudi. Radovoljno greš v smert, in to za tiste ljudi, ki ti življenje tako sramotivno in grozovitno jemljó. O Jezus, kaj Te je nagnilo, da si hotel za nas toliko terpeti, in tako strašno umreti za nas, če ne Tvoja ljubezen do nas? jaz pa, ki sem Tvojega terpljenja kriv, nečem nič terpeti, in tarnam, če mi ljudje kaj žalega storé, in žalujem, če me Bog terpeti pusti. — O Jezus, pri tistih bolečinah, ktere si terpel, ko si nosil križ,

Te prosim: dodeli mi, da si križa ne delam še težjega s svojo nesterpljivostjo in nespokornostjo, ampak daj mi, da svoj križ, in vse terpljenje in vse britkosti spokorno prenašam.

Očenaš . . . češčenamarija . . . čast bodi . . .

Ÿ. Usmili se nas, križani Jezus!

O. Usmili se tudi duš v vicah!

Ÿ. Gospod, daj jim večni pokoj,

O. In večna luč naj jim sveti.

3. postaja.

Jezus pade pod križem.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste in Te hvalimo,

O. Ker si s križem svet odrešil.

Jezus, Sin božji! Verže Te na zemljo ne breme križa, ampak breme mojih grehov. Res, moji grehi, za ktere si bil prórok, težili so Te strahovito in terli. Tako sem jaz tedaj vzrok, da si tako boleče padel! Jaz nesrečni, o da bi nikdar ne bil smertno grešil! Pri tem Tvojem padcu, o Jezus, Te prosim: daj mi, da velikost in obilost svojih grehov vedno bolj spoznavam, in

ne dopusti, da bi Te s smertnim grehom še kdaj razžalil. Daj mi milost, daj mi ljubezen, in na veke nikdar ne bom grešil! Amen.

Očenaš . . . češčenamarija . . . čast bodi . . .

Ÿ. Usmili se nas, križani Jezus!

O. Usmili se tudi duš v vicah!

Ÿ. Gospod, daj jim večni pokoj,

O. In večna luč naj jim sveti.

4. postaja.

Jezus sreča Svojo sv. mater.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste in Te hvalimo,

O. Ker si s križem svet odrešil.

Jezus, Sin božji! kdo more dopovedati, kako grozna bolečina Ti je presunila serce, ko si na kervavem potu zagledal Svojo žalostno mater! Ni bilo li Tvoje detinsko ljubeče serce takrat prebodeno kakor z brušenim mečem? — Tako si tedaj hotel za moje grehe pokoriti se ne samo na telesu, ampak tudi v Svojem sercu terpeti, in pogrezniti se v globočino najhujši britkosti. — Pri tem bo-

lečine-polnem srečanju dodeli mi, o Jezus, da se ne vežem na nikako stvar, da ne grešim, ampak da z Marijo, žalostno Materjo, nad Tvojim velikim terpljenjem žalujem. Amen.

Očenaš . . . češčenamarija . . . čast bodi . . .

Ÿ. Usmili se nas, križani Jezus!

O. Usmili se tudi duš v vicah!

Ÿ. Gospod, daj jim večni pokoj,

O. In večna luč naj jim sveti.

5. postaja.

Simon pomaga nositi Jezusov križ.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste in Te hvalimo,

O. Ker si s križem svet odrešil.

Jezus, Sin božji! ko si srečal Svojo prežalostno Mater, prevzela Ti je britkost serce, zapustile so Te moči, da sam križa nesti nisi mogel. Kaj storé? Ker se bojé, da bi jim na poti ne umerl, prisilijo človeka, s polja gredočega, da Ti pomaga križ nositi. — O kako srečen je bil pač ta Simon iz Cirene! Kako srečen bil bi tudi jaz, ko bi spoznal, da je to moja sreča in moj prid, kader mi terpeti daš,

da bi bil deležen Tvojega križa! Odslej hočem pa s Tabo, o Jezus, križ nositi v duhu pokore, ki mi ga Bog iz modrih namenov nalaga. Le Svojo milost mi za to dodeli, o Jezus. Amen.

Očenaš . . . češčenamarija . . . čast bodi . . .

Ÿ. Usmili se nas, križani Jezus!

O. Usmili se tudi duš v vicah!

Ÿ. Gospod, daj jim večni pokoj,

O. In večna luč naj jim sveti.

6. postaja.

Veronika poda Jezusu potni pert.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste in Te hvalimo,

O. Ker si s križem svet odrešil.

Jezus, Sin božji! tvoje obličje se sveti sicer nebeške lepote; zdaj pa ga pot in kri obliva in gerdí. To gine pobožno osebo, da Ti ponudi potni pert. In glej, radodarna ljubezen Jezusova ji poplača s tem, da ji v pert vtisne Svoje presveto obličje. — O kako lepa je bila tudi moja duša, ko je bila še čista po milosti sv. kersta; pa kako sem jo ogerdil

s Svojimi grehi! Spoznam, o Jezus, da Tvoje ogerdeno obličje me spominja moje ogerdene duše. Samo Ti ji moreš podeliti poprejšno lepoto. Očisti me tedaj s Svojim presvetim terpljenjem, in globoko mi ga v serce vtisni, tako globoko, da ga nikdar iz spomina ne zgubim. Amen.

Očenaš . . . češčenamarija . . . čast bodi . . .

Ÿ. Usmili se nas, križani Jezus!

O. Usmili se tudi duš v vicah!

Ÿ. Gospod, daj jim večni pokoj,

O. In večna luč naj jim sveti.

7. postaja.

Jezus pade drugič pod križem.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste in Te hvalimo,

O. Ker Si s križem svet odrešil.

Jezus, Sin božji! drugič se zgrudiš pod bremenom križa na tla, na terdo kamenje. Kako Te je bolelo, ko si padel! Mnoge in velike rane, ki so se ponovile, in pa divja neusmiljenost rabeljev! In kaj družega pomeni Tvoj drugi padec, ako ne mojega povračanja v greh? Ah, sram

me je pred Tabo, o Jezus! Tolikrat si mi že milostno odpustil; tolikrat sem Ti že obljubil, zagotovil in prisegel, da se hočem spreobrniti, pa kaj se zgodi? Dano besedo sem vedoma prelomil, zopet sem hudo grešil. O kako sem nehvaležen! kako sem nezvest! — O Jezus, pri tem bolečine-polnem Tvojem padcu Te prosim, dodeli mi milost, da nikdar v smertni greh ne padem, ali se vanj ne povernem, ampak da Tebi stanovitno služim, in zvesto za Tabo hodim. Amen.

Očenaš . . . češčenamarija . . . čast bodi . . .

Ÿ. Usmili se nas, križani Jezus!

O. Usmili se tudi duš v vicah!

Ÿ. Gospod, daj jim večni pokoj,

O. In večna luč naj jim sveti.

8. postaja.

Jezus tolaži jeruzalemske žene.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste in Te hvalimo,

O. Ker Si s križem svet odrešil.

Jezus, Sin božji! ki si bil sam potopljen kakor v morje bolečin in britkosti,

ki si bil sam tolažbe najbolj potreben, pa si vendar tolažil žene, ktere so nad Tabo jokale; poduči tudi mene, da ne žalujem nad Tabo, ker si toliko terpel, ampak da žalujem nad sabo, ker sem toliko grešil: zakaj le moji grehi Ti delajo toliko terpljenja. „Ne jokajte se nad mano (ki za vas terpim), pač pa nad sabo in nad svojimi otroci (da zastonj ne terpim) zakaj če se to godi na zelenem lesu, kaj se bo godilo na suhem?“ — Daj mi, o Jezus, solze, kakoršne Ti zahtevaš; daj mi solze, da se resnično kesam svojih grehov. Solziti se čem, jokati čem nad svojimi hudobijami, dokler živim; jokati iz ljubezni do Tebe, in pa iz ljubezni do sebe, da ne bo treba jokati v peklu, kjer solze nič ne pomagajo. Amen.

Očenaš . . . češčenamarija . . . čast bodi . . .

Ÿ. Usmili se nas, križani Jezus!

O. Usmili se tudi duš v vicah!

Ÿ. Gospod, daj jim večni pokoj,

O. In večna luč naj jim sveti.

9. postaja.

Jezus pade tretjič pod križem.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste in Te hvalimo,
O. Ker Si s križem svet odrešil.

Jezus, Sin božji! tretjič Te vidim pod bremenom križa tako oslabelega, da se zgrudiš na terde tla. Resnične so besede Tvoje: „Červ sem, ne pa človek; zasramovanje ljudem in zaničevanje narodu“. Kako si se dal teptati in tepsti in suvati namesto mene? Jaz si pa nič, ali le silno malo prizadevam, da bi se v velike svoje grehe ne povračal, da bi konec naredil svojim grešnostim. Zdaj pa, o Jezus, terdno sklenem: ogibal se bom slabe družčine, grešnega človeka, nesramnega branja, nevarnega veseljenja; ogibal se bom vsake priložnosti, ki me v poprejšne grehe vodi. — Pri Tvojem britkem padcu s križem, o Jezus, Te prosim, poterdi me v tem sklepu, da terdno stojim in ne padem. Amen.

Očenaš . . . češčenamarija . . . čast bodi . . .

V. Usmili se nas, križani Jezus!
 O. Usmili se tudi duš v vicah!
 V. Gospod, daj jim večni pokoj,
 O. In večna luč naj jim sveti.

10. postaja.

Jezusa slačijo in s žolčem napajajo.

V. Molimo Te, o Kriste in Te hvalimo,
 O. Ker Si s križem svet odrešil.

Jezus, Sin božji! kolike so bile Tvoje bolečine, ko so obleko s Tebe tergali kakor zveri, in ponávljali Ti bolečine, in namesto zdrave pijače Ti ponujali grenkega žolča. Pa še večji je bila sramota, ktero si prestajal, ko si bil očitno razgaljen. Tudi to tedaj si moral terpeti, da si se pokoril za nesramno in pohujšljivo lišpanje, za nikdar sito poželenje, mesenost in nezmernost ljudi. — Pomagaj mi, o Jezus! pri teh Tvojih bolečinah Te prosim, pomagaj mi, da se iz serca kesam, in obžalujem vse dosedanje svoje poželenje oči, poželenje mesa in napuh življenja; pomagaj mi, da slečem starega človeka z vsemi svojimi poželivostmi, in

da oblečem novega, po Tebi vstvarjenega človeka; dodeli mi, da Ti služim v ponižnosti, sramožljivosti in zmernosti. Amen.

Očenaš . . . češčenamarija . . . čast bodi . . .

Ÿ. Usmili se nas, križani Jezus!

O. Usmili se tudi duš v vicah!

Ÿ. Gospod, daj jim večni pokoj,

O. In večna luč naj jim sveti.

11. postaja.

Jezusa na križ pribijejo.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste in Te hvalimo,

O. Ker Si s križem svet odrešil.

Jezus, Sin božji! kako neznanska je bila Tvoja bolečina, ko Te znak veržejo na križ, ko Ti roke in noge siloma razpró, ko Ti žeblje bíjejo skozi roke in noge, ko Te na sramotni les pribijejo, ko križ vzdigajo in neusmiljeno v jamo spuščajo, da se grozno strešeš, in da se Ti rane zatergajo. — Ah, o Jezus! kdaj vendar bom pravi kristjan, da svoje grešno meso križam in mertvím? kdaj vendar svojo voljo na križ pribijem, in se v vseh

rečeh Tvoji previdnosti izročim? Dodeli, o Jezus! da me nič od Tebe ločiti ne premore, ne čast, ne bogastvo, ne veselje. Amen.

Očenaš . . . češčenamarija . . . čast bodi . . .

Ÿ. Usmili se nas, križani Jezus!

O. Usmili se tudi duš v vicah!

Ÿ. Gospod, daj jim večni pokoj,

O. In večna luč naj jim sveti.

12. postaja.

Jezus umira na križu.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste in Te hvalimo,

O. Ker Si s križem svet odrešil.

Jezus, Sin božji! ki visiš na križu med tolovajema, kakor bi bil največi razbojnik, z razpetimi rokami, da bi me ljubeznjivo objel. Vse Tvoje rane in sleherna kaplja kervi, Tvoje sedmere posledne besede, in Tvoja odperta stran: vse to mi kaže Tvojo ljubezen do mene. Naposled umerješ po treh urah strašnega terpljenja, in dopólniš spravno daritev za nas grešnike. — Ah, moj Jezus! kako strašen je

greh, da si moral celó zavolj mojih grehov umirati in življenje dati, da jaz življenje zadobim! Dodeli mi, o Jezus, prosim Te pri zasluženju Tvoje smerti, obilne milosti, da svetu odmerjem in Tebi živim; da raje umerjem, kakor Te z grehom razžalim, in da enkrat svojo dušo izročim v roke Tvojega Očeta. Amen.

Očenaš . . . češčenamarija . . . čast bodi . . .

Ÿ. Usmili se nas, križani Jezus!

O. Usmili se tudi duš v vicah!

Ÿ. Gospod, daj jim večni pokoj,

O. In večna luč naj jim sveti.

13. postaja.

Jezusa s križa snamejo in položé Mariji v naročje.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste in Te hvalimo,

O. Ker Si s križem svet odrešil.

O preblažena Mati Marija! kako britek je bil meč, ki je Tvoje materno serce prebodel, ko si ljubega Jezusa, Sina Svojega, v naročje vzela. Njegovo ker-vavo obličje, oterpnele Njegove oči, pre-

bodene roke in noge: vse to so bili meči, ki so Te prebadali. In te bolečine sem Ti jaz naredil, ker sem Ti z grehi Jezusa umoril. Pa nikari me ne zaverzi ubozega grešnika, o Mati usmiljena, o zavetje grešnikov! Ne dovoli, da bi bilo terpljenje in Jezusova smert nad mano zgubljena, ampak Odrešenikove rane mi globoko vtisni v serce, da milost zadobim: greha se ogibati, spokorno živeti, in srečno umreti v Tvojih rokah. Amen.

Očenaš . . . češčenamarija . . . čast bodi . . .

Ÿ. Usmili se nas, križani Jezus!

O. Usmili se tudi duš v vicah!

Ÿ. Gospod, daj jim večni pokoj,

O. In večna luč naj jim sveti.

14. postaja.

Jezusovo telo v grob položé.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste in Te hvalimo,

O. Ker Si s križem svet odrešil.

Jezus, Sin božji! tako tedaj se v grob polága Tvoje prečastitljivo telo, drago poroštvo mojega zveličanja, da si tukaj

terpljenja odpočije, in tretji dan preslavno vstane. Dodeli mi, o Jezus, da se bližam Tvojemu grobu, in v duhu vsaj kamen poljúbljam, ki Te zapéra. Hvala, večna hvala Ti bodi za toliko usmiljenje, da si me velikega grešnika odrešil s Svojo smertjo! Ne dopusti, da bi mi številni pa veliki moji grehi up jemali, ampak oživljaj me, da zaupam na Tvojo smert na križu, in dodeli mi, da se vedno s Tabo sklepam, naj že delam ali se borim ali terpim; zasluženje Tvojega terpljenja in Tvoje smerti naj mi služi v večno vstajenje. Amen.

Očenaš . . . češčenamarija . . . čast bodi . . .

Ź. Usmili se nas, križani Jezus!

O. Usmili se tudi duš v vicah!

Ź. Gospod, daj jim večni pokoj,

O. In večna luč naj jim sveti.

Sklepna molitev.

Predobrotljivi Bog, zahvalim Te za vse milosti, ktere si mi pri tej pobožnosti dodelil. Vnovič Ti darujem terpljenje in smert Tvojega edinega Sina, da bode po-

svečeno Tvoje sveto ime, da se zahvalim za neskončno ljubezen svojega Odrešenika, da zadostujem za svoje grehe, in da se rešijo uboge duše v vicah. Dodeli mi tudi, da blaženi sad te pobožnosti v meni ostane, in mi zveličanje zadobi. Amen.

Molitev za duše v vicah.

(Po sv. Alfonzu Ligoriju.)

O pravične duše v vicah! zdaj smo mi za vas molili; molite tudi ve za nas, ki ste od Boga tako ljubljene, in ki ste gotove, da ga nikdar ne izgubite; prosite za nas uboge grešnike, ki smo zmeraj v nevarnosti, da Boga za vselej izgubimo, in na veke nesrečni postanemo. Amen.

Dnevnice za ranjke.

Le-te obstojé iz Večernic, Juternic in Hvalnic. Cele dnevnice se molijo v cerkvi na vernih duš dan, in sicer: Večernice na praznik vseh Svetnikov popoldne, Juternice in Hvalnice pa na vernih duš dan pred peto sv. mašo. Pri pogrebih, osminah, ali obletnicah se opravijo Juternice in Hvalnice; časih samo en tečaj Juternic s Hvalnicami vred.

I. Večernice.

Ant. Gospodu bom dopadel v deželi živih.

Psalm 114.

Ljubim Gospoda, * ker je uslišal glas moje molitve.

Ker mi je svoje uho nagnil, * zato bom v njega klical svoje žive dni.

Smertne bolečine so me obdale, * in peklenške nevarnosti so me zadele.

Stiske in bridkosti sem našel, * zato sem klical v ime Gospodovo.

O Gospod, reši mojo dušo! * Gospod je usmiljen in pravičen, in naš Bog se usmili.

Gospod varuje majhine; * ponižan sem bil, pa me je rešil.

Poverni se, duša moja, v svoj pokoj, *
ker dobro ti je storil Gospod.

Kajti rešil je mojo dušo smerti, * moje
oči solz, moje noge padca.

Gospodu bom dopadel * v deželi živih.

Večni pokoj jim daj, o Gospod, * in
večna luč naj jim sveti.

Ant. Gospodu bom dopadel v deželi živih.

Ant. Gorjé mi, Gospod, da se moje po-
tovanje tako podaljšuje.

Psalm 119.

V Gospoda sem klical, * ko sem bil
stiskan, in me je uslišal.

Gospod! reši mojo dušo krivičnih ust *
in goljufnega jezika.

Kaj se ti bo dalo, ali kaj se ti bo po-
vernilo * za lažnjivi jezik?

Ostre pušice mogočnega * s požigalnem
ognjem vred.

Gorjé meni, da se moje potovanje tako
podaljšuje! Med cedarskimi (sovražnimi) pre-
bivalci stanujem; * kako dolgo je že na tujem
moja duša!

Ž njimi, ki mir sovražijo, sem miren; *
ako ž njimi govorim, me napadajo brez vzroka.

Večni pokoj . . .

Ant. Gorjé mi, Gospod, da se moje po-
tovanje tako podaljšuje.

Ant. Gospod te varuje vsega hudega;
Gospod naj varuje tvojo dušo.

Psalm 120.

Svoje oči vzdigujem na gore, * od koder mi pomoč dohaja.

Moja pomoč je od Gospoda, * ki je vstvaril nebo in zemljo.

Naj ne dá tvoji nogi spoderkniti, * in naj ne dremlje, kateri te varuje.

Glej, on ne dremlje in ne spi, * kateri varuje Izrael.

Gospod te varuje, Gospod je tvoja obramba * nad tvojo desnico.

Ne bo te peklo solnce po dnevi, * tudi ne luna po noči.

Gospod te varuje vsega hudega; * Gospod naj varuje tvojo dušo.

Gospod naj varuje tvoj vhod in tvoj izhod, * odslej in na vekomaj.

Večni pokoj . . .

Ant. Gospod te varuje vsega hudega; Gospod naj varuje tvojo dušo.

Ant. Gospod, ako boš na pregrehe gledal, kdo bo obstal, o Gospod?

Psalm 129.

Iz globočine vpijem k tebi, o Gospod, * Gospod, usliši moj glas.

Naj poslušajo tvoje ušesa * glas moje molitve.

Gospod, ako boš na grehe gledal, * kdo bo obstal, o Gospod?

Toda pri tebi je sprava, * in zavolj tvoje postave čakam na-te, o Gospod.

Moja duša se zanaša na njegovo besedo, * moja duša upa v Gospoda.

Od juterne straže do noči * naj upa Izrael v Gospoda.

Ker pri Gospodu je usmiljenje * in pri njem je obilno odrešenje.

In on bo rešil Izrael * vseh njegovih hudobij.

Večni pokoj . . .

Ant. Gospod, ako boš na pregrehe gledal, kdo bo obstal, o Gospod?

Ant. Dél svojih rok ne zaverzi, o Gospod!

Psalm 137.

Hvalim te, Gospod, iz vsega svojega serca, * ker si uslišal besede mojih ust.

Vpričo angeljev ti bom prepeval, * molil bom proti tvojemu svetemu tempelju, in bom poveličeval tvoje ime.

Zavoljo tvojega usmiljenja in tvoje resnice; * ker poveličal si čez vse svoje sv. ime.

Kterikoli dan te kličem, usliši me, * pomnoži moč v moji duši!

Tebe, Gospod, naj slavijo vsi kralji po zemlji, * ker so slišali vse besede tvojih ust.

In naj pojó od potov Gospodovih, * ker velika je slava Gospodova.

Kajti Gospod je visok in na nizko gleda, * in visoko pozna od dalječ.

Akoravno bi hodil v sredi stiske, me
Ti poživiš, * in nad jezo mojih sovražnikov
stegneš svojo roko, in me otme tvoja desnica.

Gospod bo povernil namesti mene, *
Gospod, tvoja milost je večna, dél svojih rok
ne zaverzi.

Večni pokoj jim daj . . .

A n t. Dél svojih rok ne zaverzi, o Gospod!

V. Slišal sem glas z nebes, ki mi je
rekel :

R. Blagor mertvim, kateri v Gospodu
umerjejo.

A n t. Vse, kar mi dá oče, bo k meni
prišlo, in kdor k meni pride ga ne bom pahnil
venkaj.

Magnifikat. Moja duša * poveljučuj
Gospoda.

In moj duh se veseli v Bogu * mojem
Zveličarju.

Ker se je ozerl na nizkost svoje dekle,
* zakaj glej, odsihmal me bodo srečno ime-
novali vsi narodi.

Zakaj velike reči mi je storil on, ki je
mogočen, * in čegar ime je sveto.

In njegovo usmiljenje je od roda do
roda * njim, kateri se ga bojijo.

Moč je skazal s svojo roko, * in raz-
kropil je napuhnjene v mislih njih serca.

Mogočne je s sedeža vergel, * in po-
vzdignil ponižne.

Lačne je z dobrim napolnil, * bogate pa prazne odpravil.

Sprejel je Izraela, svojega hlapca, * in se spomnil svojega usmiljenja.

Kakor je obljubil našim očetom, * Abrahamu in njegovemu zarodu na vekomaj.

Večni pokoj jim daj . . .

Ant. Vse, kar mi dá oče, bo k meni prišlo, in kdor k meni pride, ga ne bom pahnil venkaj.

Očenaš . . .

V. Večni pokoj jim daj, o Gospod!

O. In večna luč naj jim sveti.

V. Vrat peklenških

O. Reši njih duše, o Gospod!

V. Naj počivajo v miru. Amen.

V. Gospod usliši mojo molitev.

O. In moje vpitje naj pride k tebi.

V. Gospod bodi z vami.

O. In s tvojim duhom.

M o l i m o .

O Bog, Stvarnik in Odrešenik vseh vernih, dodeli dušam tvojih služabnikov in služabnic odpuščanje vseh grehov, da milostljivo odpuščanje, kterega so vselej želeli, po bogaboječih pošnjah dosežejo; ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v

edinosti sv. Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Večni pokoj jim daj . . .

Naj počivajo v miru. Amen.

V dan pogreba se moli:

Dodeli odvezo, prosimo, o Gospod! duši svojega služabnika . . . (svoje služabnice . . .), da, ker je svetu odmerl (odmerla), Tebi živi; in kar je po človeški slabosti grešil (grešila), Ti po neskončni milosti in dobroti odpusti in zbriši. Po Gospodu našem . . .

V dan obletnice po mertvih:

Bog, Gospod usmiljenja! daj dušam Svojih služabnikov in služabnic, ki obhajamo letni spomin njih smerti, sedež hladú, zveličanje pokoja, in svetlobo luči. Po Gospodu našem . . .

II. Juternice.

V abilo. Kralja, kteremu vse živí, * pridite, molímo. — Kralja, kteremu vse živí, pridite, molímo.

Psalm 94.

Pridite, radujmo se v Gospodu, ukajmo Bogu, svojemu Zveličarju. Zgodaj pridimo pred njegovo obličje s zahvalo, in mu prepevajmo v psalmih. —

Kralja, kteremu vse živi, pridite, molimo.

Ker Gospod je velik Bog in velik kralj čez vse bogove, zakaj v njegovi roki so vse pokrajine zemlje, in on gleda na verhove hribov.

Pridite, molimo.

Ker njegovo je morje in on ga je vstvaril, in suho so uterdile njegove roke. Pridite, molimo in pokleknimo in jokajmo pred Gospodom, ki nas je vstvaril; ker on je Gospod, naš Bog, mi pa smo njegovo ljudstvo in ovce njegove paše.

Kralja, kteremu . . .

Danes, ko zaslišite njegov glas, nikar ne uterdite svojih serc, kakor so me razserdili ob dnevu skušnjave v puščavi, kjer so me skušali vaši očetje; skusili so me, in so videli moja dela.

Pridite, molimo.

Štirideset let sem blizo bil temu ljudstvu in sem rekel: Ti se vedno motijo v sercu; oni pa niso spoznali mojih potov, zato sem prisegel v svoji jezi: Nikoli ne pojdejo v moj pokoj.

Kralja, kteremu . . .

Večni pokoj jim daj, o Gospod, in večna luč naj jim sveti. — Pridite, molimo.

Kralja, kteremu vse živi, pridite, molimo.

Pervi tečaj.

(Za pondeljek in četrtek.)

Ant. Gospod, moj Bog, ravnaj pred svojim obličjem mojo stezo.

Psalm 5.

Zasliši moje besede, o Gospod, * pomni na moje vpitje.

Poslušaj glas moje prošnje, * moj kralj in moj Bog.

Ker k tebi bom molil, o Bog, * zjutraj boš uslišal moj glas.

Zjutraj bom stal pred teboj in premišljeval, * ker ti si Bog, ki neče krivice.

Hudobnež pa ne bo prebival poleg tebe, * in krivični ne bo obstal pred tvojimi očmi.

Sovražiš vse, ki hudo delajo, * pogubiš vse, ki lažnjivo govorijo.

Moža kervi in zvijače studi Gospod, * jaz pa (zaupam) v obilnost tvojega usmiljenja.

Stopil bom v tvojo hišo, * bom molil pri tvojem svetem tempelju v tvojem strahu.

Gospod, vodi me v svoji pravici, * za voljo mojih sovražnikov ravnaj mojo pot pred svojim obličjem.

Ker v njih ustih ni resnice, * njih serce je nečimerno.

Odpert grob je njih gerlo, s svojimi jeziki goljufno delajo, * o Bog, sodi jih!

Stori v nič njih naklepe, izženi jih zavolj obilnosti njih hudobij, * ker so te dražili, o Gospod.

Veselé pa naj se, ki upajo v té, * vekomaj se bodo radovali, in ti boš v njih prebival.

In hvalili se bodo s teboj vsi, ki ljubijo tvoje ime, * ker ti blagosloviš pravičnega.

Gospod, kakor s ščitom svoje milosti * si kronal nas.

Večni pokoj jim daj . . .

Ant. Gospod, moj Bog, ravnaj pred svojim obličjem mojo stezo.

Ant. Poverni se, o Gospod, in reši mojo dušo, ker ni ga ob smerti, ki bi se tebe spominjal.

Psalm 6.

Gospod, ne strahuj me v svojem serdu, * in ne tepi me v svoji jezi.

Usmili se me, o Gospod, ker sem slab, * ozdravi me, o Gospod, ker moje kosti se tresejo.

In moja duša je vsa omamljena, * in ti, o Gospod, doklej še odlagaš?

Obernimi se k meni, o Gospod, in reši mojo dušo, * zavolj svojega usmiljenja pomagaj mi!

Ker ga ni ob smerti, ki bi na-te mislil,
* v peklu pa kdo te bo hvalil?

Vtrudil sem se v svojem zdihovanju,
vse noči na svoji postelji prejukam, * in s
svojimi solzami močim svoje ležišče.

Od žalovanja so moje oči otemnele, *
postaral sem se med vsemi svojimi sovražniki.

Poberite se spred mene vsi, ki hudo
delate, * zakaj Gospod je glas mojega joka
uslišal.

Gospod je mojo prošnjo uslišal, * Go-
spod je sprejel mojo molitev.

Zato se bodo sramovali in silno pre-
strašili vsi moji sovražniki, * na mah bodo
odstopili, in na sramoti ostali.

Večni pokoj jim daj . . .

Ant. Poverni se, o Gospod, in reši
mojo dušo, ker ni ga ob smerti, ki bi se
tebe spominjal.

Ant. Naj ne zgrabi (sovražnik) ko lev
moje duše; ker ni nikogar, da bi me otel.

Psalm 7.

Gospod moj Bog, v tebe upam, * otmi
me od vseh, ki me preganjajo, in reši me.

Da kje ne zgrabi (sovražnik) ko lev
moje duše, * ker ni nikogar, da bi me rešil,
nikogar, da bi me otel.

Gospod moj Bog, če sem to (hudo)
storil, * če je v mojih rokah krivica;

Če sem povernil njim, ki so mi hudo storili, * po pravici naj padem brez pomoči pred svojimi sovražniki;

Naj preganja sovražnik mojo dušo, in naj zgrabi, in na tleh poteptá moje življenje, * in naj dene v prah mojo slavo.

Vstani Gospod v svoji jezi, * in povzdigni se na mejah mojih sovražnikov.

Vstani Gospod, moj Bog, po zapovedi, ki si jo dal, * in zbor narodov te bo obdajal;

In zavolj njega verni se na višave. * Gospod sodi narode.

Sodi me Gospod po moji pravici, * in po moji nedolžnosti se mi zgodi.

Pokončana bodi hudobija grešnikov, * pravičnega pa vodi, o Bog, ki pregleduješ serca in obisti.

Moja pravična pomoč je od Gospoda, * kateri oteva nje, ki so pravičnega serca.

Bog je pravičen sodnik, močen in prizanesljiv; * se bo mar serdil dan na dan?

Ako se ne spreobernet, bo svoj meč zasukal, * svoj lok je že napél in ga pripravil.

Smertne strele je nanj položil, * svoje pušice je naredel ognjene.

Glej (sovražnik) je rodil krivico, * spočel je bridkost, in je rodil hudobijo.

Jamo je kopal in jo izkopal, * in je padel v votlino, ki jo je naredil.

Njegova žalost se bo obrnila na njegovo glavo, * in na njegovo teme bo prišla njegova hudobija.

Hvalil bom Gospoda po njegovi pravici, * in psalme pel imenu Gospoda Najvišega. Večni pokoj jim daj . . .

Ant. Naj ne zgrabi sovražnik, ko lev, moje duše, ker ni nikogar, da bi me otel.

V. Vrat peklenških. — O. Reši njih duše, o Gospod!

Očenaš . . .

Branje I. Job 7.

Prizanesi mi, o Gospod, ker nič so moji dnevi. Kaj je človek, da ga poveljučuješ, ali da obračaš proti njemu svoje serce? Obiščeš ga pri jutrajnem svitu, in naglo ga poskusiš. Kako dolgo mi še ne boš prizanesel in mi dopustil, da požrem svojo slino? Grešil sem, kaj ti hočem storiti, o varh človeški? Zakaj si me postavil sam sebi nasproti, in sem postal sam sebi v težavo? Zakaj ne odvzameš mojega greha, in ne izbrišeš moje krivice? Glej, zdaj bom v prahu spal, in ako me boš v jutro iskal, me več ne bo.

Odpev. Verujem, da moj Odrešenik živi, in da bom na slednji dan iz groba vstal, * in da bom v svojem mesu videl Boga, mojega Zveličarja. V. Kterega bom jaz sam videl, in ne kdo drugi, in moje oči ga bodo

gledale. — In v svojem mesu bom videl Boga, mojega Zveličarja.

Branje II. Job 10.

Moji duši se studi moje življenje; svoje govorjenje bom izpustil zoper sebe, govoril bom v bridkosti svoje duše. Porečem Bogu: nikar me ne pogubi; povej mi, zakaj me tako sodiš? Se ti mar dobro zdi, da me zaničljivega storiš, in me zatiraš, ki sem delo tvojih rok, in da nasvet brezbožnih podpiraš? Imaš li mesene oči: ali kakor človek vidi, tudi ti vidiš? So li tvoji dnevi kakor človeški dnevi, in tvoja leta kakor človeški časi, da prašaš po moji hudobiji, in moj greh preiskuješ, in izveš, da nisem nič hudega storil? Saj nikogar ni, ki bi zamogel rešiti iz tvoje roke!

Odpev. Ki si Lazarja, že trohnečega, iz groba izbudil; * ti, o Gospod, jim daj pokoj in kraj odpuščenja. V. Ki boš prišel soditi žive in mertve in svet z ognjem. — Ti, o Gospod, jim daj pokoj in kraj odpuščenja.

Branje III. Job 10.

Tvoje roke so me naredile, in so me vpodobile vsega krog in krog, in tako naglo me podereš? Spomni se, te prosim, da si me kakor ilovico izdelal, in me boš zopet v prah spremenil. Ali me nisi kakor mleko izlil, in serditi dal, kakor sir? S kožo in z mesom

si me oblekel, s kostmi in kitami si me sklenil, življenje in usmiljenje si mi podelil, in tvoja previdnost je ohranila mojega duha.

O d p e v. Gospod, kadar boš prišel zemljo sodit, kje se bom skrila pred obličjem tvoje jeze? * ker preveliko sem grešil v svojem življenju. — *Ÿ.* Strah me je zavljo mojih grehov, in rudečica me obhaja pred teboj: kedar prideš sodit, nikar me ne pogubi! — Ker preveliko sem grešil v svojem življenju. — *Ÿ.* Večni pokoj jim daj, o Gospod, in večna luč naj jim sveti. — Ker preveliko sem grešil v svojem življenju.

Drugi tečaj.

(Za torek in petek.)

Ant. Na pašnik, tje me je postavil.

Psalm 22.

Gospod me vodi, in nič mi ne bo manjkalo; * na pašnik, tje me je postavil.

Ob vodi poživlja in redi me, * in mojo dušo varuje.

Vodi me po stezah pravice, * zavljo svojega imena.

In da bi v sredi smertne sence hodil, se ne bojim hudega, * ker z menoj si ti!

Tvoja šiba in tvoja palica, * tolažite me obe.

Mizo si pogernil pred mojim obličjem,
* vkljub njim, ki me nadlegujejo.

Z oljem (veselja) si mazilil mojo glavo,
* in kelih moj, vpijanljivi, kako veličasten je!

In tvoje usmiljenje me bo spremljalo *
vse dni mojega življenja.

In prebival bom v hiši Gospodovi *
mnoge (večne) dni.

Večni pokoj . . .

Ant. Na pašnik, tje me je postavil.

Ant. Grehov moje mladosti in moje
nevednosti se ne spominjaj, o Gospod!

Psalm 24.

K tebi, o Gospod, vzdigujem svojo dušo,
* v tebe zaupam, o moj Bog, naj ne bom
osramoten!

In naj ne bom v zasmehovanje mojim
sovražnikom, * kajti nihče, ki v tebe zaupa,
ne bo osramoten.

Osramoteni naj bodo vsi, * kateri krivico
delajo prederzno.

Svoje poti mi pokaži, o Gospod, * in
svoje steze uči me.

Vodi me v svoji resnici, in uči me, *
ker ti, o Bog, si Zveličar moj, in v tebe sem
zaupal celi dan.

Spomni se, o Gospod, svojega usmilje-
nja, * in svoje milosti, ki je od vekomaj.

Grehov moje mladosti * in moje neved-
nosti ne spominjaj se.

Po svoji milosti se ti spominjaj me, *
zavoljo svoje dobrote, o Gospod!

Dober in pravičen je Gospod, * in daje
postavbo njim, ki zaidejo na poti.

Vodi pohlevne v pravičnosti, * uči krotke
svoje steze.

Vse poti Gospodove so milost in resnica
njim, * ki se derže njegove zaveze in njego-
vih pričevanj.

Zavoljo svojega imena prizanesi mojemu
grehu, * ker veliko ga je.

Kdo je, ki se boji Gospoda? * Postavo
mu je dal na stezi, ki naj si jo izvoli.

Njegova duša bo v dobrem prebivala,
* in njegov zarod bo zemljo podedoval.

Gospod je terdnjava njim, ki se ga bojé,
* in njegova zaveza je, da se jim razodeva.

Moje oči so zmirom na Gospoda ober-
njene, * ker on bo iz zaderge rešil moje noge.

Glej na-me in usmili se me, * ker sam
sem in ubog.

Bridkosti mojega serca so se namnožile,
* iz mojih nadlog reši me.

Glej moje ponižanje in mojo težavo, *
in odpusti mi vse moje grehe.

Glej moje sovražnike, ker so se namno-
žili, * in me s krivičnim sovraštvom čertijo.

Varuj mojo dušo, in reši me, * naj ne
bom osramoten, ker sem upal v tebe.

Nedolžni in pravični so z menoj, * ker
v te zaupam.

O Bog, reši Izrael * iz vseh njegovih nadlog.

Večni pokoj jim daj . . .

Ant. Grehov moje mladosti in moje nevednosti se ne spominjaj, o Gospod.

Ant. Verujem, da bom videl Gospodove dobrote v deželi živih.

Psalm 26.

Gospod je moja luč in moja pomoč, * koga se bom bal?

Gospod je varh mojega življenja, * pred kom se bom tresel?

Ako se krivični bližajo zoper mene, * da bi žerli moje meso.

Oni, ki me stiskajo, moji sovražniki, * oslabei bodo in padli.

Ako bi mi nasproti stala vojska, * se moje serce ne bode balo.

Ako bi se vzdignil boj zoper mene, * tudi takrat bom upal.

Eno sem prosil Gospoda, tega želim, * da bi prebivati smel v hiši Gospodovi vse dni mojega življenja.

Da bi gledal ljubeznjivost Gospodovo, * in obiskoval njegov tempelj.

Ker skril me je v svojem šotoru, * ob hudem dnevu me varoval v skrivališču svojega šotora.

Na skalo me je vzdignil, * in zdaj povzdignil mojo glavo nad moje sovražnike.

Okoli (altarja) bom hodil in daroval dar veselja v njegovem šotoru, * prepeval bom in psalme pel Gospodu.

Gospod, usliši moj glas, s katerim v tebe kličem, * usmili se me, in usliši me!

Tebi je govorilo moje serce, tebe so iskale moje oči, * tvoje obličje poželim, o Gospod.

Ne obračaj svojega obličja od mene, * ne hodi v jezi od svojega hlapca.

Bodi moj pomočnik, * ne zapusti me, in ne zaverzi me, o Bog, Zveličar moj!

Ker moj oče in moja mati sta me zapustila, * Gospod pa me je sprejel.

Daj mi, Gospod, podučenje na tvojem potu, * in vodi me po pravi stezi zavoljo mojih sovražnikov.

Ne izdaj me željam njih, ki me stiskajo, * ker lažnjive priče so se vzdignile zoper mene, in hudobija je sama sebe nalagala.

Verujem, da bom videl dobrote Gospodove * v deželi živih.

Čakaj na Gospoda, ravnaj moško, * in naj se ojači tvoje serce, in zaupaj v Gospoda.

Večni pokoj jim daj . . .

Ant. Verujem, da bom videl dobrote Gospodove v deželi živih.

V. Gospod naj jih postavi med pervake.

O. Med pervake svojega ljudstva.

Očenaš . . .

Branje IV. Job 13.

Odgovori mi: Kolike so moje krivice in pregrehe; moje hudobije in pregrešenja mi pokaži! Zakaj skrivaš svoje obličje in me imaš za svojega sovražnika? Zoper list, ki ga veter odnese, kažeš svojo mogočnost, in suho bilko preganjaš. Ker pišeš grenkosti zoper mene, in me hočeš pokončati s grehi moje mladosti. Mojo nogo si v klado djal, in vse moje steze si opazoval, in ogledoval si stopinje mojih nog; ki bom kakor gnjiloba konec vzel, in kakor oblačilo, ki ga molj razjeda.

Odpev. Spomni se mene, o Bog, ker moje življenje je kakor sapa, * in človeško oko me ne bo več videlo. — *Ÿ*. Iz globočine kličem k tebi, o Gospod — o Gospod usliši moj glas! — In človeško oko me ne bo več videlo.

Branje V. Job 14.

Človek, od žene rojen, malo časa živi, in je poln mnogih nadlog. Kakor cvetlica izhaja in se potepta, in beži kakor senca, in nikoli ne ostane v enem stanu. In takega šteješ vrednega, da nad njim svoje oči odpreš, in ga seboj v sodbo pelješ? Kdo zamore očistiti spočetega iz nečistega semena? Ne li ti edini? Kratki so človekovi dnevi, število njegovih mescev je pri tebi; postavil si mu meje,

ki se prestopiti ne morejo. Odstopi malo od njega, da si počije, dokler mu ne pride, kakor najemniku, njegov zaželeni dan.

Odpev. Gorje meni, o Gospod, ker sem preveliko grešil v svojem življenju. Kaj hočem začeti siromak? Kam bežati, kakor k tebi, o moj Bog? * Usmili se me, kadar prideš posledni dan. — Ÿ. Moja duša je silno prestrašena; pridi ji na pomoč, o Gospod! — Usmili se me, kadar prideš posledni dan.

Branje VI. Job 14.

Kdo mi podelí, da me v deželi mertvih varuješ in me skrivaš, dokler ne pride tvoj serd, in mi ne odločiš časa, ob katerem se me boš spomnil? Ali ni tako, da mertev človek zopet oživi? Vse dni, ktere se zdaj vojskujem, čakam, dokler ne pride moje spremljenje. Poklical me boš, in jaz ti bom odgovoril; delu svojih rok boš podal desnico. Ti sicer šteješ moje stopinje, vendar imej usmiljenje z mojimi grehi!

Odpev. Ne spominjaj se mojih grehov, o Gospod! * Kadar prideš sodit svet z ognjem. — Ÿ. Gospod, moj Bog, ravnaj pred svojem obličjem mojo stezo. — Kadar prideš sodit svet z ognjem. — Večni pokoj jim daj, o Gospod, in večna luč naj jim sveti. — Kadar prideš sodit svet z ognjem.

Tretji tečaj.

(Za sredo in soboto.)

Ant. Naj ti dopade, Gospod, da me rešiš: Gospod, glej, da mi pomagaš.

Psalm 39.

Pričakovaje sem pričakoval Gospoda, * in k meni se je nagnil.

In je uslišal moje prošnje, * in me je izvlekel iz brezna revščine in iz blata luže.

In je postavil moje noge na skalo, * in je vladal moje stopinje.

In dal mi je v usta novo pesem, * hvalno pesem našemu Bogu.

To vidijo mnogi in se bojijo, * in zaupajo v Gospoda.

Blagor človeku, čegar zaupanje je ime Gospodovo, * in ki na nečimernosti in lažnjive blodnje ne gleda.

Veliko svojih čudežev si naredil, Gospod, moj Bog, * in ni ga, da bi ti enak bil v tvojih mislih.

Oznanoval sem jih in od njih govoril, * pa toliko jih je, da jih ni prešteti.

Klavnih in jedilnih daril nisi hotel, * ušesa pa si mi pripravil.

Žgavnega darú in daritve za greh nisi tirjal, * takrat sem rekel: Glej, jaz pridem.

Na čelu knjige je pisano od mene, da naj spolnim tvojo voljo; * Moj Bog, to hočem, in tvoja postava je v sredi mojega serca.

Tvojo pravico sem oznanoval v velikem zboru; * glej, svojim ustnicam ne bom branil: Gospod ti veš!

Tvoje pravice nisem prikrival v svojem sercu, * tvojo resnico in pomoč sem razodel.

Tvoje milosti in tvoje pravice nisem prikrival * pred velikim shodom.

Ti pa, o Gospod, mi ne odtegni svojega usmiljenja; * tvoja milost in tvoja resnica naj vselej me sprejme.

Kajti zlegi so me obdali, katerih ni števila, * moje pregrehe so me popadle, in ni mi moč, da jih gledam.

Več jih je, kakor lás na moji glavi, * in moje serce me je zapustilo.

Naj ti dopade, Gospod, da me rešiš, * Gospod glej, da mi pomagaš.

Sramujejo naj se, in osramoteni naj bojo vsi, ki strežejo po moji duši, * da bi jo vzeli.

Vernejo naj se, in sram jih bodi, * ki mi želijo hudo.

Zdajci naj nosijo svojo sramoto, * ki mi pravijo: Prav, prav mu je!

Veselé in radujejo naj se nad teboj vsi, ki te iščejo; * in kateri ljubijo zveličanje, naj vedno rečejo: Hvaljen bodi Gospod!

Jaz pa sem revež in ubog, * Gospod skerbi za-me.

Moj pomočnik in moj varh si ti, * moj Bog, nikar se ne mudi!

Večni pokoj jim daj . . .

Ant. Naj ti dopade Gospod, da me rešiš; Gospod glej, da mi pomagaš.

Ant. Ozdravi, o Gospod, mojo dušo, ker tebi sem grešil.

Psalm 40.

Blagor mu, kdor ima skerb za ubogega in potrebnega; * na dan nesreče ga bo rešil Gospod.

Gospod ga varuje in poživlja in osrečuje na zemlji, * in ga ne da v voljo njegovih sovražnikov.

Gospod mu delí pomoč na postelji njegove bolečine, * zrahlja mu v boleznih celo ležišče.

Jaz sem rekel: Gospod, usmili se me, * ozdravi mojo dušo, ker tebi sem grešil.

Moji sovražniki so hudo zoper mene govorili: * Kdaj bo umerl, in bo poginilo njegovo ime?

In pride kdo me obiskat, govori nečimerno, * njegovo serce si nabira hudobijo.

Vunkaj gré * in jo raznaša okoli.

Zoper mene šepetajo vsi moji sovražniki, * zoper mene si izmišljujejo hudo.

Hudobno besedo so zoper mene sklenili: * Bo mar on, ki leži, zopet vstal?

Tudi mož moje prijaznosti in mojega zaupanja, * ki je moj kruh jedel, je izmislil zoper mene si veliko zvijačo.

Ti pa, o Gospod, usmili se me, in zopet povzdigni me, * in povernil jim bom.

Po tem spoznam, da me ljubiš, * če se moj sovražnik ne sme veseliti nad menoj.

Mene pa si sprejel zavoljo nedolžnosti, * in si me poterdil pred svojim obličjem vekomaj.

Hvaljen bodi Gospod, Izraelov Bog od vekomaj do vekomaj: * Amen, amen.

Večni pokoj jim daj . . .

Ant. Ozdravi, o Gospod, mojo dušo, ker tebi sem grešil.

Ant. Mojo dušo žeja po močnem, živem Bogu; kdaj bom prišel in se prikazal pred obličjem Gospodovim?

Psalm 41.

Kakor hrepení jelen po studenčni vodi, * tako hrepení moja duša po tebi, o Bog.

Mojo dušo žeja po močnem, živem Bogu; * kdaj bom prišel in se prikazal pred Božjim obličjem.

Moje solze so moj kruh noč in dan, * ker se mi dan na dan reče: Kje je tvoj Bog?

To premišljujem, in izlivam v sebi svojo dušo, * da bi prišel na mesto čudovitega šotora, tje do hiše Božje.

Z glasnim veseljem in hvalnim petjem,
* kakor šum gredočih na gostovanje.

Zakaj si žalostna moja duša, * in zakaj me motiš? Zaupaj v Boga, ker še ga bom hvalil: * Ti si pomočnik mojega obličja in moj Bog!

Moja duša je v meni žalostna, * zato mislim na tebe sim iz dežele Jordanske in od male gore Hermonske.

Brezno kliče brezno * pri šumenju tvojih slapov.

Vse tvoje povodnje in tvoji valovi, * čez mene so priderli.

Po dnevi pošilja Gospod svojo milost, * in po noči doní njegova hvala.

V sercu molim k Bogu mojega življenja,
* rečem Bogu: Moj sprejemnik si ti!

Zakaj si me pozabil? * in zakaj hodim prežaljen, med tem, ko me stiska sovražnik?

Med tem, ko se moje kosti tarejo, * me še zasmehujejo, ki me stiskajo, moji sovražniki.

Ker mi dan na dan rečejo: Kje je tvoj Bog? * Zakaj si žalostna moja duša, in zakaj me motiš?

Zaupaj v Boga, ker še ga bom hvalil:
* Ti si pomočnik mojega obličja in moj Bog!

Večni pokoj jim daj . . .

Ant. Mojo dušo žeja po močnem, živem Bogu; kdaj bom prišel in se prikazal pred obličjem Gospodovim?

Ź. Zverém ne izroči duš, ki tebe spoznajo.
 O. In duš tvojih sirot ne pozabi za vselej.
 Očenaš . . .

Branje VII. Job 17.

Moj duh omaguje, moji dnevi se krajšajo, in le grob mi še ostaja. Nisem grešil, in vendar le britkosti vidi moje oko. Reši me Gospod, in deni me poleg sebe, potem naj se bojuje roka vsacega zoper mene. Moji dnevi so pretekli, moje misli so raztrešene in mučijo moje serce. Noč so v dan spremenile, in potem zopet upam luči. Če tudi preterpim: grob je moja hiša, in v temi bom postlal svojo posteljo. Strohljivosti porečem: Moj oče si ti; in červom: Moja mati in moja sestra ste! Kje je tedaj zdaj moje upanje? in za mojo poterpežljivost kdo se zmeni?

Odpev. Ker vsak dan grešim, pa se ne spokorim, zato me smertni strah sprehaja.
 * Ker v peklu ni rešenja; usmili se me, o Bog, in reši me! Ź. O Bog, v svojem imenu zveličaj me, in v svoji moči reši me. — Ker v peklu ni rešenja: usmili se, o Bog, in reši me!

Branje VIII. Job 19.

Ker je meso zginilo, visijo na moji koži moje kosti, in same ustnice so okoli mojih

zob še ostale. Usmilite se me, usmilite se me, vsaj vi, moji prijatelji, ker Gospodova roka me je zadela! Zakaj me preganjate, kakor Bog, in se nasitujete z mojim mesom? Kdo mi dá, da se moje besede zapišejo? Kdo mi dá, da se v bukve začerkajo z železnim pisalom na svinčeno ploščo, ali da se z dletom vsekajo v skalo? Vem namreč, da moj Odršenik živi, in da poslednji dan bom vstal iz zemlje, in zopet bom obdan s svojo kožo, in v svojem mesu bom videl svojega Boga. Jaz sam ga bom videl, in moje oči ga bodo gledale, in ne kdo drugi; to upanje je hranjeno v mojem sercu.

Odpev. Gospod, ne sodi me po mojem djanju, ker nič nisem storil, kar bi vredno bilo pred tvojim obličjem; zato ponižno prosim tvoje veličanstvo: * Ti, o Bog, mi izbriši mojo pregreho. Ÿ. Umij me čedalje bolj moje krivice, in moje pregrehe očisti me. — Ti, o Bog, mi izbriši mojo pregreho!

Branje IX. Job 10.

Zakaj si me izvlekel iz maternega telesa? O da bi bil vkončan, da bi me oko ne bilo videlo! Bil bi, kakor da bi me ne bilo, iz maternega telesa v grob prenešen. Ali ne bo malo število mojih dni skoraj pri koncu? Pusti me tedaj, da nekoliko objokujem svojo bolečino, preden grem, in se več ne povernem,

v temno deželo in pokrito s smertno senco, v deželo reve in teme, kjer je smertna senca, in ni reda, ampak več en strah prebiva.

Odpev. Reši me, o Gospod, od stez peklenških, ki si železna vrata sterl, in obiskal predpekel, in jim dal luč, * da bi te videli, * ki so bili v kazni temé. — *Ÿ*. Klicali so in rekli: Prišel si, Odrešenik naš! — Ki so bili v kazni teme. — *Ÿ*. Večni pokoj jim daj, o Gospod, in večna luč naj jim sveti. — Ki so bili v kazni teme.

(Kadarkoli se molijo vsi trije tečaji, moli se pa naslednji odpev:)

Reši me, o Gospod! večne smerti na oni strašni dan, * ko se bodo nebesa tresle in zemlja, * kadar prideš svet sodit z ognjem. — *Ÿ*. Tresem se in bojim se, kadar preiskava pride in prihodnja jeza. — Ko se bodo nebesa tresle in zemlja. — *Ÿ*. Tisti dan je dan jeze, stiske in reve, dan velik in čez vse britek. — Kadar prideš svet sodit z ognjem. — *Ÿ*. Večni pokoj jim daj, o Gospod, in večna luč naj jim sveti. — Reši me, o Gospod, večne smerti na oni strašni dan, ko se bodo nebesa tresle in zemlja, kadar prideš svet sodit z ognjem.

III. Hvalnice.

Ant. Gospodu bodo veselja poskakovale poterte kosti.

Psalm 50.

Usmili se me, o Bog, po svoji veliki milosti, * in po obilnosti svojega usmiljenja izbriši mojo hudobijo.

Umij me čedalje bolj moje krivice, * in očisti me moje pregrehe.

Ker spoznam svojo hudobijo, * in moj greh je vedno pred menoj.

Tebi samemu sem grešil, in vpričo tebe sem storil hudo; * zato boš pravičen spoznan v svojih besedah, in boš zmagal, ako boš sojen.

Zakaj glej, v hudobiji sem spočet, * in v grehih me je spočela moja mati.

Glej, vsaj resnico ljubiš, * razodevaš mi neznane skrivnosti svoje modrosti.

Pokropi me s hisopom, in bom očiščen, * umij me, in bom bolj bel kakor sneg.

Daj mi slišati veselo in prijetno besedo, * in poterte kosti bodo veselja poskakovale.

Oberni svoj obraz od mojih grehov, * in izbriši vse moje krivice.

Čisto serce vstvari v meni, o Bog, * in obnovi v mojem oserčju pravega duha.

Ne zaverzi me spred svojega obličja, * in svojega svetega duha mi nikar ne vzemi.

Daj mi zopet veselje svojega zveličanja, * in s duhom moči poterdi me.

Potem boš krivične učil tvoje pota, * in hudobni se bodo k tebi spreobrnili.

Reši me dolgov kervi, o Bog, Bog mojega zveličanja, * in moj jezik bo poveličeval tvojo pravico.

Gospod, odpri moje ustnice, * in moja usta bodo oznanovala tvojo hvalo.

Zakaj ako bi bil daritev hotel, prav rad bi ti jo bil dal; * ali nad žgavnimi darovi nimaš dopadenja.

Bogu prijeten dar je prežaljen duh, * skesanega in ponižnega serca, o Bog, ne boš zavergel.

Po svoji dobrotljivi volji, o Gospod, izkaži milost Sionu, * da se Jeruzalemski zidovi zopet postavijo.

Takrat boš sprejemal daritev pravice, darove in žgavne daritve; * tedaj bodo pokladali teleta na tvoj altar.

Večni pokoj jim daj . . .

A n t. Gospodu bodo veselja poskakovale poterte kosti.

A n t. Gospod usliši mojo molitev, k tebi naj pride vse meso.

Psalm 64.

Tebi, o Bog, se spodobi hvalna pesem na Sionu, * tebi naj se opravi obljuba v Jeruzalemu.

Gospod usliši mojo molitev, * k tebi naj pride vse meso.

Besede krivičnih so zmagale zoper nas; * pa ti boš prizanesel našim pregreham.

Blagor mu, kogar si izvolil in sprejel,
* prebival bo v tvojih dvorih.

Napolnjeni bomo z dobrotami tvoje hiše,
* tvoj tempelj je svet, čudovit v pravici.

Usliši nas, o Bog, Zveličar naš, * ti za-
upanje vseh krajev zemlje in po morju da-
lječ tje;

Ki pripravljaš gore v svoji moči, opasan
z oblastjo, * ki razburiš globočino morja in
šumenje njegovih valov.

Ljudstva trepečejo in bojé se, ki ob
krajih (zemlje) prebivajo, pred tvojimi zna-
menji; * ti razveseljuješ juterni izhod in
večerni.

Ti obiščeš zemljo in jo napojiš, * obo-
gatiš jo obilno.

Reka božja se napolni z vodo, ljudem
pripraviš hrano, * ker taka je njena priprava.

Napolni njene brazde in pomnoži njeni
sad; * deževne rose se veseli in poganja.

Blagoslovi letni venec tvoje dobrote, *
in tvoje polje bode rodovitnosti polno.

Pašniki v puščavi se bodo maščobe ce-
dili, * in griči se ogernili z veseljem.

Debelijo se ovni čred, in doline polne
so žita, * vse vriska in poje hvalo.

Večni pokoj jim daj . . .

Ant. Gospod usliši mojo molitev, k tebi
naj pride vse meso.

Ant. Tvoja desnica me je sprejela, o
Gospod.

Psalm 62.

O Bog, moj Bog! * tebi se zbudim z juternim svitom.

Po tebi žeja moja dušo, * po tebi kolikokrat moje telo.

V pusti deželi brez pota in vode; * tako se prikažem v svetišču pred teboj, da bi videl tvojo moč in slavo.

Ker bolje je tvoje usmiljenje, kakor življenje; * moje ustnice te hvalile bodo.

Tako te bom hvalil v svojem življenju, * in v tvojem imenu povzdigoval svoje roke.

Kakor z mastjo in maščobo bodi napolnjena moja duša, * z veselimi ustnicami te bodo moje usta hvalile.

Ako se tebe spomnim na svojem ležišču, še v jutro čez tebe premišlujem; * ker moj pomočnik si ti.

In pod odejo tvojih perut se veselim, moja duša se tebe derži; * tvoja desnica me je objela.

Oni pa iščejo zastonj moje duše, pogreznili se bodo v globočino zemlje, * meču v roke bodo dani, in lesicam v rop.

Kralj pa se bo veselil v Bogu, slava bode vsem, ki pri njem prisegajo, * ker zamašena so usta lažnivcev.

Psalm 66.

O Bog, usmili se nas in blagoslovi nas,
* razsvetli svoj obraz nad nami, in usmili
se nas!

Da spoznamo tvojo pot na zemlji, *
med vsemi narodi tvoje zveličanje.

Ljudstva naj hvalo ti dajo, o Bog, * vsa
ljudstva naj hvalo ti dajo.

Veselijo naj se in radujejo narodi; *
zakaj ti sodiš ljudstva v pravici, in vodiš na-
rode na zemlji.

Ljudstva naj hvalo ti dajo, o Bog, vsa
ljudstva naj hvalo ti dajo; * (ker) zemlja je
dala svoj sad.

Blagoslovi nas, Bog, naš Bog; blagoslovi
nas, Bog; * in naj se bojé ga vesoljne po-
krajine zemlje.

Večni pokoj jim daj . . .

Ant. Tvoja desnica me je sprejela, o
Gospod.

Ant. Vrat peklenških reši mojo dušo,
o Gospod.

Hvalnica Ecehijeva. Izai. 38.

Jaz sem rekel: V sredi svojih dni *
naj bi šel k vratam dežele mertvih.

Zgubljen je ostanek mojih let; * rekel
sem: Ne bom gledal Gospod Boga v deželi živih.

Ne bom več vidil ljudi, * ampak pre-
bivalce tihote.

Moje življenje se mi vzame, in nad menoj zvije, * kakor šotor pastirjev.

Prestriženo je, kakor od tkalca, moje življenje: komaj sem začel, me je odrezal; * od jutra do večera si storil konec z menoj.

Tje do jutra sem čakal; * kakor lev, tako je zdrobil vse moje kosti.

Od jutra do večera si storil konec z menoj; * kakor mlada lastovka sem cvičal, kakor golobica sem grulil.

Oslabele so moje oči, * ko sem se oziral v višavo.

Gospod, silo terpim, potegni se za-me! * Kaj bom jaz rekel, ali kaj mi bo on odgovoril, ker sem sam to storil?

Vpričo tebe bom zopet premislil vse svoja leta, * v grenkosti svoje duše.

Gospod, ako se tako živi, in je v tem življenje mojega duha, le tepi me, pa oživi me! * Glej, v miru je moja grenkost naj-grenkejša.

Ti pa si rešil mojo dušo, da se ni pogubila; * za svoj herbet si vergel vse moje grehe.

Ker dežela mertvih te ne hvali, in smert te ne častí: * in ki v jamo gredo, ne čakajo tvoje zvestobe.

Le živi, le živi, oni ti hvalo pojó, kakor dans tudi jaz; * oče oznanuje otrokom tvojo zvestobo.

O Gospod, reši me! * in peli bomo naše psalme vse dni svojega življenja v hiši Gospodovi.

Večni pokoj jim daj . . .

Ant. Vrat peklenških reši mojo dušo, o Gospod.

Ant. Vsi duhovi naj hvalijo Gospoda.

Psalm 148.

Hvalite Gospoda z nebes, * hvalite ga na višavah.

Hvalite ga vsi njegovi angelji, * hvalite ga vse njegove vojskine trume.

Hvalite ga solnce in luna, * hvalite ga vse zvezde in luči.

Hvalite ga nébes nebesa, * in vse vode, ki so nad nebesi, naj hvalijo ime Gospodovo.

Zakaj on je rekel, in bile so storjene, * on je vkažal, in bile so vstvarjene.

Postavil jih je za vselej in na večne čase, * dal je postavo, in prešla ne bode.

Hvalite Gospoda na zemlji, * zmaji in vsi brezni.

Ogenj, toča, sneg, led, vihar, * ki spolnujejo njegovo povelje.

Hribi in vsi griči, * rodno drevje in vsi cedri,

Zveri in vsa živina, * laznina in perutnate ptice.

Kralji zemlje in vsa ljudstva, * poglavarji in vsi sodniki zemlje.

Mladenči in device, stari in mladi naj hvalijo ime Gospodovo; * ker visoko je edino njegovo ime.

Njegova slava je nad nebo in zemljo, * in povišal je moč svojega ljudstva.

Pesem (se spodobi) vsem svetim, * sinovom Izraelovim, ljudstvu, ki se mu bliža.

Psalm 149.

Pojte Gospodu novo pesem, * hvala mu bodi v zberališču svetih.

Izrael naj se veseli v svojem stvarniku, * in Sionski otroci v svojem kralju.

V verstah naj hvalijo njegovo ime, * z bobni in brenkljami naj mu igrajo.

Zakaj Gospod ima dopadenje nad svojim ljudstvom, * ter povišuje krotke k zveličanju.

Sveti se radujejo v slavi, * veselijo se na svojih počivališčih.

Hvalnice Božje so v njih gerlih, * in na dve plati brušeni meči v njih rokah.

Da se maščujejo nad neverniki, * in kaznujejo ljudstva.

Da povežejo v verige njih kralje, * in roke njih plemenitnikov v železne okove.

Da nad njimi storé po zapisanem pravu; * ta slava bodi vsem svetim njegovim.

Psalm 150.

Hvalite Gospoda v njegovih svetih, * hvalite ga v njegovi močni terdnjavi.

Hvalite ga v njegovih močeh, * hvalite ga po obilnosti velikosti njegove.

Hvalite ga s trobentinim glasom, * hvalite ga z brenkljami in citrami.

Hvalite ga z bobni in v verstah, * hvalite ga na strunah in s piščalmi.

Hvalite ga z glasno donečimi cimbali, hvalite ga s cimbali veselja; * vse, kar sope, naj hvali Gospoda.

Večni pokoj jim daj . . .

Ant. Vsi duhovi naj hvalijo Gospoda.

V. Glas sem slišal z nebes, ki mi je rekel:

O. Blagor mertvim, kateri v Gospodu umerjejo.

Ant. Jaz sem vstajenje in življenje; kdor v mene veruje, bo živel, če je tudi umerl, in vsak, kateri živi in v mene veruje, bo živel vekomaj.

Hvalnica Caharijeva.

Hvaljen bodi Gospod, Izraelov Bog, * ker je obiskal in storil odrešenje svojemu ljudstvu.

In nam je postavil rog zveličanja * v hiši Davida, svojega hlapca.

Kakor je govoril skozi usta svojih prerokov, * ki so bili od nekdej:

Odrešenje od naših sovražnikov, * in iz roke vseh, ki nas čertijo.

Usmiljenje storiti našim očetom, * in pomniti svoje zaveze,

Prisego, ktero je prisegel Abrahamu, *
našemu Očetu, nam dati:

Da iz rok svojih sovražnikov rešeni, *
njemu brez strahu služimo.

V svetosti in pravičnosti pred njim *
vse svoje dni.

In ti, Dete, boš prerok Najvišega ime-
novano; * pojdeš namreč pred obličjem Go-
spodovim, da pripraviš njegove pota.

Da prineseš vest zveličanja njegovemu
ljudstvu * v odpuščenje njih grehov.

Po priserčnem usmiljenju našega Boga,
* po katerem nas je obiskal On, ki vzhaja v
višavah.

V razsvetljenje teh, ki sedijo v temi in
smertni senci, * da ravná naše noge na stezi
k miru.

Večni pokoj jim daj . . .

Ant. Jaz sem vstajenje in življenje;
kdor v mene veruje, bo živel, če je tudi
umerl; in vsak, kateri živi in v mene veruje,
ne bo umerl vekomaj.

Očenaš . . .

Potem se moli psalm 129 „Iz globočine . . .“
(glej str. 271), in molitve: „V. Vrat peklenških . . .“
(glej str. 274).

Rožni venec za duše v vicah.

Ta rožni venec za duše v vicah ima svoj začetek na Francoskem, kjer je bil od Nimeškega škofa odobren, in kot poseben pripomoček za rešenje terpečih duš iz vic priporočen. Obstoji pa iz kratkih, z mnogoterimi odpustki obdarovanih molitvic in zdihljejev, ki se večkrat ponavljajo, in sicer:

V začetku se moli 129. psalm: „Iz globočine . . .“ (glej str. 271) in pa „Gospod, daj jim večni mir in pokoj, in večna luč naj jim sveti. Amen.“ Kdor ne zna 129. psalma: „Iz globočine . . .“ naj pa namesto njega „Očenaš in češčenamarijo“ moli.

Potem se moli 40krat zdihljejev: „Sladko Serce Marijno, bodi moje rešenje!“ v spomin 40 ur, ktere je Jezus prebil pred peklom, ko je bil po svoji smerti prišel ondotnim svetim dušam oznanit odrešenje, in jih je čez 40 dni po svojem vstajenju peljal seboj v nebesa. Teh 40 zdihljejev „Sladko Serce . . .“ se moli v štirih oddelkih ali štirih desetkah, vsaka po deset zdihljejev. „Češčenamarija“ se pri zdihljejih ne moli.

Za vsako teh štirih desetek, ali za vsakterimi desetimi zdihljeji se moli: „Gospod

daj jim večni mir . . . in na kratko „tri Božje čednosti“.

Na zadnje se moli, kakor v začetku 129. psalm „Iz globočine . . .“, ali kdor ga ne zná, namesto njega „Očenaš in češčena-marija . . .“ in potem „Gospod daj jim . . .“

Moli se ta rožni venec za duše v vicah na nalašč za to narejen molek ali paternošter, ki obstoji iz križca in svetinice Nimeške „ve-like bratovščine Naše Gospe Priprošnice za duše v vicah“, ki predstavlja duše v vicah; potem iz 40 drobnejih in štirih debelejših jagod, ki so postavljene za vsako desetko drobnejih jagod, kakor je pri molkih sploh navada. Moli se pa tudi lahko na navadni molek, pa s tim razločkom, da se molijo samo perve štiri desetke.

Moli se tedaj tako-le: Pri križcu, ko se začne moliti, in na zadnje se moli 129. psalm „Iz globočine . . .“ ali Očenaš in češčena-marija in „Gospod daj jim . . .“

Pri drobnejih 40 jagodah se moli 40krat zdihljeje: „Sladko Serce Marijno . . .“

Pri debelejših štirih jagodah se pa moli: „Gospod daj jim večni mir . . .“ in zraven kratke: „tri Božje čednosti“.

Tri Božje čednosti naj se molijo tako-le: „Moj Bog, verujem v Tebe, ker si večna res-nica. Upam v Tebe, ker si neskončno do-brotljiv. Ljubim Te čez vse, ker si Ti ne-skončno popolnoma in vse ljubezni vreden;

in iz ljubezni do Tebe ljubim svojega bližnjega, kakor sam sebe“.

Kakor se vidi, je ta rožni venec prav kratek, in se odmoli lahko v petih minutah, zadobi se pa vendar vsak pot, ko se moli, 23,340 dni ali blizo 65 let odpustkov. Pobožne duše, ki se za njegovo razširjanje prizadevajo, zveršujejo ne le Bogu dopadljivo in ubogim dušam v vicah koristno delo, ampak tudi samim sebi silno dobrodejno in zaslužljivo. Sv. Tomaž Akvinski zagotavlja, da molitev za pokojne je med vsemi naj izverstniši in sv. Frančišek Saleški uči, da dušam v vicah skazana ljubezen zaradi svoje blagovitosti že sama na sebi zapopada v sebi vse dela ljubezni. Našemu Izveličarju je tudi molitev za pokojne tolikanj dopadljiva, da je rekel sv. Jederti: „Kdor s svojo molitevjo kako dušo iz vic reši, mu toliko veselje napravlja, kakor da bi njega samega z gotovim denarjem odkupil iz sužnosti“. Zato tudi pravi, da ni nobena molitev za pokojne tako slaba, da bi je rad ne sprejel zavolj gorečih želj, ki jih ima rešiti njih duše.

I. Bratovščina in red

v pomoč vernim dušam v vicah.

a) V Parizu ustanovljena je bila po Evgeniji Smet*) leta 1856. posebna družba gospejska redovnic pomočnic za duše v vicah, ktera poterjena od sv. Očeta Pija IX. in l. 1859 v duhovni red pod imenom „pomočnic za duše v vicah“ (Société des Religieuses Auxiliatrices des âmes du purgatoire), povzdignjena, ima zdaj že deset samostanov, in sicer 6 na Francoskem, 1 v Bruselju (v Belgiji), 1 v Londonu in 2 na Kineškem, v katerih so se pobožne duše kot nune za ves čas svojega življenja posvetile reševanju ubogih duš v vicah. — V ta namen se zavežejo za duše v vicah moliti, terpeti, delati, brezplačno

*) Evgenija Smet, rojena 25. sušca 1825 v Lillu na Francoskem od premožnih in žlahtnih staršev, umerla v Parizu leta 1871. v duhu svetosti. Posebna lastnost njenega značaja je bilo že od prve mladosti stanovitno in neomejeno zaupanje v previdnost Božjo, ki ga je v svojem celem življenju v slehernih okoliščinah tako pogostoma kazala, da je dobila ime „Marija od Previdnosti“, po katerem je zdaj obče znana.

streči naj bolj zapuščenim bolnikom in revežem, ktere na njih domu obiskujejo, jim donšajo živeža, jih tolažijo, na srečno smert pripravljajo, in večkrat jim tudi primeren pogreb preskerbijo. Še več pa je to, da tudi marsikterega terdovratnega grešnika na smertni postelji spreobernejo.

Da je tako delo gotovo na vse strani težavno, polno truda, je pač razvidno, ker te redovnice od milošnje usmiljenih ljudi živijo, in pri vsem tem v svojem lastnem pomanjkanju same sebi pritergujejo, da revežem zamorejo pomagati. — In zakaj vse to? Zato, da ves zadostivni sad zaslužnih dobrih del dušam v vicah darujejo, njih ondotno grozovito terpljenje zljajšujejo, jih iz kraja muk rešujejo, s svojo molitvijo, s terpljenjem, neutrujeno delavnostjo terpečim dušam vice odpirajo in njim v nebesa pomagajo! Gospodične iz imenitnih stanov se odpovedujejo posvetnemu veselju in obilnosti, izvolijo si pomanjkanje, hodijo v naj bolj revne stanovanja zapuščenim bolnikom streč.

To je pač velikodušno djanje ljubezni, in ni čuda, da je Bog njih trud, in darovanje samih sebe očitno blagoslovil, in njih vstano-

vitev celó na Kineško razširil. V tem velikan-
skem cesarstvu, ki je še dan danes v žalostni
temi nejevere, imajo te redovnice že dvé na-
selbi z raznimi zavodi, v katerih popolnoma
zastonj za razširjanje naše svete vere, in za
telesni dušni blagor tamošnjega nevernega ljud-
stva neutrudljivo delajo. Te redovnice imajo na
Kitajskem svoje sirotišče, šolo, lekarno in od-
gojilnico za kineške device, ki se pripravljajo za
misijon, da jih potem v razne kraje pošiljajo,
kamor se redovnice same kot nedomače ne
smejo podati, one pa kot rojene Kitajke smejo
stanovati povsod ter podučevati, za sv. kerst
pripravljati, umirajoče kerševati i. t. d. Več
tacij Kineških devic pristopilo je že tudi k
redu pomočnic. Le v mestu Šanghaju obsegajo
vsi omenjeni zavodi po letošnjem sporočilu
okolo 500 oseb. Koliko so jih že pridobile
te redovnice veri Jezusovi, in koliko nedolž-
nim otrokom so odperle nebesa! Zares, bla-
goslov Božji je ž njimi!

b) Previdnost Božja pa je privabila tudi
ljudi, ki se z omenjenimi redovnicami le v
duhu zedinjajo, in jih v njih velikodušnem
namenu podpirajo z molitevjo, zatajevanjem
in miloščinjo. Marsiktere pobožne, usmiljene

duše bi se rade med nje vverstile ter ž njimi vred v samostanu prebivale; toda vezale so jih in jih še vežejo in zaderžujejo zakonske dolžnosti, ali drugi nepremagljivi zaderžki. Ali ljubezen, ki je iznajdljiva, našla je pot, da zamorejo tudi take zadostovati svojim blagim željam.

Vstanoviteljica imenovane „družbe redovnic pomočnic za duše v vicah“ osnovala je še drugo družbo, ktero so tudi sv. Oče Pij IX. poterdili leta 1859, in ktera stoji v tesni zvezi z redovnicami, in je znana pod imenom: „Družnice, ali tretji red za reševanje duš iz vic“ ali „pomočnice družbe za duše v vicah“.

Družnice, ali udje tretjega reda, po zgledu tretjega reda sv. Frančiška, ne zapustijo svojega doma, ne starišev, ne otrok, ne premoženja, temuč ostanejo doma, kamor jih je postavila Božja previdnost; so pa vendar redovnicam na pomoč, ž njimi vred obiskujejo bolnike, jih tolažijo, jim donašajo podporo, se vsak teden ob ponedeljkih zberejo na določenem kraju, in ves dan revežem in dušam v vicah v prid posveté, to je: one delajo

obleko revežem, bolnikom, ob odločenih urah pa molijo za duše v vicah.

Te družnice tedaj prave redovnice podpirajo, kjer le morejo; pa jim še posebno z molitvami pomoč skazujejo, in jih v pobožnosti posnemajo. Redovnice, preden vsaki dan gredó iz samostana k bolnikom na delo, so pri sv. maši, in se pogostoma poterjujejo s zakramentom sv. Rešnega Telesa. Vsak dan tudi obmolijo vse duhovne ure za mertve (dnevnic), in ves drugi čas, kar ga jim od molitve ostane, je namenjen postrežbi bolnikov. Tako tudi družnice molijo vsaki dan „večernice“ za mertve in se vadijo v delih kerščanskega usmiljenja. Gledé na tako darežljivo ljubezen pač ni čuda, da je več ko 40 škofov sv. Očeta prosilo, naj bi to družbo v pomoč dušam v vicah povzdignili v duhovni red. In ko so ljudje videli tako hitro razširjanje družbe, in zvedeli čudovite spreobrnjenja, ko so bili priče mnogo uslišanih prošenj vsled molitve teh redovnic; tedaj se je mnogim vnela želja, s to družbo stopiti v kako duhovno zvezo, ji priti na pomoč z dušno in telesno podporo, z molitevjo in miloščinjo, in

tako njenih dobrih del se vdeležiti ter pomagati dušam v vicah.

c) Evgenija Smet, vedoč, da se le z združenimi močmi zamore kaj znamenitega doseči, je rekla: „Ves svet bom za pomoč prosila, da bi se za duše prav veliko dobrega storilo“. To misel je tudi res izveršila, ko je ustanovila bratovščino za uboge duše v vicah, ki je z družbo redovnic pomočnic v tesni zvezi, in se imenuje: „Bratovščina častnih udov družbe redovnic pomočnic za duše v vicah“. Naj bo le to omenjeno, da je vanjo vpisanih mnogo škofov in duhovnov, in ti kot udje bratovščine opravljajo okoli 11.400 sv. maš na leto za duše v vicah. Vpisano je veliko redovnic in redovnikov, kakor tudi mnogo bogoslovcev ali pripravnikov za duhovski stan. Te nune po raznih deželah, redovniki „bratje“ in bogoslovci opravljajo vsaki mesec 38.000 sv. Obhajil v isti blagi namen.

Iz sporočila verhovne prednice v Parizu je razvidna, da veliko očetov in bratov iz družbe Jezusove, in iz samostanov Karmelitskih, Trapistov, bratov sv. Janeza od Boga, redovnic obiskovanja Device Marije, dobrega

pastirja, Uršulinskih in Avguštinskih samostanov, Beguinske družbe v Gentu i. t. d. zdaj stoji ali skupno ali posamezno v tej družbi molitev in dobrih del z omenjenimi redovnicami pomočnicami za duše v vicah. Spoznamo tedaj lahko iz povedanega, kako dobra da je ta bratovščina in koliko pomaga svojim in drugim ranjkim, kdor k nji pristopi.

Udom te bratovščine so sv. Oče Pij IX. s pismom dné 4. malega serpana 1860. blagovolili podeliti popolnoma odpustke:

1. V dan pristopa v bratovščino.
2. Vernih duš dan, to je 2. listopada.
3. V god sv. Jederti, t. j. 15. listopada.
4. V praznik sv. Jožefa, t. j. 19. sušca.
5. V praznik oznanenja Marijnega, to je 25. sušca.
6. V praznik Jezusovega presv. Serca, to je v petek po osmini sv. Rešnega Telesa.
7. V god sv. Ignacija Lojoljana, to je 31. malega serpana.
8. Ob smertni uri, ako skesan izrečeš, ali če tega ne moreš, vsaj v sercu pokličeš: „O moj Jezus, usmili se!“

Z dovoljenjem prečastitega ljubljanskega škofijstva dné 11. prosinca 1879. vpeljana je

ta bratovščina tudi na Kranjskem, kjer že precej lepo število udov šteje *). Kdor pristopi, ravná po družbinem pravilu: Moliti, terpeti in delati za duše v vicah; in sicer:

a) Moliti. — Vsak dan molijo udje vero, upanje in ljubezen s pristavkom: „Moj Jezus, usmiljenje!“ To se stori za duše v vicah.

b) Terpeti. — Darujejo križe in težave vsacega dné v namen svojih ranjcih sorodnikov in znancev.

c) Delati. — Miloščina je po nauku sv. Cerkve izmed najizdatniših pomočkov za pomoč dušam v vicah. Darujejo tedaj udje letni donesek za razširjanje tega dela usmiljenja, kolikor kdo hoče in zamore.

Duhovniki, kateri se vdeležujejo bratovščine, opravijo vsak mesec eno sv. mašo za duše v vicah na bratovski namen; redovnice pa darujejo v ravno ta namen vsak mesec eno sv. Obhajilo.

*) V Ljubljani zapisujejo v to bratovščino proš Dr. Anton Jarc.

II. Druge bratovščine za duše v vicah.

1. „Pobožna družba v vedno pomoč za duše v vicah“, v katero vpisujejo po samostanih reda sv. Frančiška. Znana je tudi pod imenom: „Nadbratovščina v tolažbo vernih duš v vicah“, ki je kot taka bila poterjena od papeža Gregorja XVI. v cerkvi sv. Marije Monteronske v Rimu 8. prosinca 1841.

2. „Nadbratovščina vednega češčenja presvetega Rešnega Telesa pod varstvom sv. Benedikta za rešenje duš iz vic“, ki ima svoj glavni sedež v Benediktinskem samostanu v Lambachu na gornjem Avstrijanskem. Pervotni namen te bratovščine je bilo češčenje sv. Rešnega Telesa, pozneje pa se je 22. majnika 1868. z „nadbratovščino Monteronske Matere Božje v pomoč dušam v vicah“ združila ter prevzela dolžnost, razun češčenja sv. Rešnega Telesa tudi za verne duše moliti.

Poglavitni pogoji obéh bratovščin so:

a) Vsak ud naj enkrat v letu v tolažbo vsem ubogim dušam v vicah, in posebno tistim, ki so bile udje te bratovščine eno sv. mašo opravi, če je mašnik; če pa ni, naj pa naprosi, da se opravi.

b) Tisti pa, ki ne morejo svete maše oskerbeti, naj namesto tega vredno prejmejo zakrament sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa in molijo tretji del sv. rožnega venca, ali pa naj molijo sv. križev pot. — Obe bratovščine dajó svojim udom mnogo odpustkov in duhovnih dobrot.

Kazalo.

	Stran
Vvod	III
Odpustki za duše v vicah	VI

A. Premišljevanja.

1. dan. Vsi svetniki — verne duše	1
2. „ Da so vice — uči sv. Cerkev	6
3. „ Da so vice — dokazuje sv. pismo	12
4. „ Da so vice — poterjuje izročilo	17
5. „ Da so vice — kaže pamet	23
6. „ Zakaj da duše v vicah terpé	29
7. „ Kako veliko je terpljenje v vicah	34
8. „ Duše v vicah ne gledajo Boga	39
9. „ Bolečine občutenja so v vicah	44
10. „ Terpljenje grizeče vesti je v vicah	48
11. „ Kako dolgo terpé bolečine	53
12. „ Kako uboge da so duše v vicah	58
13. „ Kako je mogoče pomagati dušam	63
14. „ Bog hoče, da pomagamo dušam v vicah	67

15. dan.	Nebesa se veselé, ako jih rešujemo .	72
16. „	Dolžnost ljubezni je, da jim pomagamo	77
17. „	Dolžnost pravice je, da jim pomagamo	81
18. „	Posebni vzroki, dušam v vicah pomagati	85
19. „	Lastni prid, če dušam pomagamo .	89
20. „	Kako koristna da je pobožnost za duše v vicah	93
21. „	Ta pobožnost je pomoček zveličanja .	97
22. „	Duše v vicah so dobrotnikom hvaležne	100
23. „	Pobožnost za duše v vicah je zaslužna	105
24. „	Kaj je treba, da jim pomagamo . .	109
25. „	Kako se dušam v vicah pomaga : 1. z molitevjo	114
26. „	Kako se dušam v vicah pomaga : 2. s sv. mašo	118
27. „	Kako se dušam v vicah pomaga : 3. z odpustki	123
28. „	Kako se dušam v vicah pomaga : 4. z miloščinjo	127
29. „	Kako se dušam v vicah pomaga : 5. s postom in pokorili	131
30. „	Priporočanje te pobožnosti	135

B. Molitve in pobožnosti.

Juterna molitev	143
Večerna molitev	144

Perva sv. maša za duše v vicah	147
Druga sv. maša za duše v vicah	164

Spovedne molitve.

Molitev pred spovedjo	178
Spraševanje vesti	179
Kesanje	182
Molitev po spovedi	183

Obhajilne molitve.

Molitev pred sv. obhajilom	185
Najpotrebnejši čednosti	187
Po svetem obhajilu	188
Molitev k terpečemu Jezusu	190
Darovanje odpustka dušam v vicah	192
Češčenje peterih sv. ran Jezusovih za duše v vicah	193
Počeščenje sedmerih žalost Device Marije za duše v vicah	198
Počeščenje sedmerih radost Device Marije za duše v vicah	201
Litanije vseh svetnikov	204
Lavretanske litanije	213
Litanije žalostne Matere božje za duše v vicah	222
Litanije za duše v vicah	225
Molitev za duše v vicah	230
Molitev za ranjcega škofa, duhovna	231

	Stran
Molitev za ranjke stariše, ženo, moža	231
Molitev za umerlega otroka	232
Molitev za brate, sestre, sorodnike in dobrotnike	232
Molitev za ranjcega, ranjco	233
Perva devetdnevnic za duše v vicah	234
Druga devetdnevnic za duše v vicah	238
Križev pot za duše v vicah	248
Bilje ali dnevnic za ranjke	269
Rožni venec za duše v vicah	308
Bratovščina in red za duše v vicah	311

